

การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

นายอนุวัฒน์ ถืออยู่

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

THE DEVELOPMENT OF QUALITY STANDARDS FOR MUAYTHAI CAMPS
IN THAILAND

MR.ANUVAT THUEYU

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of **Philosophy** Program in **Physical Education**

Department of **Curriculum and Instruction**

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย
โดย	นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่
สาขาวิชา	พลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ อินทร์ธมยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	อาจารย์ ดร.สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาคุษฎีบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิม ชัยวัชรภรณ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ อินทร์ธมยา)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(อาจารย์ ดร.สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอ็มอัชฌา วัฒนบุรานนท์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ศักดิ์ชาย ทัพสุวรรณ)

อนุวัฒน์ ธี้อยู่ : การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย. (THE DEVELOPMENT OF QUALITY STANDARDS FOR MUAYTHAI CAMPS IN THAILAND) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ดร.สมบุญ อินทร์ธมยา,อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม : อ.ดร.สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์ 230 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยใช้เทคนิคเดลฟาย 3 รอบ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ผู้เชี่ยวชาญด้านมวยไทย จำนวน 17 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามปลายเปิด และแบบสอบถามเดลฟาย นำข้อมูลที่ได้มาหาค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และค่าฐานนิยม แล้วตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นหัวหน้าค่ายมวยไทยจำนวน 349 คน นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 9 ด้าน 31 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย 1.มาตรฐานด้านการบริหารค่ายมวยไทย 2.มาตรฐานด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม 3.มาตรฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่พัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย 4.มาตรฐานด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย 5.มาตรฐานด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวกที่พักและความปลอดภัยให้นักมวย 6.มาตรฐานด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย 7.มาตรฐานด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย 8.มาตรฐานด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 9.มาตรฐานด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยทุกด้านในประเทศไทยมีค่าเฉลี่ยรวม 4.54 อยู่ในระดับมากที่สุด

ภาควิชา...หลักสูตรและการสอน...ลายมือชื่อ.....
 สาขาวิชา...พลศึกษา..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
 ปีการศึกษา...2554.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

4984794427 : MAJOR CURRICULUM AND INSTRUCTION KEYWORDS :

MUAYTHAI / MUAYTHAI CAMP / QUALITY STANDARDS FOR MUAYTHAI CAMPS

ANUVAT THUEYU : THE DEVELOPMENT OF QUALITY STANDARDS FOR
 MUAYTHAI CAMPS IN THAILAND. ADVISOR : ASSIST.PROF SOOMBOON
 INTHOMYA, Ph.D CO-ADVISOR : SOMCHAI PRASERTSIRIPHAN, Ph.D
 230 pp.

The objective in this research was to develop quality standards for Muaythai Camps in Thailand. The Delphi technique was applied to designated 17 experts including Head of Muaythai Camps of 349 samples with open-end survey for three rounds. The open-end data were analyzed to calculate the median, the inter-quartile range and the mode. The appropriateness and feasibility of the quality standards for Muaythai Camps in Thailand were investigated as well.

The findings showed that quality standards for Muaythai Camps in Thailand in this study consisted of 9 categories and 31 indicators as followings:
 1.Management standards for Muaythai Camps , 2.Standards of practice and training equipments, 3.Standards in science and technology capacity in developing the sport of Muaythai Camps, 4.Standards in conservation and published art for Muaythai Camps, 5.Standards of management in places, accommodation facilities and safety for the boxers, 6.Standards to promote knowledge and self-development of the boxers and the people involved in Muaythai Camps, 7.Standards in competitive management, 8.Standards in compliance with regulations following 1999 enactment of boxing sport, and 9.Honor standards of Muaythai Camps. The appropriateness and feasibility study of the quality standards in overall aspects of Muaythai Camps were scores an average of 4.54 at very good level.

Department : <u>Curriculum and Instruction</u>	Student's Signature
Field of Study : <u>Physical Education</u>	Advisor's Signature
Academic Year : <u>2011</u>	Co-advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบุญรณ์ อินทร์ธมยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่ให้คำปรึกษา ข้อคิดเห็น และคำแนะนำที่มีคุณค่ายิ่งต่องานวิจัย ทั้งยังเสียสละเวลาให้ความช่วยเหลือปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องในส่วนต่างๆ ของงานวิจัยนี้เป็นอย่างดี จนผู้วิจัยดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ สมบูรณ์ได้ด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.เอมอัชฌา วัฒนบุรานนท์ ที่คอยให้คำแนะนำด้วยดีมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.ศักดิ์ชาย ทัพสุวรรณ ผู้ซึ่งประสาทองค์ความรู้เกี่ยวกับมวยไทยให้กับผู้วิจัยตลอดจนผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน รวมถึงหัวหน้าค่ายมวย และท่านอื่นๆ ที่มีได้กล่าวนามมา ณ ที่นี้ ที่กรุณาให้ข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้เกิดคุณประโยชน์ต่อการพัฒนามวยไทยของประเทศไทย

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านจากอดีตถึงปัจจุบัน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ข้าพเจ้าได้มีความรู้มากขึ้น สามารถเพิ่มศักยภาพเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานในหน้าที่การงาน และการดำรงชีวิตของข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ พี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคนสำหรับแรงอธิษฐานจิต และที่เป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอมอบคุณงามความดีทั้งหมดนี้ ให้กับคุณแม่ชะอุ่ม เส็งกลิ่น คุณพ่อประวิทย์ ถืออยู่ พี่ชายพันเอกชัยรัตน์ ถืออยู่ พี่สาวนางสาวอรรวรรณ ถืออยู่ ที่สั่งสอนอบรมเลี้ยงดูสนับสนุนทุกด้านจนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในทุกวันนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ท
บทที่	
1. บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามงานวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
2. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
ประวัติกีฬามวยไทย.....	11
พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542.....	26
ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย.....	27
แนวคิดเกี่ยวกับดัชนี / ตัวชี้วัด / ตัวบ่งชี้.....	31
แนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐาน.....	42
แนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน.....	48
เกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬา	60
เทคนิคเดลฟาย.....	62
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	71
3. วิธีดำเนินการวิจัย	80
ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	80
ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทย ในประเทศไทย.....	82

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการ พัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย.....	82
ขั้นตอนที่ 4 การนำเสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทย ในประเทศไทย.....	82
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	84
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	85
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	85
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
ผลการสังเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่าย มวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 1.....	90
ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่าย มวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 2.....	92
ผลการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการ ประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 3.....	108
ผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์ มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย.....	127
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	138
สรุปผลการวิจัย.....	143
อภิปรายผล.....	147
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	153
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	154
รายการอ้างอิง.....	155
ภาคผนวก.....	163
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	164
ภาคผนวก ข หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการศึกษาวิจัย.....	167
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	185
ภาคผนวก ง แบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์ มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย.....	202

บทที่	ณ	หน้า
ภาคผนวก จ	รายชื่อค่ายมวยไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง.....	208
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....		230

สารบัญญัตราจ

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ.....	89
2	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการบริหารค่ายมวยไทย.....	92
3	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม.....	94
4	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย.....	96
5	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย.....	98
6	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย.....	100
7	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย...	102

ตารางที่	หน้า
8	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย..... 104
9	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542..... 106
10	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย..... 107
11	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการบริหารค่ายมวยไทย..... 108
12	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม..... 110
13	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย..... 112
14	แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย..... 114

ตารางที่	หน้า
16	แสดงค้ำมัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค้ำมัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย... 118
17	แสดงค้ำมัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค้ำมัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย..... 121
18	แสดงค้ำมัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค้ำมัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542..... 123
19	แสดงค้ำมัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค้ำมัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย..... 125
20	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ในภาพรวมรายด้าน..... 127
21	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการบริหารค่ายมวยไทย..... 129
22	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม..... 130
23	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย.. 131
24	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการอนุรักษ์ และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย..... 132

ตารางที่	หน้า
25	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พักความปลอดภัยแก่นักมวย..... 133
26	ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย..... 134
27	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการการแข่งขันของนักมวย..... 135
28	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542..... 136
29	แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย..... 137

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบมโนทัศน์ในการวิจัย.....	79
2	แสดงขั้นตอนการวิจัย.....	83

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มวยไทยมีประวัติความเป็นมาจากอดีตกาล และอาจเกิดขึ้นมานานพร้อม ๆ กับชาติไทยเพราะมวยไทยนั้นเป็นศิลปะประจำชาติและเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ตั้งแต่สมัยโบราณมาจนถึงปัจจุบัน มวยไทยสมัยก่อนมีการฝึกฝนอยู่ในบรรดาหมู่ทหาร การรบกับประเทศเพื่อนบ้านในสมัยนั้นยังไม่มีป็นเป็นอาวุธ มีแต่ดาบ พลอง ดั้ง เขน การรบจึงเป็นการรบที่ประชิดตัวด้วยอาวุธในมือ คนไทยจึงได้ฝึกหัดการเตะถีบคู่ต่อสู้ เพื่อให้เกิดการได้เปรียบเพิ่มขึ้น นอกเหนือจากการใช้อาวุธในมือดังกล่าว ต่อมาเมื่อคิดจะทำอย่างไรจึงจะนำการถีบการเตะนั้นมาเป็นศิลปะการต่อสู้ไปพร้อม ๆ กับมือได้ จึงได้เกิดการฝึกหัดการต่อสู้ป้องกันตัวโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงตามงานเทศกาลต่าง ๆ เมื่อเป็นที่นิยมและแพร่หลายมากขึ้นก็มีการฝึกหัดและจัดตั้งเป็นสำนักฝึกมวยไทยกันมากมาย และสำนักที่ฝึกมวยไทยก็มักจะเป็นสำนักดาบที่มีชื่อเสียงและมีอาจารย์ดี ๆ เป็นผู้ฝึกสอน ดังนั้นการฝึกมวยไทยจึงมีจุดมุ่งหมาย 2 อย่าง คือ เพื่อสู้รบกับข้าศึก และเพื่อต่อสู้ป้องกันตัว (หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ และนันทนาการ, 2544)

มวยไทยมีประวัติความเป็นมาตั้งแต่อดีตกาลเริ่มต้นจากประวัติศาสตร์ชาติไทยหลายยุค หลายสมัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

สมัยอาณาจักรน่านเจ้า มวยไทยสมัยน่านเจ้าสันนิษฐานว่าคนไทยมีมวยไทยไว้ต่อสู้กับผู้มารุกราน สมัยอาณาจักรน่านเจ้าพ.ศ. 1291 พระเจ้าฟ้างุ้ม ได้รวบรวมอาณาจักรไทยขึ้น เรียกว่าอาณาจักรน่านเจ้า สมัยนี้ไทยต้องทำสงครามกับจีนอยู่เป็นเวลานาน บางครั้งก็เป็นมิตร บางครั้งก็เป็นศัตรูกัน สมัยนั้นมีการฝึกใช้อาวุธบนหลังม้า เช่น หอก ง้าว และการต่อสู้ด้วยมือเปล่าก็มีอยู่บ้าง โดยเฉพาะการต่อสู้ในระยะประชิดตัว ซึ่งมวยไทยก็น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นอยู่ด้วย ในสมัยล้านนาก็ได้มีวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวและมีวิชาเจิ้ง ซึ่งเป็นการการต่อสู้ชนิดหนึ่งคล้ายๆมวยจีน (ชาญชัย ยมดิษฐ์, 2548 อ้างถึงในสุนต นวกิจกุล, 2524)

สมัยกรุงสุโขทัย ในสมัยสุโขทัยนี้การต่อสู้ด้วยมือเปล่า ด้วยวิชามวยไทย ก็มีใช้อยู่ในการต่อสู้กับข้าศึก การต่อสู้ส่วนใหญ่ก็ยังใช้อาวุธชนิดต่าง ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการกอบกู้ประเทศชาติ สถานที่ที่เป็นสำนักประสิทธิ์ประสาทวิชามวยไทย ได้แก่ วัด บ้านและสำนักราชบัณฑิต โดยมีครูอาจารย์ที่บวชเป็นพระภิกษุและมีฝีมือในการต่อสู้ และจากผู้ที่มีความรู้เป็นผู้ถ่ายทอดวิชามวยไทยให้แก่กุลบุตร กุลธิดาที่สนใจส่วนในสำนักราชบัณฑิตให้มีเรียนวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว

เช่นการใช้อาวุธบนหลังม้า ช้าง วัว ควายและยังปรากฏสำนักมวยไทย สำนักแรกในสมัยสุโขทัย คือ**สำนักสมอคอน** โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกให้พระมหากษัตริย์ที่เก่งกล้าในอนาคต(จรัสเดช อุบัติ, โพรธิ์สวัสดิ์ แสงสว่างและยุทธนา วงศ์บ้านดู่,2541) สมัยกรุงศรีอยุธยาพบว่าในสมัยนี้ยังมีการถ่ายทอดวิชาการต่าง ๆ มาจากสมัยสุโขทัยกันอย่างต่อเนื่อง เช่น การล่าสัตว์ การคล้องช้าง การฟ้อนรำ และการละเล่นต่าง ๆ และวัดยังคงเป็นสถานที่ให้ความรู้ทั้งวิชาสามัญและการฝึกความชำนาญในเชิงดาบ กระบี่ กระบอง กฤษ มวยไทย และธนู เป็นต้น พ.ศ. 1901 – 2173 ประชาชนในกรุงศรีอยุธยานิยมเล่นกีฬากลางแจ้งกันมาก โดยเฉพาะ การเล่นว่าว จนต้องมีการออกกฎหมายเพื่อบาลห้ามประชาชนเล่นว่าวในเขตเหนือพระราชฐาน พ.ศ. 2174 – 2233 สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชนับว่ามีความเจริญรุ่งเรืองมากที่สุด เพราะมีกีฬาหลายอย่าง เช่น การแข่งเรือและการชกมวย เป็นต้น ในสมัยพระเจ้าเสือ หรือที่เรียกอีกพระนามหนึ่งว่าขุนหลวงสรศักดิ์ พระองค์ทรงโปรดกีฬาชกมวย ครั้งหนึ่งพระองค์ได้เสด็จไปที่ตำบลบ้านตลาดกรวด พระองค์พร้อมด้วยมหาดเล็ก พระองค์ทรงฉลองพระองค์แบบชาวบ้านนอกได้เสด็จประพาสไปทอดพระเนตรงานมหรสพแล้ว พระองค์ทรงร่วมสมัครชกมวย โดยไม่เกี่ยงว่าคู่ต่อสู้จะเป็นใคร พอทางสนามรู้ว่าพระองค์เป็นนักมวยมาจากอยุธยา จึงได้จัดนักมวยฝีมือดีจากเมืองวิเศษไชยชาญเท่าที่มีอยู่ ซึ่งได้แก่ นายกลางหมัดตาย นายใหญ่หมัดเหล็ก และนายเล็กหมัดหนัก ขึ้นชกกับพระเจ้าเสือ พระองค์ทรงชกชนะทั้งสามคน พระองค์ได้ฝึกฝนให้เจ้าฟ้าเพชร และเจ้าฟ้าพร พระราชโอรสให้มีพระปรีชาสามารถในการต่อสู้ด้วยกระบี่กระบองและมวยปล้ำ ใครมีเพลงดาบดีและเก่งทางรอบพุงนั้น ก็จะต้องเก่งทางมวยไทยด้วย เพราะเวลารอบพุงนั้นต้องอาศัยมวยไทยเข้าช่วยด้วย ดังนั้น วิชามวยไทยจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะฝึกฝนเพลงดาบ และวิชามวยไทยควบคู่กันไป เพื่อที่จะให้ตัวเองเข้าไปรับใช้ชาติโดยการเป็นทหาร แต่เมื่อพ้นจากหน้าที่สงครามแล้วก็จะมีการชกมวยกันเพื่อความสนุกสนานและมีการพนันกันระหว่างนักมวยที่เก่งจากหมู่บ้านหนึ่ง กับนักมวยที่เก่งจากอีกหมู่บ้านหนึ่งมาชกกัน ในช่วงที่มีงานเทศกาล หรือเกิดการทำทายเป็นขึ้นขึ้นและมีการพนันขันต่อกัน ดังนั้นการแข่งชกมวยไทยในสมัยนั้นจึงชกกันด้วยหมัดเปล่า ๆ โดยยังไม่มีการคาดเชือกในปี พ.ศ. 2310 หลังจากกรุงศรีอยุธยาแตกคนไทยถูกจับไปเป็นเชลยศึกเป็นจำนวนมาก เมื่อเดินทางไปถึงพม่าฝ่ายกองทัพได้มีงานฉลองชัยชนะเหนือกองทัพไทยและได้มีการจัดการแข่งขันชกมวย ท่านแม่ทัพสุกี้ พระนายกองจึงได้คัดเลือกนายขนมต้มซึ่งถูกจับเป็นเชลยส่งไปชกมวยที่พม่าด้วย นายขนมต้ม ซึ่งได้ใช้วิชามวยไทยต่อสู้กับพม่าถึง 10 คน และพม่าได้แพ้นายขนมต้มหมดทุกคน จนพระเจ้ากรุงอังวะตรัสชมเชยว่า คนไทยถึงแม้จะไม่มีอาวุธในมือ มีเพียงมือเปล่า 2 ข้าง ก็ยังมีพิษรอบตัว เสรีแล้วพระเจ้ากรุงอังวะได้มอบเงินและภรรยาให้แก่ นายขนมต้ม 2 คน เพื่อเป็นรางวัลแก่นายขนมต้ม นายขนมต้มจึงเปรียบเสมือนบิดาผู้สอนมวยไทย เพราะทำให้ไทยมีชื่อเสียงเกี่ยวกับวิชามวยไทยเป็นอันมาก

และชื่อเสียงได้เลื่องลือมาจนถึงสมัยปัจจุบัน อนึ่ง ในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย มวยไทยมีการชกกันด้วยการ “คาดเชือก” เรียกว่า มวยคาดเชือก ซึ่งจะมีการใช้เชือกหรือผ้าพันมือ บางครั้งการชกอาจมีอันตรายถึงตายได้เพราะเชือกที่ใช้คาดมือนั้น บางครั้งจะใช้น้ำมันชุบเศษแก้วละเอียดซึ่งเมื่อชกถูกตรงไหนอาจเป็นแผลได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสมัยนั้นการชกมวยคาดเชือกมีอันตรายมาก ต่อมาสมัยกรุงธนบุรี พ.ศ. 2314 พม่าได้ยกทัพมาตีเมืองเชียงใหม่และเมืองพิชัย พระยาพิชัย(นายทองดี ฟันขาว) จึงได้นำทัพออกตะลุมบอนกับทหารพม่าจนดาบที่อยู่ในมือทั้งสองข้างหัก และสามารถป้องกันเมืองไว้ได้ พระยาพิชัยเป็นผู้มีฝีมือในเรื่องการชกมวย กระบี่กระบอง และมีฝีมือในการรบ พระเจ้ากรุงธนบุรี (พระเจ้าตากสิน) จึงได้ให้ไปครองเมืองพิชัย จากการต่อสู้ของพระยาพิชัยจนดาบหักและสามารถป้องกันเมืองพิชัยไว้ได้นี้ประชาชนจึงเรียกว่า พระยาพิชัยดาบหัก ในสมัยกรุงธนบุรีมีการชกมวยไทย ต่อสู้ด้วยกระบี่กระบอง มีการแข่งเรือ ว่าว ตะกร้อ และเล่นหมากรูก สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พ.ศ. 2325 ในระยะต้น คือ ระหว่างรัชกาลที่ 1 – รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ พระมหากษัตริย์ไทยทรงโปรดการกีฬามาก เช่น พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดให้ลูกยาเธอหลายพระองค์ ฝึกหัดเล่นกระบี่กระบอง และส่วนใหญ่ประชาชนก็นิยมเล่นกีฬากันมาก โดยจะมีการฝึกกันตามบ้านและสำนักต่าง ๆ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ทรงแต่งตั้งผู้ที่มีฝีมือในทางกีฬาต่าง ๆ ให้เป็นหัวหน้ามีหน้าที่ในการจัดกีฬาและทรงพระราชทานให้ยศและตำแหน่งด้วย เช่น หมื่นมวยมีชื่อ หมื่นมือแม่นหมัด หมื่นชงัดเชิงชก โดยกีฬาไทยที่ได้รับการยกย่องส่งเสริมได้แก่ กีฬาว่าว กระบี่กระบอง และการแข่งขันมวยไทย ซึ่งรัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงมีความชำนาญในมวยไทย จึงจัดให้มีการแข่งขันชกมวยขึ้นทั้งในชนบทและในกรุง (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2551)

ในยุคปัจจุบัน การแข่งขันมวยไทยนับว่าเป็นกีฬาอาชีพ มีการแข่งขันเป็นประจำเกือบทุกวัน สำหรับการควบคุมมวยอาชีพขึ้นอยู่กับ กฎ ข้อบังคับของกระทรวงมหาดไทย ที่มีใช้อาชีพก็มีเพียงการฝึกสอนในสถาบันการพลศึกษาและสถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอนเช่น สาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬาเป็นต้น ทั้งนี้เพื่อมิให้ศิลปะมวยไทยสูญหายไปและเพื่อรักษาไว้ซึ่งกีฬาประจำชาติอันเป็นศิลปะในการต่อสู้ชาวต่างประเทศที่มีโอกาสได้มาท่องเที่ยวในประเทศไทย ก็มักจะไมยอมพลาดโอกาสที่จะไปชมการแข่งขันมวยไทยและจะต้องพยายามเข้าชมการแข่งขันมวยไทย ปราบกฏว่ามวยไทยเป็นที่น่าสนใจของชาวต่างประเทศมาก เพราะมวยไทยมีรูปแบบวิธีชกที่เป็นศิลปะที่สวยงาม และยิ่งกว่านั้นนักมวยไทยยังได้เคยเดินทางไปเผยแพร่ศิลปะการต่อสู้ในต่างประเทศหลายครั้งจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายทั่วไป มีศิลปะการต่อสู้ของชาติต่าง ๆ ได้แสดงความจำนงที่จะต่อสู้กับมวยไทย เช่น ยูโด คาราเต้ เทควันโดมวยสากล มวยปล้ำ ฯลฯ ซึ่งการต่อสู้แต่ละครั้ง มวยไทยมักจะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ทำให้ชาวต่างชาติเห็นว่าการต่อสู้แบบ

มวยไทยเป็นวิธีการต่อสู้ที่มีพิษสงรอบตัว จึงพากันสนใจเรียนมวยไทยกันมาก อีกทั้งมีคนไทยที่มีความรู้ด้านมวยไทยเป็นอย่างดี ซึ่งอาจเป็นครูสอนมวยไทยมาก่อน หรือบางคนเป็นนักมวยที่มีฝีมือและมีชื่อเสียงมาก่อนที่ไปอาศัยในต่างประเทศได้เปิดสอนมวยไทยในประเทศที่ตนเองไปอาศัยอยู่นั้น ซึ่งก็ได้รับความสนใจเป็นอันมาก ปัจจุบันมวยไทยอาชีพได้เผยแพร่จนเป็นที่รู้จักทั่วกันและได้มีการจัดการแข่งขันมวยไทยในต่างประเทศบ่อย ๆ เช่น อังกฤษ อเมริกา แคนาดา เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น ฯลฯ โดยส่วนใหญ่จะเป็นการแข่งขันมวยไทยระหว่างนักมวยไทยกับนักมวยต่างชาติที่มาฝึกมวยไทย หรือการแข่งขันระหว่างนักมวยไทยด้วยกันเองในต่างแดน จากความสนใจของชาวต่างชาติที่มาฝึกมวยไทยนี้เอง จึงมีนักมวยต่างชาติที่เข้าใจและมีฝีมือการต่อสู้แบบมวยไทยเป็นอย่างดีมากยิ่งขึ้น

คุณค่าและประโยชน์ของมวยไทยและกีฬาทุกชนิดล้วนแต่มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อร่างกายแต่ศิลปะมวยไทยมีคุณค่าสูงสำหรับผู้เรียนหลายประการ สรุปได้คือ ร่างกายมีสมรรถภาพที่ดี มีภูมิคุ้มกันโรคสูง มีจิตใจเข้มแข็ง มีความสุขุมรอบคอบและมีความอดทนสามารถป้องกันตัวและเป็นประโยชน์ต่อสังคมในชีวิตประจำวันได้ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีระเบียบวินัย กล้าหาญ อดทน และสามารถดำรงไว้ซึ่งศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทยให้ยั่งยืนแพร่หลายตลอดไป มีไหวพริบและเชาวน์ปัญญาสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ มีความเป็นสุภาพบุรุษไม่กล้ากระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ มีความกล้าหาญ และสามารถยึดเป็นอาชีพได้จากที่กล่าวมาจะเห็นถึงประวัติความเป็นมาและคุณประโยชน์ของมวยไทยที่มีมาแต่อดีตกาล และทรงคุณค่ามากทางด้านวัฒนธรรมและประเพณีทั้งคุณค่าต่อบุคคลและสังคมที่บรรพบุรุษของไทยได้คิดค้นศิลปะการต่อสู้มาสู่ลูกหลานในปัจจุบัน

นอกเหนือจากประวัติศาสตร์ที่ยาวนานของมวยไทย และคุณค่าของมวยไทยต่อบุคคลและสังคมแล้ว มวยไทยจะได้รับการพัฒนาได้ดีเพียงใดนักมวยไทยก็จะต้องฝึกซ้อมอยู่ภายในค่ายมวยที่มีคุณภาพและมีมาตรฐานที่ดี และค่ายมวยมีความเหมาะสมทั้งสภาวะแวดล้อม อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งโปรแกรมการฝึกซ้อม และปัจจัยพื้นฐานต่าง ๆ ที่จะสามารถบ่งชี้ได้ถึงมาตรฐานคุณภาพของค่ายมวยไทยนั้น ๆ ตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 46 ระบุว่า “หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดการให้ค่ายมวยมีมาตรฐาน และจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในค่ายมวยที่ตนเองดูแลรับผิดชอบตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด” (สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2542) ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นถึงมาตรฐานของค่ายมวยว่าจะต้องได้รับการบริหารจัดการโดยหัวหน้าค่ายที่ต้องดูแลมาตรฐานคุณภาพของค่ายมวย เพื่อผลิตนักมวยที่มีคุณภาพส่งขึ้นแข่งขันต่อไป หัวหน้าค่ายมวย

ตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของหัวหน้าค่ายมวยว่าหมายถึง “ผู้เป็นเจ้าของค่ายมวย” (สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2542)

เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพ ตามคำนิยามของสำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา ได้กำหนดความหมายของเกณฑ์ในเชิงเปรียบเทียบว่า หมายถึงกระบวนการหรือผลการดำเนินการ ซึ่งแสดงถึงการปฏิบัติงานและผลการดำเนินงานที่เป็นเลิศของกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันทั้งภายในภายนอกของประชาคมองค์กร ทำการเปรียบเทียบกับองค์กรที่เป็นเลิศเพื่อเข้าใจในมิติใหม่ของการดำเนินงานในระดับโลกเพื่อบรรลุผลในการปรับปรุงอย่างก้าวกระโดด เกณฑ์ เป็นตัวเปรียบเทียบเพื่อตัดสินหรือตัดสินใจ เป็นรูปแบบหนึ่งของข้อมูลที่ใช้เปรียบเทียบ องค์กรใช้เกณฑ์ในการตัดสินตนเองหรือคู่แข่ง รวมทั้งสามารถเปรียบเทียบกับสิ่งที่คล้ายคลึงกัน เกณฑ์ อาจหมายถึงข้อกำหนดในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่ใช้เปรียบเทียบและตรวจสอบ (สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา, 2545)

เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยก็เช่นเดียวกันที่สามารถบ่งชี้และเปรียบเทียบได้ถึง มาตรฐานต่าง ๆ ที่ควรมีอยู่ภายในค่ายมวยไทยเหล่านั้น เพื่อให้ทราบถึงคุณภาพด้านต่าง ๆ ภายในค่ายมวย เช่น เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวย การบริหารจัดการ อาคารสถานที่ สิ่งแวดล้อม โปรแกรมการฝึกซ้อม บุคลากร ประวัติความสำเร็จ และอุปกรณ์การฝึกซ้อมมวยไทย ซึ่งประกอบด้วย กระสอบทราย นวม และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกอื่น ๆ ยิ่งขึ้น ดังนั้นการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย จะทำให้ทราบระดับมาตรฐานของค่ายมวยในประเทศไทยว่าค่ายนั้น ๆ มีมาตรฐานอยู่ระดับใด ควรจะปรับปรุงในด้านไหน ที่จะทำให้อยู่ระดับค่ายมวยไทยของตนเองไปสู่เกณฑ์ระดับที่สูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนามวยไทยอาชีพต่อไป

เกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย การที่จะทราบว่ามีมาตรฐานคุณภาพเพียงใดก็ต้องทำการประเมิน จึงจะทราบว่า ค่ายมวยไทยนั้น ๆ อยู่ในเกณฑ์คุณภาพมาตรฐานที่ระดับใด ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2535 ได้ให้ความหมายของคำว่าประเมินไว้ว่าหมายถึงการประมาณค่า หรือราคาเท่าที่ควรจะเป็น เช่น ประเมินราคา กะประมาณคุณค่าหรือผล เช่น ประเมิน ผลการศึกษา ประเมินผลการสัมมนา (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2519) การประเมิน หมายถึง การให้คุณค่าแก่สิ่งต่าง ๆ ตามมาตรฐานที่ต้องการ โดยอาศัยผลจากการวัดค่าเป็นตัวเลขหรือปริมาณ แล้วนำมาพิจารณา วินิจฉัย ตีราคาคุณค่าและสรุปคุณภาพของสิ่งนั้นออกมาการประเมินจึงมีความหมายกว้างกว่าการวัดและครอบคลุมไปถึงวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการตัดสินใจด้วย(ประคอง กรรณสูต, 2518) สต๊ฟ เฟิลบีม (Stufflebeam, 1971) ได้ให้ความหมายของการประเมินว่า “เป็นการกำหนดปัญหา การเก็บ

รวบรวมและเสนอสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด” สอดคล้องกับความหมายของการประเมินและจุดมุ่งหมายของการประเมิน ดังนั้น การประเมินค่ามวญจะทำให้ทราบระดับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพของค่ามวญไทย ตามตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ที่จะแสดงให้เห็นถึงระดับมาตรฐานคุณภาพของค่ามวญไทยนั้น ๆ ว่าอยู่ในระดับใด และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติกีฬามวญ พ.ศ.2542 มาตรา 46 ที่กล่าวว่า “หัวหน้าค่ามวญต้องจัดการให้ค่ามวญมีมาตรฐาน และจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวญ ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในค่ามวญที่ตนเองดูแลรับผิดชอบตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด” (สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวญ การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2542) จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงคุณประโยชน์ที่ได้รับหลังจากที่ค่ามวญได้รับการประเมิน ย่อมจะทำให้ทราบเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพและสามารถนำผลจากการประเมินนำไปปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาเกณฑ์คุณภาพค่ามวญไทยนั้น ๆ ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

จากการศึกษาค้นคว้า และสังเคราะห์เอกสาร รวมไปถึงศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ และเพื่อให้ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติกีฬามวญ พ.ศ.2542 มาตรา 46 ในการที่หัวหน้าค่ามวญไทยจะมีแนวทางการดำเนินการจัดมาตรฐานคุณภาพค่ามวญไทยในด้านต่าง ๆ และให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวญ การกีฬาแห่งประเทศไทย ในการดูแลองค์กรวมของกีฬามวญในปัจจุบันให้เป็นไปตามแนวทางที่มีคุณภาพ ตามจุดมุ่งหมายของพระราชบัญญัติกีฬามวญ พ.ศ. 2542 อีกทั้งในปัจจุบันนี้ยังไม่มียานวิจัยใดที่ศึกษาเรื่องพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ามวญไทยในประเทศไทย อีกทั้งผู้วิจัยมีประสบการณ์และได้ดำเนินกิจการค่ามวญไทยชื่อค่ายลูกบ้านใหญ่ตั้งอยู่ที่เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงเกิดแรงจูงใจและเห็นความจำเป็นที่จะศึกษาเรื่องการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ามวญไทยในประเทศไทยเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ามวญไทยในประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันค่ามวญไทยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ามวญอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวญ พ.ศ. 2542 มีจำนวน 2,725 ค่าย (ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวญ การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2554) การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ามวญไทยในประเทศไทยในการวิจัยครั้งนี้จะส่งผลดีต่อการพัฒนาค่ามวญไทยให้มีมาตรฐานต่อนักมวญและต่อค่ามวญไทย ซึ่งมีคุณค่าและคุณประโยชน์เป็นอย่างมากต่อสังคมไทย ทั้งตัวบุคคลและโดยรวมของชาติอันเนื่องมาจากมวญไทยมีประวัติศาสตร์สืบเนื่องมายาวนาน จากอดีตสู่ปัจจุบัน และยังเป็นการช่วยอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของชาติไทย อีกทั้งยังเป็นแนวทางให้ผู้สนใจทำการศึกษาค้นคว้า และศึกษาวิจัยต่อไปได้

คำถามวิจัย

ค้ายมวยไทยควรจะต้องประกอบด้วยมาตรฐานใดบ้างที่สามารถจะบ่งชี้ได้ถึงคุณภาพของค้ายมวยไทยในประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. **ขอบเขตด้านเนื้อหา** การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทยในมาตรฐานต่าง ๆ ของค้ายมวย ที่ผู้วิจัยสังเคราะห์มาจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านมวยไทยเพื่อกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

2. **ประชากร** ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และบุคคลในวงการกีฬามวย หรือผู้ทรงคุณวุฒิด้านมวยไทย

2.2 หัวหน้าค้ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค้ายมวยอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นจะต้องเป็นค้ายมวยไทยในประเทศไทย ที่ได้รับการยอมรับของบุคคลในวงการมวยไทย โดยต้องเป็นค้ายมวยที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมและดีเด่นจากสถาบันต่าง ๆ ดังนี้ ค้ายมวยยอดเยี่ยมสนามมวยเวทีลุมพินี ค้ายมวยยอดเยี่ยมสนามมวยเวทีราชดำเนิน ค้ายมวยยอดเยี่ยมสนามมวยเวทีช่อง 7 ค้ายมวยยอดเยี่ยมและดีเด่นชมรมเพื่อน 19 และค้ายมวยยอดเยี่ยมชมรมผู้สื่อข่าวกีฬา

2.3 ค้ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค้ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย มีจำนวน 2,725 ค้าย (ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ,2542)

3. **กลุ่มตัวอย่าง** ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ บุคคลในวงการกีฬามวย หรือผู้ทรงคุณวุฒิด้านมวยไทย หัวหน้าค้ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค้ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่าจะต้องเป็นค้ายมวยไทยในประเทศไทย ที่ได้รับการยอมรับของบุคคลในวงการมวยไทย โดยต้องเป็นค้ายมวยที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมและดีเด่นจาก

สถาบันต่าง ๆ ดังนี้ ค่ายมวยยอดเยี่ยมสนามมวยเวทีลุมพินี ค่ายมวยยอดเยี่ยมสนามมวยเวทีราชดำเนิน ค่ายมวยยอดเยี่ยมสนามมวยเวทีช่อง 7 ค่ายมวยยอดเยี่ยมและดีเด่นชมรมเพื่อน 19 และ ค่ายมวยยอดเยี่ยมชมรมผู้สื่อข่าวกีฬาจำนวน 17 คน ได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

3.2 หัวหน้าค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายมวยอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งมีจำนวน 2,725 ค่าย (ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2554) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากตารางกำหนดขนาดตัวอย่าง Taro Yamane ที่ขนาดความเชื่อมั่น 95% และขนาดตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อนที่ $\pm 5\%$ (Yamane, 1973) ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 349 คน (ดังปรากฏในภาคผนวก จ.)

4. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

4.1 **ตัวแปรอิสระ** ได้แก่ กระบวนการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย และการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ของค่ายมวยไทยในประเทศไทย

4.2 **ตัวแปรตาม** ได้แก่ เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานคุณภาพของค่ายมวยไทยในด้านต่างๆ และตัวบ่งชี้ในแต่ละมาตรฐาน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทย หมายถึง ปัจจัยและตัวบ่งชี้ ที่เป็นองค์ประกอบภายในค่ายมวยไทย และสามารถแสดงถึงศักยภาพในการดำเนินงาน ประกอบไปด้วย 9 มาตรฐาน ดังนี้

1. **มาตรฐานด้านบริหารจัดการ** หมายถึง ระบบการบริหารจัดการในด้านต่างๆ ประกอบด้วย ระบบบัญชีการเงิน โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน แผนงานและแผนงบประมาณ และระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป

2. **มาตรฐานด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม** หมายถึง มาตรฐานด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม ประกอบด้วย สถานที่ฝึกซ้อมเหมาะสม ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์ ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน การควบคุมการฝึกซ้อม การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

3. **มาตรฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย** หมายถึง มาตรฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย ประกอบด้วย มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย และมีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทยได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

4. **มาตรฐานด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย** หมายถึง มาตรฐานด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย ประกอบด้วย การไหว้ครูและประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน และการอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

5. **มาตรฐานด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวกที่พักรักษา และความปลอดภัยแก่นักมวย** หมายถึง มาตรฐานด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวกที่พักรักษา และความปลอดภัยแก่นักมวย ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักรักษา สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ และมีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

6. **มาตรฐานด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย** หมายถึง มาตรฐานด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ประกอบด้วย การส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ส่งเสริมสวัสดิการด้านการศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย และส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย

7. **มาตรฐานด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย** หมายถึง มาตรฐานด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย ประกอบด้วย การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันแข่งขันจริง การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน การจัดการขณะกำลังแข่งขัน และการจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

8. **มาตรฐานด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** หมายถึง มาตรฐานด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ประกอบด้วย การที่ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542

9. **มาตรฐานด้านเกียรติประวัติค้ายมวยไทย** หมายถึง มาตรฐานด้านเกียรติประวัติค้ายมวยไทย ประกอบด้วย เกียรติประวัตินักมวยในค้ายมวย เกียรติประวัติค้ายมวย และเกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค้ายมวย

ค้ายมวยไทย หมายถึง สถานที่ที่สำหรับฝึกซ้อมและพักผ่อนของนักมวยไทยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค้ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย โดยเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวงการมวยไทย

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้บริหารองค์กรที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับมวยไทย และบุคคลผู้รู้และมีประสบการณ์ทางด้านมวยไทยของศรัทธมของกีฬามวยซึ่งชำนาญการและมีประสบการณ์ในด้านมวยไทย การประเมิน การบริหารจัดการกีฬา และการพลศึกษา

หัวหน้าค้ายมวย หมายถึง ผู้เป็นเจ้าของค้ายมวย (สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2542)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย
2. ทำให้ทราบตัวบ่งชี้ตามมาตรฐานต่าง ๆ ภายในค้ายมวย ที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพในการ ดำเนินกิจกรรมค้ายมวยไทยในประเทศไทย
3. ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในมิติต่างๆ เกี่ยวกับค้ายมวยไทยในประเทศไทยในอนาคต
4. ค้ายมวยไทยในประเทศไทยสามารถนำเกณฑ์มาตรฐานด้านต่างๆ ที่ค้นพบจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการดำเนินงานและพัฒนาค้ายมวยไทยให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

ในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อสรุปสาระสำคัญจากการศึกษาแล้วนำไปสู่กรอบแนวคิดการวิจัย โดยประเด็นที่ศึกษา มีดังนี้

1. ประวัติกีฬามวยไทย
2. พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542
3. ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย
4. แนวคิดเกี่ยวกับดัชนี / ตัวชี้วัด / ตัวบ่งชี้
5. แนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐาน
6. แนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน
7. แนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐานกีฬาชนิดต่าง ๆ
8. เทคนิคเดลฟาย
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ประวัติกีฬามวยไทย

มนุษย์รู้จักคำว่า “ต่อสู้” ตั้งแต่มนุษย์เริ่มเกิดขึ้นมาดูโลก ต้องต่อสู้กับทุกสิ่งทุกอย่างรอบ ๆ ตัวเอง และแม้แต่กับตัวเองก็มีได้ละเว้นจะต้องสู้กับธรรมชาติและภัยของธรรมชาติ สัตว์ป่าที่มุ่งร้ายหมายชีวิต หรือที่มนุษย์มุ่งจะเอาชีวิตเพื่อนำมาเป็นอาหารสำหรับยังชีพ แต่ในบางครั้งมนุษย์ก็ต้องต่อสู้กันเอง เพื่อสิทธิในการครอบครองเป็นเจ้าของ เพื่อเสรีภาพ เพื่อป้องกันตนเองหรืออื่น ๆ การต่อสู้ดังกล่าวอาจจะต้องใช้ทั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังความคิดเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย มนุษย์จะต่อสู้เพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ได้แต่โดยจุดมุ่งหมายสูงสุดของการต่อสู้ ความอยู่รอดของชีวิตจากการต่อสู้ มนุษย์ก็ได้พยายามคิดค้นวิธีการต่อสู้ เพื่อป้องกันหรือทำให้คู่ต่อสู้ถึงแก่ชีวิตได้ภายในระยะเวลาอันสั้น หรือเมื่อทั้งสองฝ่ายมีอาวุธคู่มือการทำร้ายกันก็ทำได้ลำบากต่างก็ต้องเกรงกลัวซึ่งกันและกัน มนุษย์ก็พยายามใช้ความคิดที่จะหาหนทางเอาชนะคู่ต่อสู้

หรือเพื่อป้องกันชีวิตตนเองให้ปลอดภัยมากขึ้นมนุษย์จึงพยายามคิดค้นศึกษา ทดลอง ดัดแปลงแก้ไขเพื่อหาแนวทางที่จะต่อสู้และป้องกันตัวทั้งที่มีอาวุธและไม่มีอาวุธ ทำให้เกิดศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวขึ้นมา มนุษย์ได้พยายามคิดค้นการต่อสู้มือเปล่าเพื่อให้ตนเองปลอดภัยจากสิ่งรอบข้าง โดยใช้อวัยวะของร่างกายเป็นอาวุธเข้าต่อสู้ เช่น มือและเท้า ต่อมาได้มีการกำหนดระเบียบแบบแผนมีหลักเกณฑ์ในการต่อสู้สิ่งต่าง ๆ รวมกันเรียกว่า “มวย” บรรพบุรุษมีความเฉลียวฉลาดในการคิดค้น ดัดแปลงและพลิกแพลงในการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกาย เช่น มือ เท้า เข่า ศอก และศีรษะเข้าต่อสู้ป้องกัน ปิดป้องส่วนที่อ่อนแอของร่างกายได้เป็นอย่างดี วิธีการต่อสู้และป้องกันตนเองของไทย ซึ่งจะหาศิลปะการต่อสู้ของชาติอื่นมาเทียบไม่ได้ การต่อสู้ด้วยมือเปล่าของไทยจึงนับได้ว่าเป็นศิลปะแห่งการต่อสู้ประจำชาติ เรียกว่า “มวยไทย”

ประวัติกีฬามวยไทย

1. สมัยอาณาจักรน่านเจ้า (ชาญชัย ยมดิษฐ์, 2548)

มวยไทยสมัยอาณาจักรน่านเจ้าสันนิษฐานว่าคนไทยมีมวยไทยไว้ต่อสู้กับศัตรูผู้มารุกรานดังที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา (2541, อ้างถึงในสุนทร นวกิจกุล, 2524) ระบุข้อสันนิษฐานว่า “คนไทยมีรูปร่างเล็กกว่าชาวจีน แต่มีพิฆสงในการต่อสู้ ผู้ได้ก็ผู้ ผู้ไม่ได้ก็ถอยแต่ไม่ยอมจำนน บรรพบุรุษของไทยได้คิดค้นการต่อสู้ที่แอบแฝงไว้ด้วยพิฆสงรอบตัวเรียกว่า “พันล้า” ซึ่งแปลว่ารอบด้าน สำหรับไว้ต่อสู้ป้องกันตัว วิธีการต่อสู้แบบนี้ให้ศีรษะขวิด ปากกัด ตีนเตะ ถีบ เหน็บ มือตะปบ ตบต้อย ทูป ศอกถอง ฟันสับ สั้นเดือย เข้ากระทุ้ง ก้นกระแทก แบกบ่าพุ่ม ล้มทับ จับหัก ควักนัยน์ตา ฝ่าลูกหมาก ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่า เป็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดแม้ตัวจะเล็กก็มีพิฆสงรอบตัว

ลักษณะการต่อสู้ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าบรรพบุรุษไทยได้ใช้การต่อสู้มานานจนวิวัฒนาการมาเป็นมวยไทยขึ้นมาภายหลังดังที่ (รังสฤษฏ์ บุญชะลอ, 2540) กล่าวว่า “สมัยน่านเจ้า พ.ศ. 1291 พระเจ้าฟิ ล้อโก๊ะได้รวบรวมอาณาจักรไทยขึ้นเรียกว่าอาณาจักรน่านเจ้าได้รบกับชาวจีนโดยใช้อาวุธ ใช้ออก ใช้ง้าว การต่อสู้มือเปล่าก็มีอยู่บ้าง แต่ส่วนมากจะเป็นระยะประชิดตัวและนิยมการเลียนแบบจีน”

2. สมัยกรุงสุโขทัย (จรัสเดช อุลิต, โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่างและยุทธนา วงศ์บ้านดู่, 2541)

สมัยกรุงสุโขทัยเริ่มประมาณ พ.ศ. 1781 – 1951 รวมระยะเวลา 140 ปี หลักฐานจากหลักศิลาจารึกกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า กรุงสุโขทัยจะทำสงครามกับประเทศอื่นรอบ

ด้านจึงมีการฝึกทหารให้มีความรู้ความชำนาญในด้านการรวบรวมถึงการใช้อาวุธส่วนต่างๆของร่างกายในการรบแบบประชิดตัวเช่น ถีบ เต่า เข่า ศอก เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรบ ภายหลังเสร็จสิ้นสงครามแล้วชายหนุ่มในสมัยสุโขทัยจะฝึกมวยไทยกันทุกคนเพื่อเสริมลักษณะชายชาติวีรเพื่อเตรียมเข้ารับราชการทหารและถือเป็นประเพณีอันดีงาม ในสมัยนั้นจะฝึกมวยไทยตามสำนักที่มีชื่อเสียง คือ “สำนักสมอคอน” แขวงลพบุรี นอกจากนี้ยังมีการฝึกมวยไทยตามลานวัดในการฝึกมวยไทยสมัยนั้นครูมวยออกอุบายให้ศิษย์ ตักน้ำ ต่ำข้าว ผ่าฟัน ว้ายน้ำเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง ก่อนได้รับการฝึกทักษะโดยการ ผูกผ้าขาวม้าเป็นปมใหญ่ไว้กับกิ่งไม้แล้วชกให้ถูกด้วยหมัด เข่า เข่า ศอก นอกจากนี้ยังมีการฝึกด้วยต้นกล้วย ชกกับคู่ซ้อม ปล้ำกับคู่ซ้อมและจบลงด้วยการว้ายน้ำเพื่อ ชำระล้างร่างกายและผ่อนคลายกล้ามเนื้อ และก่อนนอน ครูมวยจะอบรมศีลธรรมจรรยา ทบทวนทักษะท่ามวยไทยต่างๆจากการฝึกในวันนั้นผนวกกับทักษะท่าต่างๆที่เคยฝึกมาก่อนหน้านี้แล้ว

สมัยกรุงสุโขทัยมวยไทยถือว่ามวยไทยเป็นศาสตร์ชั้นสูงและถูกบรรจุไว้ในการศึกษาของกษัตริย์เพื่อให้เป็นนักรบที่มีความกล้าหาญมีสมรรถภาพทางกายที่ดีเยี่ยมและเก่งกล้าสามารถในการปกครองประเทศต่อไป ดังความปรากฏตามพงศาวดารว่าพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ทรงเห็นการณ์ไกลจึงได้ส่งเจ้าชายร่วงโอรสองค์ที่ 2 ซึ่งมีอายุ 13 พรรษาไปฝึกมวยไทยที่สำนักสมอคอน แขวงเมืองลพบุรีเพื่อให้เป็นกษัตริย์ที่เก่งกล้าในอนาคตและพ่อขุนรามคำแหงได้เขียนตำราพิชัยสงคราม โดยมีหัวข้อบางตอนกล่าวถึงมวยไทยด้วย นอกจากนี้พระเจ้าลิไทเมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ได้รับการศึกษาจากสำนักราชบัณฑิตในพระราชวังมีความรู้แตกฉานแต่พระองค์ก็ต้องฝึกภาคปฏิบัติควบคู่กันไปด้วยเช่นการต่อสู้แบบมือเปล่า และการใช้อาวุธ คือ ดาบและหอกเป็นต้น

3. สมัยกรุงศรีอยุธยา (จรัสเดช อุลิต,โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่างและยุทธนา วงศ์บ้านดู,2541)

สมัยกรุงศรีอยุธยา (พ.ศ.1988 – 2310) ระยะเวลา 417 ปี บางสมัยของกรุงศรีอยุธยาก็มีศึกกับประเทศใกล้เคียงเช่น พม่าและเขมร ดังนั้นชายหนุ่มสมัยกรุงศรีอยุธยาจึงต้องฝึกฝนความชำนาญในการต่อสู้ด้วยอาวุธและศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่า โดยมีครูผู้เชี่ยวชาญทางการต่อสู้เป็นผู้สอน การฝึกเริ่มจากในวังไปสู่ประชาชนโดยมีสำนักดาบพุทธโรศวรค์เป็นสำนักที่มีชื่อเสียงมากในสมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งมีผู้นิยมไปศึกษามาก ซึ่งการฝึกจะใช้อาวุธจำลองคือดาบหวายเรียกว่ากระบี่กระบองนอกจากนี้ยังต่อสู้ด้วยมือเปล่าเรียกว่า

“มวยไทย”ควบคู่กันไปด้วย ในสมัยนี้วัดยังคงเป็นที่ให้ความรู้ทั้งวิชาสามัญและวิชาปฏิบัติในเชิงอาวุธควบคู่กับมวยไทยอีกด้วย

สมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช (พ.ศ.2133 – 2147) พระองค์ทรงเลือกคนหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกับ โดยพระองค์พระองค์ทรงมาฝึกหัดด้วยพระองค์เอง โดยฝึกให้มีความกล้าหาญมีความเชื่อมั่นตนเองในการใช้อาวุธได้ทุกชนิดด้วยความชำนาญและมีความสามารถในศิลปะมวยไทยอย่างดีเยี่ยมและพระองค์ทรงตั้ง **กองเสือป่าแมวมอง** เป็นหน่วยรบแบบกองโจร ซึ่งทหารกองนี้เองมีบทบาทในการกอบกู้เอกราชจากพม่าในปีพ.ศ.2127

สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ.2133 – 2147) ในสมัยของพระองค์สภาพบ้านเมืองสงบร่มเย็นมีความเจริญรุ่งเรืองมาก พระองค์ให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะมวยไทยนั้นนิยมกันมากจนเป็นกีฬาอาชีพมีค่ายมวยเกิดขึ้นมากมาย มวยไทยสมัยนี้จะชกกันบนลานดินโดยใช้เชือกเส้นเดียวเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสเป็นสังเวียน นักมวยใช้ด้ายดินชุบแป้งหรือน้ำมันดินจนแข็งมาพันมือเรียกว่า **คาดเชือก** หรือ **มวยคาดเชือก** นิยมสวมมงคลไว้ที่ศีรษะ และผูกประเจียดไว้ที่ต้นแขนตลอดการแข่งขัน การเปรียบคู่ชกด้วยการสมัครใจโดยไม่คำนึงถึงขนาดของร่างกายและอายุมักติดการชกง่าย ๆ คือชกจนกว่าฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้จะเห็นได้ว่าสมัยนั้นมีการจัดการแข่งขันมวยไทยในงานเทศกาลต่างๆและมีการพนันกันระหว่างนักมวยที่เก่งจากหมู่บ้านหนึ่งกับนักมวยที่เก่งจากอีกหมู่บ้านหนึ่ง

สมัยสมเด็จพระเจ้าเสือ (พ.ศ.2240 – 2252) พระเจ้าเสือหรือขุนหลวงสุรศักดิ์ พระองค์ทรงโปรดการชกมวยไทยมาก พระองค์ได้เสด็จไปที่ตำบลหาดกรวดพร้อมด้วยมหาดเล็ก 4 คน พระองค์ทรงแต่งกายแบบชาวบ้านไปเที่ยวงานแล้วเข้าร่วมการเปรียบคู่ชก นายสนามมวยรู้เพียงว่าพระองค์เป็นนักมวยจากเมืองกรุงจึงจัดให้ชกกับนักมวยฝีมือดีจากเมืองวิเศษชัยชาญ คือ **นายกลางหมัดตาย** **นายใหญ่หมัดเหล็ก** และ **นายเล็กหมัดหนัก** ซึ่งพระองค์ทรงต่อสู้และชนะทั้งสามคนรวด นอกจากนี้พระองค์ยังฝึกฝนให้เจ้าฟ้าเพชรและเจ้าฟ้าพรพระราชโอรสทั้งสองให้มีความสามารถในด้านมวยไทย กระบี่กระบอง และมวยปล้ำอีกด้วย

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นนั้น พระมหากษัตริย์ทรงโปรดให้มีการมวยหลวงขึ้นโดยให้คัดเลือกชายฉกรรจ์ที่มีมือในเชิงมวยไทยเข้ามาต่อสู้กันหน้าพระที่นั่งแล้วคัดเลือกผู้มีฝีมือเลิศให้เป็นทหารคนสนิทและทหารรักษาพระองค์เรียกว่า **“นายเล็ก”** สังกัดกรมมวยหลวง มีหน้าที่รักษาความปลอดภัย ภายในราชวังหรือตามเสด็จในงานต่างๆ อีกทั้งยังเป็นครูฝึกมวยไทยให้ทหารและราชโอรสอีกด้วย

สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย หลังจากกรุงศรีอยุธยาพ่ายแพ้ให้แก่พม่าเป็นครั้งที่ 2 ใน พ.ศ.2310 มีนักมวยที่มีชื่อเสียง 2 คนคือ **นายขนมต้ม** เป็นคนไทยที่ถูกกวาดต้อนไปครั้งกรุงศรีอยุธยาแตกต่อมาพระเจ้ากรุงอังวะโปรดให้จัดสมโภชมหาเจดีย์ใหญ่ ณ เมืองร่างกุ้ง ทรงตรัสให้จัดหานักมวยไทยฝีมือดีมาเปรียบกับนักมวยพม่าถึง 10 คน โดยไม่มีการพักเลยการชกชนะของนายขนมต้มในครั้งนี้เป็นการเผยแพร่ศิลปะมวยไทยในต่างแดนเป็นครั้งแรก ดังนั้นนายขนมต้มจึงเปรียบเสมือน **“บิดามวยไทย”** และวันที่ 17 มีนาคม ถือว่าเป็นวันมวยไทย นอกจากนี้ในช่วงสมัยดังกล่าว **พระยาพิชัยดาบหัก(พ.ศ.2284 – 2325)** เดิมชื่อจ้อยเป็นคนเมืองพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์มีความรู้ความสามารถในมวยไทยมากได้ฝึกมวยจากสำนักครูเที่ยงและใช้วิชาความรู้มวยไทยหาเลี้ยงตัวเองจนอายุได้ 16 ปีแล้วจึงฝึกเชิงดาบ ฝึกกายกรรม และฝึกมวยจีนจากคนจีน ด้วยฝีมือเป็นเลิศในเชิงมวยไทยและดาบที่ปรากฏแก่สายตาของพระยาตากพระองค์จึงนำเข้าไปรับราชการได้พระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นหลวงพิชัยอาสา หลังจากพระเจ้าตากสินได้ตั้งกรุงธนบุรีเป็นราชธานีพระองค์ก็ให้พระยาพิชัยไปครองเมืองพิชัย ในปี พ.ศ.2314 พม่าได้ยกทัพมาตีเชียงใหม่แล้วเลยมาตีเมืองพิชัย พระยาพิชัยได้นำทหารออกสู้รบกับพม่าซึ่งการรบถึงขั้นตะลุมบอนจนดาบของพระยาพิชัยหักทั้งสองข้าง พระยาพิชัยจึงได้นามว่า **พระยาพิชัยดาบหัก**

4. สมัยกรุงธนบุรี(จรัลเดช อุลิต, โปธิ์สวัสดิ์ แสงสว่างและยุทธนา วงศ์บ้านดู่, 2541)

สมัยกรุงธนบุรีเริ่ม พ.ศ.2310 – 2324 ระยะเวลา 14 ปี บ้านเมืองอยู่ในระหว่างการฟื้นฟูประเทศ หลังจากการกอบกู้อิสรภาพคืนมาได้ การฝึกมวยไทยสมัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสงครามและการทหารอย่างแท้จริง

ในยุคนี้มีนักมวยฝีมือดี เช่น นายเมฆบ้านท่าเสา นายเที่ยงบ้านแก่ง นายหัวแขวงเมืองตาก นายนิลทุ่งยั้ง นายถึงศิษย์ครูนิล ส่วนนักมวยไทยที่เป็นทนายเลือกของพระเจ้าตากสินได้แก่ หลวงพรหมเสนา หลวงราชเสน่หา ขุนอภัยภักดี นายหมึก นายทองดีฟันขาวหรือพระยาพิชัยดาบหัก การจัดชกมวยในสมัยกรุงธนบุรีนิยมจัดนักมวยต่างถิ่นหรือลูกศิษย์ต่างครูชกกัน กติกาการแข่งขันยังไม่ปรากฏชัดเจน ทราบเพียงแต่ว่าเป็นการชกแบบไม่มีคะแนนนั่นคือให้ชกกันจนกว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้ สังเวียนเป็นลานดิน ส่วนมากจะแข่งขันที่บริเวณวัด นักมวยยังคงชกกันแบบคาดเชือกมีการสวมมงคล และผูกประเจียดที่ต้นแขนขณะแข่งขัน

5. สมัยกรุงรัตนโกสินทร์(จรัสเดช อุลิต,โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่างและยุทธนา วงศ์บ้านคู่,2541)

กีฬามวยไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ระหว่างรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 4 พ.ศ.2325 - 2411 ระยะเวลา ๘๖ ปี กีฬามวยไทยยังเป็นศิลปะประจำชาติ มีการจัดแข่งขันในงานเทศกาลประจำปี กติกาเริ่มมีการกำหนดเวลาการแข่งขันเป็นยก โดยใช้กะลามะพร้าวที่มีรูลายน้ำถ้ากะลามะพร้าวจมถึงก้นอ่างก็จะตีกองเป็นสัญญาณหมดยกการแข่งขันไม่กำหนดยก จะให้ชกกันจนกว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้

สมัยรัชกาลที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช(จรัสเดช อุลิต,โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่างและยุทธนา วงศ์บ้านคู่,2541)

พระองค์ทรงฝึกหัดมวยไทยมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ และทรงสนพระทัยในการเสด็จทอดพระเนตรการแข่งขันชกมวยไทยอยู่เสมอ ในปี พ.ศ.2321 พ่อค้าชาวฝรั่งเศสสองพี่น้องที่เดินทางไปค้าขายทั่วโลกด้วยเรือกำปั่น คนหนึ่งเป็นนักมวยฝีมือดี เทียวพนันชกมวยมาหลายเมืองเมื่อเดินทางมาถึงกรุงเทพมหานครจึงได้ล่ำมามากกราบเรียนพระยาพระคลัง ขอชกมวยพนันกับคนไทยพระยาพระคลังได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลรัชกาลที่ 1 พระองค์ทรงตรัสปรึกษากับกรมพระราชวังบวรพระอนุชา ซึ่งเป็นผู้มีฝีมือมวยไทย และคุมกรมมวยหลวงอยู่ในขณะนั้น รับผิดชอบต่อพนันกันเป็นเงิน 50 ชั่ง กรมพระราชวังบวรคัดเลือกทนายเลือกวงหน้าฝีมือดีชื่อ หมื่นผลาญขึ้นต่อสู้กับนักมวยฝรั่งเศส สั่งเวียงการแข่งขันจัดสร้างขึ้นที่สนามหลังวัดพระแก้ว โดยใช้เชือกเส้นเดียวผูกกับเสา 4 ต้น สูงประมาณ 70 เซนติเมตร ซึ่งกั้นบริเวณเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างประมาณด้านละ 20 เมตร ด้านหน้าปลูกพลับพลาที่ประทับ กติกาการแข่งขันไม่มีการให้คะแนน ให้ชกกันจนกว่าจะแพ้ชนะกันโดยเด็ดขาด เมื่อใกล้เวลาชกพระองค์ทรงตรัสสั่งให้แต่งตัวหมื่นผลาญ ด้วยการขโมน้ำมันวาน ตามร่างกาย ผูกประเจียดเครื่องรางที่ต้นแขน แล้วให้ช็อคคนมาส่งถึงสังเวียน

เมื่อการแข่งขันเริ่มขึ้น ฝรั่งเศสได้เปรียบรูปร่าง เข้าประชิดตัว พยายามจะปล้ำเพื่อหักคอ และไหลปลาร้า หมื่นผลาญพยายามปิดป้อง สลับกับเตะถีบแล้วชิงตอยก่อนแล้วถอยวนหนียิ่งชกนานฝรั่งเศสยิ่งเสียเปรียบเพราะทำอะไรไม่ได้ ฝรั่งเศสเห็นว่าถ้าชกต่อไปน้องชายคงเสียเปรียบแน่จึงตัดสินใจกระโดดเข้าไปขวางกั้นไม่ให้หมื่นผลาญถอยหนี การกระทำเหมือนช่วยกัน จึงเกิดมวยหมู่ระหว่างพวกฝรั่งเศสกับพวกทนายเลือก ฝรั่งเศสเจ็บหลายคนพระองค์ทรงพระราชทานหมอยาหมอนวดให้ไปรักษาพยาบาล เมื่อหายดีแล้วฝรั่งเศสสองพี่น้องก็ออกเรือกลับไป

สมัยรัชกาลที่ 2 พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย

เมื่อทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงฝึกมวยไทยจากสำนักวัดบางหว้าใหญ่ (วัดระฆังโฆสิตาราม) จากสมเด็จพระวันรัต (ทองอยู่) ซึ่งเคยเป็นแม่ทัพเก่า ครั้นเมื่อพระชนมายุ 16 พรรษา ได้เสด็จมาประทับในพระราชวังเดิมและทรงฝึกมวยไทยจากทนายเล็อกเพิ่มเติมอีก อีกทั้งทรงโปรดให้สร้างสนามมวยที่สนามหญ้าบริเวณวังหลัง และทรงเปลี่ยนคำว่า "รำหมัดรำมวย" มาเป็น "มวยไทย"

สมัยรัชกาลที่ 3 พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระองค์ทรงฝึกมวยไทยจากทนายเล็อกในรัชกาลที่ 2 ในสมัยนี้ประชาชนตามหัวเมืองยังคงนิยมฝึกมวยไทยและกระบี่กระบองกันอยู่ ด้วยเหตุผลนี้เองทำให้อาจารย์หรือคุณหญิงโม ภรรยาเจ้าเมืองโคราช จึงสามารถคุมทัพออกต่อสู้เอาชนะกองทัพของเจ้าอนุวงศ์แห่งเมืองเวียงจันทน์ และสามารถรักษาเมืองไว้ได้

สมัยรัชกาลที่ 4 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ในขณะที่ทรงพระเยาว์ ทรงแต่งองค์อย่างกุมารขึ้นชกมวยไทย และเล่นกระบี่กระบองโชว์ในงานสมโภชหน้าพระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ในสมัยนี้เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของอารยธรรมตะวันตกที่เริ่มแพร่หลายเข้ามาในประเทศไทย แต่มวยไทยยังคงเป็นที่ฟ้าประจำชาติ

สมัยรัชกาลที่ 5 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระองค์ทรงฝึกมวยไทยจากสำนักมวยหลวง ซึ่งมีปรมาจารย์หลวงพลโยธานุโยคครูมวยหลวงเป็นผู้ถวายการสอน ทำให้พระองค์ทรงโปรดกีฬามวยไทยมาก พระองค์ได้เสด็จทอดพระเนตรการชกมวยหน้าพระที่นั่ง ทรงโปรดให้ข้าหลวงจากหัวเมืองต่างๆ คัดนักมวยฝีมือดีมาชกกันหน้าพระที่นั่งเพื่อหานักมวยที่เก่งที่สุดเข้าเป็นทหารรักษาพระองค์ สังกัดกรมมวยหลวง

พระองค์ทรงเห็นคุณค่าของกีฬาประจำชาติ จึงตรัสให้มีการแข่งขันมวยไทยขึ้นทั่วประเทศ เพื่อให้เกิดความนิยมกีฬามวยไทยมากขึ้น นอกจากนี้ยังทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มี "มวยหลวง" ตามหัวเมืองต่างๆ เพื่อทำหน้าที่ฝึกสอน จัดการแข่งขัน และควบคุมการแข่งขันมวยไทย เมื่อมีงานพระราชพิธีต่างๆ เช่น งานโสกันต์ งานพระเมรุหรืองานรับแขกเมือง สำนักพระราชวังจะออกหมายเรียกให้มวยหลวงนำคณะนักมวย คณะฝึกสอนมาร่วมแสดงในงานด้วย ดังเช่นในงานศพของกรมขุนมรุพงศ์ศิริพัฒน์ ซึ่งจัดขึ้นที่ท้องทุ่งพระเมรุ (สนามหลวง) ด้านป้อมเม็ดัดัดจักร ในงานนี้

พระองค์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีการจัดแข่งขันมวยไทยหน้าพระที่นั่ง มีนักมวยฝีมือดีจากต่างจังหวัดหลายคนที่จะชกชนะคู่ต่อสู้ก็จะได้รับพระราชทานยศเป็น "หมื่น" ดังนี้

1. หมื่นมวยมีชื่อ คือ นายปร่ง จำนงทอง นักมวยฝีมือดีจากเมืองไชยา ผู้ชกด้วยท่าเสือลากหางเข้าจับทุ่มคู่ต่อสู้จนได้รับชัยชนะหลายครั้ง
2. หมื่นมวยแมนหมัด คือ นายกลิ้ง ไม่ปรากฏนามสกุล ซึ่งเป็นนักมวยฝีมือดีจากเมืองลพบุรี ผู้มีลีลาการชกฉลาด รุกรับ หลบหลีกว่องไว ใช้หมัดตรงได้อย่างดียวอดเยี่ยม
3. หมื่นซังัดเซิงซก คือ นายแดง ไทยประเสริฐ นักมวยฝีมือดีจากเมืองโคราช ผู้มีการเตะที่รุนแรง และมีหมัดเหวี่ยงอันเลื่องลือ สมญานามว่า "หมัดเหวี่ยงควาย"

ปี พ.ศ.2430 รัชกาลที่ 5 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกรมศึกษาธิการขึ้นให้มวยไทยเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียนครูฝึกหัดพลศึกษา และโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าในสมัยนี้เป็นที่ยอมรับว่า คือ ยุคทองของมวยไทย

สมัยรัชกาลที่ 6 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ในระหว่างปี พ.ศ.2457 - 2461 ประเทศไทยได้ส่งทหารเข้าร่วมรบกับฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่ 1 ณ เมืองมาเซย์ ประเทศฝรั่งเศส โดยมีพลโทพระยาเทพหัสดินเป็นแม่ทัพคุมทหารไทยไปร่วมรบในครั้งนี้ ท่านเป็นผู้สนใจมวยไทยมาก ได้จัดมวยไทย และให้ชกมวยไทยโชว์ให้ทหารและประชาชนชาวยุโรปชม การชกมวยไทยในครั้งนั้นได้สร้างความชื่นชอบและประทับใจอย่างยิ่ง ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มวยไทยเริ่มเผยแพร่ในยุโรป

ปี พ.ศ.2464 หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 สนามมวยสวนกุหลาบเป็นสนามมวยถาวรแห่งแรกที่มีการแข่งขันเป็นประจำ บนสนามฟุตบอลภายในโรงเรียนสวนกุหลาบ ระยะเวลาเริ่มแรก ผู้ชมจะนั่งและยืนรอบสังเวียนซึ่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างประมาณด้านละ 26 เมตร ชิดเส้นกั้นบริเวณห้ามผู้ชมล้ำเขตสังเวียน นักมวยจะคาดเชือกที่มือด้วยด้ายดิบ สวมมงคล ผูกประเจียดไว้ที่ต้นแขน สวมกางเกงขาสั้น สวมกระชับบุวมป้องกันอวัยวะที่สำคัญ และใช้ผ้าคาดทับรอบเอวอย่างแน่นหนาอีกครั้ง ไม่สวมเสื้อและรองเท้า กรรมการผู้ชกจะแต่งกายด้วยชุดผ้าม่วงนุ่งโจงกระเบน สวมเสื้อราชประแตนและสวมถุงเท้าขาว

นักมวยคู่ที่สนใจมาก คือ หมื่นมวยแมนหมัด นักมวยฝีมือดีในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งอายุได้ 50 ปี ชกกับนายผ่อง ปราบสบถ นักมวยหนุ่มฝีมือดี รูปร่างสูงใหญ่ อายุ 22 ปี จากโคราช การชกครั้งนี้เพื่อแก้แค้นแทนบิดาที่แพ้หมื่นมวยแมนหมัด เมื่อครั้งชกกันหน้าพระที่นั่งงานพระเมรุขุนมรุพงษ์ศิริพัฒน์ การแข่งขันใช้เวลา 2 นาที หมื่นมวยแมนหมัดถูกหมัดเหวี่ยงควายของนายผ่อง ล้มนอนหมดสติกับพื้นสนาม ผู้ชมต่างตื่นตื่นกับชัยชนะของนายผ่อง จึงเข้า

ห้อมล้อมเพื่อแสดงความยินดี ทำให้เกิดความวุ่นวาย เจ้าที่และลูกเสือต้องทำงานอย่างหนัก จากเหตุการณ์ครั้งนี้คณะกรรมการจัดชกมวยจึงจัดประชุมเพื่อหาทางแก้ไข ในที่สุดได้ตกลงสร้างเวทีมวยขึ้นใหม่ในวันรุ่งขึ้น โดยยกพื้นเวทีสูง 4 ฟุต ปูพื้นด้วยเสื่อจันทบูรณหลายผืนเย็บติดกัน มีเชือกกั้นเวทีขนาด 1 นิ้ว มีช่องตรงมุมบันไดสำนักมวยและผู้ตัดสินขึ้นลง ผู้ตัดสินแต่งด้วยเครื่องแบบเสื่อป่าเตมียศ มีเจ้าหน้าที่รักษาเวลาโดยใช้นาฬิกาจับเวลา 2 เรือน ใช้เสียงกลองเป็นสัญญาณการชกแข่งขันกัน 11 ยกๆ ละ 3 นาที นักมวยต้องแยกจากกันเมื่อผู้ตัดสินสั่งแยก ห้ามกัด ห้ามซ้ำ แต่ใช้ลูกติดฟันได้ ถ้าคู่ต่อสู้ล้มให้ไปยืน รอที่มุมกลาง มีวงมโหรีปี่กลองของหมื่นสมัคร เสียงประจิมรบรรเลงให้จังหวะขณะแข่งขัน ประชาชนสนใจเข้าชมการแข่งขันกันมากและเรียกร้องให้จัดต่อไปอีก รัชกาลที่ 6 จึงทรงโปรดเกล้าให้พระยานนทิสุนทรเทวรักษ์ดี แม่กองเสื่อป่า จัดแข่งขันชกมวยเพื่อหาทุนซื้อปืนให้กองเสื่อป่า โดยให้สมุเทศาภิบาลและข้าหลวงหัวเมืองต่างๆ จัดนักมวยฝีมือดีมาชกกัน นักมวยส่วนใหญ่จากต่างจังหวัดจะพักที่ห้องสโมสรเสื่อป่า บริเวณสวนดุสิตเมื่อนักมวยเปรียบคู่ได้แล้ว นักข่าวจะถ่ายภาพทำโฆษณา ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีการโฆษณา การแข่งขันมวยไทย

มวยคู่ประวัติศาสตร์ที่สามารถทำเงินได้มากที่สุดในยุคนั้น คือ นายยัง หาญทะเล กับ จี๋ช่าง (ไอ้ว จงกุน) นักมวยจีน ผลการแข่งขันจี๋ช่างถูกชกที่ใบหน้าแล้วถูกเตะตามที่กำลังคอล้มลงนอนนิ่งผู้ตัดสินนับ 10 ก็ไม่สามารถลุกขึ้นมาต่อสู้ได้

สมัยรัชกาลที่ 7 พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2468 - 2477)

ระหว่างปี พ.ศ.2466 - 2472 พลโทพระยาเทพหัสดินได้สร้าง สนามมวยหลักเมืองท่าช้าง ขึ้น ณ บริเวณโรงละครแห่งชาติปัจจุบัน เวทีมีเชือกกั้นเส้นใหญ่ขึ้น เชือกแต่ละเส้นซึ่งตั้งเป็นเส้นเดียวไม่เปิดช่องตรงมุมสำหรับขึ้นลงเหมือนกับยุคเก่า เพื่อป้องกันนักมวยตกเวที และได้มีการจัดการแข่งขันเป็นประจำทุกปี

ปี พ.ศ.2472 รัฐบาลมีคำสั่งให้การแข่งขันชกมวยไทยทั่วประเทศมีการสวมนวมชกได้ ดังอย่างการสวมนวมจากนักมวยฟิลิปปินส์ที่เข้ามาชกมวยสากลในประเทศไทย ทั้งนี้สาเหตุเนื่องจาก นายแพ เลียงประเสริฐ นักมวยฝีมือดีจากบ้านท่าเสา จังหวัดอุตรดิตถ์ ได้ตอย นายเจีย แซกเขมร ตายด้วยหมัดคาดเชือก

ในวันเสาร์ที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ.2472 เจ้าคุณคุณธรรปดี ได้เริ่มจัดการแข่งขันชกมวยไทยขึ้นที่สวนสนุกภายในบริเวณสวนลุมพินีร่วมกับมหรสพอื่นๆ โดยคัดเอานักมวยฝีมือดีมาชกกันทุกวันเสาร์เนื่องจากเจ้าคุณคุณธรรปดี เป็นคนทันสมัยจึงจัดเวทีมวยแบบมาตรฐานสากล คือ มีเชือกกั้น 3 เส้น ใช้ผ้าใบปูพื้น มีมุมแดง มุมน้ำเงิน มีผู้ตัดสินให้คะแนน 2 คน มีผู้

ซึ่งขาดการแข่งขันบนเวที 1 คน ให้สัญญาด้วยระฆังเป็นครั้งแรก และในวันเสาร์ที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2472 ในรายการต้อนรับวันปีใหม่ มวยคู่เอกระหว่างสมาน ดิลกวิลาศ กับ เดช ภูภิญญา และมวยประกอบรายการได้แก่ นายแอม ม่วงดี กับ สุวรรณ นิวาสะวัตร ซึ่งนายแอม ม่วงดี ได้นำเอากระบี่เหล็กมาใช้ป้องกันอวัยวะสำคัญทำให้นักมวยคนอื่นๆ หันมาใช้กระบี่เหล็กตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

สมัยรัชกาลที่ 8 พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล

ระหว่างปี พ.ศ.2478 - 2484 คหบดีผู้มีชื่อเสียงในสมัยนั้นได้สร้างเวทีมวยขึ้นในบริเวณที่ดินของเจ้าเขต ชื่อ **สนามมวยสวนเจ้าเขต** ปัจจุบันคือที่ตั้งกรมรักษาดินแดน การดำเนินการจัดการแข่งขันเป็นไปด้วยดี เนื่องจากทหารเข้ามาควบคุม เพื่อนำรายได้ไปบำรุงกิจการทหาร ได้มีการจัดการแข่งขันกันติดต่อกันหลายปี จึงเลิกไปเพราะเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งกองทัพญี่ปุ่นบุกเข้าประเทศไทย เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2484

ระหว่างปี พ.ศ.2485 -2487 ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังจะสงบแต่ยังคงมีเครื่องบินข้าศึกบินลาดตระเวนอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน จำเป็นต้องจัดการแข่งขันชกมวยไทยตามโรงภาพยนตร์ต่างๆ ในเวลากลางวัน เช่น สนามมวยพัฒนาการ สนามมวยท่าพระจันทร์ สนามมวยวงเวียนใหญ่ เนื่องจากประชาชนยังคงให้ความสนใจมวยไทยอยู่

มวยไทยเป็นศิลปะของการต่อสู้ป้องกันตัวได้จริงสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในการต่อสู้และในการกีฬา ศิลปะประเภทนี้บรรพบุรุษของชาติไทย ใช้อบรมสั่งสอนสืบทอดกันมา ให้ดำรงอยู่ตลอดไป บรรดาชายฉกรรจ์ได้รับการสั่งสอนฝึกฝนศิลปะประเภทนี้อย่างชัดเจนทั้งสิ้น การใช้อาวุธรบสมัยโบราณ เช่น กระบี่ กระบอง ดาบ ง้าว ทวน ฯลฯ นักรบไทยจะนำไปประกอบการต่อสู้ที่มีชั้นเชิงสูง เดิมมักจะฝึกสอนกันเฉพาะบรรดาเจ้านายชั้นสูงนับตั้งแต่พระมหากษัตริย์และขุนนางฝ่ายทหารเท่านั้น ต่อมาจึงแพร่หลายไปถึงสามัญชน ซึ่งได้รับการถ่ายทอดวิทยากรจากครู อาจารย์ ซึ่งเดิมเป็นยอดทหารขุนพล ยอดนักรบของชาติมาแล้วและได้ละเพศรบวรสเข้าสู่เพศบรรพชิต พยายามถ่ายทอดวิทยากรให้แก่ศิษยานุศิษย์ และสืบเนื่องจากไทยมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ครูอาจารย์ที่สอนอยู่ในเพศบรรพชิตจึงทำให้มวยไทยกับศาสนาพุทธมีความสัมพันธ์กันจนแยกไม่ออก ซึ่งจะสังเกตได้จากก่อนการชก นักมวยจะมีการไหว้ครู ร่ายมนต์คาถาและตามร่างกายก็จะมีเครื่องรางของขลัง เช่น ผ้ายันต์หรือผ้าประเจียดรัดแขน หรือ มงคลสวมศีรษะ เป็นต้น

จากการศึกษาประวัติมวยไทยข้างต้นทำให้ทราบถึงประวัติมวยไทยที่มีมาจากอดีตกาลถึงปัจจุบัน จากอาณาจักรน่านเจ้า กรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา กรุงธนบุรี จนถึงปัจจุบัน ทำให้ทราบว่าสำนักมวยไทยสำนักแรกปรากฏอยู่ในสมัยกรุงสุโขทัยซึ่งมีชื่อว่า “สำนักสมอคอน”

ตั้งอยู่ที่แขวงลพบุรี ในอดีตมีนักมวยไทยที่มีชื่อเสียงมาก อีกทั้งมวยไทยในอดีตยังมีส่วนในด้าน การรบและป้องกันประเทศชาติ วิวัฒนาการของมวยจากอดีตเพื่อการรบ และเริ่มมีการแข่งขัน เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

การแข่งขันชกมวยในสมัยต่าง ๆ จะมีอยู่ 5 สมัยด้วยกัน คือ

สมัยสวนกุหลาบ ในสมัยนี้ประชาชนนิยมการชกมวยและชมการแข่งขัน ชกมวยกันเป็นจำนวนมากการชกมวยกันในสมัยนี้ยังนิยมการคาดเชือกอยู่การชกได้กำหนด จำนวนยกไว้แน่นอนแล้ว และมีกรรมการผู้ชี้ขาด ผู้ตัดสินส่วนมากนั่งอยู่ข้างเวที **สมัยท่าช้าง** ใน สมัยนี้เป็นสมัยหัวเลี้ยวหัวต่อจากมวยคาดเชือกมาเป็นสวมนวม (พ.ศ. 2462) ได้จัดการแข่งขันขึ้น ไม่นานนัก สนามก็เลิกไป กรรมการผู้ชี้ขาดในสมัยนี้นับว่ามีชื่อเสียงก็คือ นายทิม อติเปรมานนท์ และนายนิยม ทองชิตร์ **สมัยสวนสนุก** การจัดการแข่งขันในสมัยนี้ รู้ลึกรู้ลึกว่าเจ้าของสนามได้จัดการ แข่งขัน และได้จัดการแข่งขันอยู่เป็นเวลาหลายปีทำให้นักมวยไทยมีชื่อเสียงขึ้นหลายคน เช่น นาย สมาน ดิลกวิลาส นายสมพงษ์ เวชสิทธิ์ เป็นต้น กรรมการที่ชี้ขาดการตัดสินในขณะนั้นและนับว่ามี ชื่อเสียงที่ควรกล่าวถึงคือ หลวงพิพัฒน์ กลกาย นายสุนทร ทวีสิทธิ์ (ครูгимเส็ง) **สมัยหลักเมือง และสวนเจ้าเชษฐ** การแข่งขันชกมวยในสมัยนี้นับว่าเข้มแข็งดีมาก เพราะทางราชการทหารได้เข้าไป บริหารจัดการเพื่อเก็บเงินบำรุงราชการทหาร คณะกรรมการและนักมวยได้ร่วมมือกันเป็นอย่างดี จนเก็บเงินบำรุงราชการทหารได้เป็นจำนวนมากสมความประสงค์ของราชการทหาร ตลอดจนทำ ให้นักมวยที่มีชื่อเสียงเกิดขึ้นอีกหลายคน เช่น ผล พระประแดง เพิก สิงห์พัลลภ ถวัลย์ วงศ์เทเวศน์ ประเสริฐ ส.ส. และทองใบ ยนตรกิจ ได้จัดการแข่งขันอยู่เป็นเวลาหลายปี จึงได้เลิกการแข่งขันเมื่อ ใกล้เคียง ๆ สงครามโลกครั้งที่ 2 กรรมการผู้ชี้ขาดได้ทำการตัดสินอยู่เป็นประจำตลอดนั้น มีอยู่ 3 คน ด้วยกัน คือ นายสังเวียน หิรัญยเลขา นายเจือ จักษุรักษ์ และนายวงศ์ หิรัญยเลขา สมัยปัจจุบันได้ ทำการแข่งขัน ณ เวทีราชดำเนินและเวทีลุมพินีเป็นประจำทุกวันสลับกันไป นอกจากนี้ยังมีเวที ชั่วคราว เช่น เวทีกองทัพอากาศ เวทีกองทัพเรือ และตามต่างจังหวัดทุกจังหวัด การแข่งขันมีทั้ง มวยไทยและมวยสากล ตลอดจนได้จัดส่งให้นักมวยต่างประเทศเข้ามาแข่งขัน และในปัจจุบันได้มีการ จัดส่งนักมวยไทยไปแข่งขัน ณ ต่างประเทศอีกด้วย

มวยไทยเป็นกีฬาที่เก่าแก่ที่สุดของเรา และเป็นที่ยอมรับของประชาชนทุก ชั้น ทุกสมัย ในขั้นต้นการแข่งขันมวยไทยไม่ได้มีกติกาเป็นลายลักษณ์อักษร นายสนามต้องชี้แจง ให้นักมวยคู่แข่งขันทราบถึงหลักเกณฑ์ในการแข่งขันนั้น ๆ หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อใช้กันมาก ขึ้นก็กลายเป็นจารีตประเพณี ซึ่งใช้เป็นหลักสำหรับการแข่งขันสืบมา

พ.ศ. 2455 ม.จ.วิบูลย์ สวัสดิ์วงศ์ สวัสดิ์กุล ซึ่งสำเร็จการศึกษามาจาก มหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ ได้ทรงนำวิชามวยฝรั่ง (มวยสากล) มาสอนให้แก่คณะครูที่ สามัคยาจารย์สมาคม และได้ทรงร่างกติกามวยฝรั่งขึ้น ในไม่ช้ามวยฝรั่งก็ได้แพร่หลายไปตาม โรงเรียนต่าง ๆ ทั่วพระราชอาณาจักรอย่างรวดเร็ว

พ.ศ. 2462 กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้มีการแข่งขันมวยฝรั่งระหว่าง นักเรียนขึ้นเป็นครั้งแรก ส่วนกติกาการมวยฝรั่งซึ่ง ม.จ.วิบูลย์ สวัสดิ์วงศ์ สวัสดิ์กุล ได้ทรงร่างขึ้น มีการแก้ไขบ้างเล็กน้อย และคณะกรรมการจัดการกีฬาของกระทรวงศึกษาธิการได้จัดพิมพ์ขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2470

พ.ศ. 2470 กระทรวงมหาดไทยมีความประสงค์จะออกกฎกระทรวงว่า ด้วยเงื่อนไขในการอนุญาตให้เล่นการพนันมวยชกและ มวยปล้ำ ตามพระราชบัญญัติการพนัน และขอให้ กรมพลศึกษาปรับปรุงแก้ไขกติกาเหล่านี้ให้รัดกุมยิ่งขึ้น กรมพลศึกษาเห็นชอบด้วย จึง แจ้งให้เจ้าหน้าที่กรมพลศึกษาร่วมมือกันพิจารณาร่างกติกามวยไทย มวยฝรั่งและมวยปล้ำ ขึ้นใหม่จนสำเร็จเมื่อวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2477 และเริ่มใช้กติกาใหม่นี้ ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พ.ศ.2480 เป็นต้นไป และได้จัดพิมพ์ครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2482

พ.ศ. 2477 กระทรวงมหาดไทยได้วางข้อบังคับคุ้มครองการแข่งขันชก มวยไทย มวยฝรั่ง เพื่อเป็นการแข่งขันชั่วคราว

เกี่ยวกับมวยอาชีพทางบริษัทมวยเวทีราชดำเนินได้วางระเบียบข้อบังคับ และกติกาการแข่งขันขึ้นโดยได้อาศัยระเบียบข้อบังคับและกติกามวยสากล (อาชีพ) ของประเทศ ฟิลิปปีนส์เข้าเทียบเคียง เพื่อให้เข้ากับระเบียบข้อบังคับของสหพันธ์มวยภาคตะวันออก ซึ่งประเทศไทยเราได้เป็นภาคีอยู่ด้วย ทางเวทีราชดำเนินได้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับกติกาใหม่นี้ตั้งแต่ เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2498 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

สำหรับในด้านการแข่งขันมวยไทยจะมีความเป็นมาอย่างไรนั้น ขอนำ บทความในเรื่อง “จากสวนกุหลาบถึงราชดำเนิน” ของสมิงกระห่อง ซึ่งได้เขียนไว้ในสมุดภาพ บันทึกรวมวิวัฒนาการของเวทีมวยราชดำเนินดังต่อไปนี้

การเขียนเรื่องมวยไทยกำเนิดขึ้นในสมัยใดนั้น เป็นเรื่องสุดวิสัยของการ เขียนรายละเอียดของการก่อตั้งกีฬาเมืองไทย ตั้งแต่ยุคสมัยสวนกุหลาบมาจนถึงสมัยเวที ราชดำเนินจะมีรายละเอียด ได้จากความทรงจำบางระยะบางตอนเท่านั้น เพราะว่าความทรงจำ

ของคนเรานั้นมักสั้น เรื่องที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังนี้เสี่ยงต่อการผิดพลาดได้มากที่สุดทีเดียว ถึงกระนั้นก็พยายามอย่างที่สุดเท่าที่จะพยายามทำได้

ที่เรียกว่าสนามครั้งนั้นเป็นสนามจริง นายสนามเอาเชือกมาถักพันพอบเป็นบริเวณทางเข้าและนักมวยก็คาดเชือกชกกันบนพื้นดิน ใช้จอกหรือกะลา ลอยน้ำเป็นมาตรา กำหนดเวลาจบครั้งหนึ่งเรียกว่ายกหนึ่ง การต่อสู้ตามความรู้สึกในขณะนั้นก็เรียกว่าตีกันแต่ตีหากให้ชกกัน เดี่ยวนี้ก็คงถูกคนดูโห่หรือให้กรรมการไล่ลงหรือออกจากเวทีแน่ เพราะกว่าจะชกกันแต่ละครั้งนั้นนานจนเมื่อยตา แต่ก็น่าเห็นใจเนื่องจากหมัดที่ใส่ชกคาดด้วย เชือกแทนสวมนวม อย่างไรก็ตามก็พามวยเริ่มเข้าสู่ระเบียบอย่างจริงจังก็เมื่อสร้างเวทีขึ้นกลางสนามฟุตบอลสวนกุหลาบ พื้นใช้ไม้กระยาเลยปูด้วยเสื่อลำแพน หรือเสื่อกระจูดปูทับข้างบน มีการนับยกโดยการจับเวลาเป็นนาที่มีกรรมการคอยห้าม ครั้งแรกเคยใช้กรรมการ 2 คน คนหนึ่งคอยกันฝ่ายแดง อีกคนหนึ่งคอยกันฝ่ายน้ำเงิน คนหนึ่งคือพระยานนท์เสน อีกคนหนึ่งคือพระยานเรนทร์ราชาที่เป็นกรรมการ ตัดสินที่นิยมยกย่องแพร่หลายอยู่ในระหว่างนักมวยและคณะหัวหน้านักมวยทั่วไป

สำหรับการชกนั้น ชกกันสลัดคู่ เช่น คู่ 1 ชกครบ 1 ยกแล้วก็ลงจากเวทีมาให้คู่ 2 ขึ้นไปชกกันเพื่อมิให้คนดูเสียเวลารอคอย พอครบยกก็ลงให้คู่แรกขึ้นชกยกที่ 2 หากยังไม่มีการแพ้ ชนะกันก็ให้ชกสลัดกันเรื่อยไปจนกว่าจะสิ้นแสงตะวัน หลักเกณฑ์และกติกาเบื้องต้นอนุญาตให้ชกกันได้ในเวลาค่ำ นักมวยตอนนั้นจึงต้องเรียนรู้วิธีต่อสู้รอบตัวที่เดียวเพราะกติกาฟาล์วไม่มี แม้กระทั่งกัดไบหูก็เคยปรากฏ อีกอย่างหนึ่งสมัยนั้นนักเรียนพลศึกษามีจำนวนมากที่อยากจะขึ้นชกเพราะเป็นการแสดงฝีมือและสอบไล่มวยไทยไปในตัวเสร็จแต่กลัวทำพวคนักมวยต่างจังหวัด จึงตกลงวางหลักกติกาให้มีการให้ยูยิตซูช่วยด้วย จึงเป็นของธรรมดาที่เรา จะเห็นนักมวยต่างจังหวัดซึ่งไม่เคยรู้ยูยิตซูว่าคืออะไร ที่นักมวยถูกพุ่มถูกล้อคจนออกปากส่งเสียงร้องเอ็ดตะและขอยอมแพ้ให้ลั่นไป นอกจากบางรายอย่าง ประสิทธิ์ บุญญารมย์ ซึ่งถูกนายทับ จำเกาะเตะเสียจนตั้งตัวไม่ติดและสลบคาเท้าไปในที่สุด

กติกามวยไทยเราได้รับการทำนุบำรุง ให้ได้รับการปรับปรุงระเบียบแบบแผน กฎ กติกา จรรยา มารยาท และสวัสดิภาพตามแบบสากลนิยม หลายคนที่เคยดูมวยสมัยนั้นและสมัยต่อ ๆ มาที่หลักเมือง ที่สวนกุหลาบที่สนามชัย และที่ท่าช้าง เคยเห็นนักมวยและมิตรสหายชาวเกลอของนักมวยยกพวกตีกันจนหัวร้างข้างแตก ภายหลังจากการชิงชัย เพราะว่าฝ่ายใดไม่พอใจ ชุ้นแค้น อาฆาตพยาบาท หรือเพียงแพ้พินัน แต่เมื่อได้มาเห็นนักมวยที่หน้าตาแตกยับเยินก็มักจะตรงเข้าสวมกอดกัน หลังจากที่มีการชกได้ยุติลงและจูงมือเข้าโรงอาหารหรือโรงสุรา เมื่อออกจากสนามก็มักจะตื่นเต้นในความเป็นนักกีฬาที่แสดงแก่กันนั่นเอง ที่ผลของพลศึกษาในสาขาวิชา

มวย ทั้งแบบไทยและสากลได้ให้แก่จิตใจของนักกีฬาและประชาชนตลอดยุคแห่งการล้มลุกคลุกคลานของกีฬามวยจากสวนกุหลาบยุคหนึ่ง มาจนถึงเวทีราชดำเนินในปัจจุบัน

ความเป็นมาของมวยไทย ถือว่ามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่สามารถนำไปใช้ได้ทั้งในเชิงกีฬาและการต่อสู้จริง ๆ ศิลปะประเภทนี้มีมาแต่โบราณกาล บรรพบุรุษของชาติไทยได้ฝึกฝนอบรมสั่งสอนกุลบุตรไว้เพื่อป้องกันตัวและชาติ บรรดาชายฉกรรจ์ของไทยได้รับการฝึกฝนวิชามวยไทยแทบทุกคน นักรบผู้กระเดื่องนามทุกคนต้องได้รับการฝึกฝนอบรมศิลปะประเภทนี้อย่างชัดเจนทั้งสิ้น เพราะการใช้อาวุธในสมัยโบราณ เช่น กระบี่ พลอง ดาบ ง้าว ทวน ฯลฯ ถ้ามีความรู้วิชามวยไทยประกอบด้วยแล้วจะทำให้เกิดประโยชน์มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่เข้าต่อสู้ติดพันประชิดตัว ก็จะได้อาศัยใช้อวัยวะบางส่วนเข้าช่วย เช่น หมัด เข่า เท้า ศอก เป็นต้น แต่เดิมมาศิลปะมวยไทยที่มีชั้นเชิงสูงมักจะฝึกสอนกันในบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ หรือเฉพาะพระมหากษัตริย์และขุนนางฝ่ายทหารเท่านั้น ต่อมาจึงได้แพร่หลายไปถึงสามัญชนซึ่งได้รับการถ่ายทอดวิทยากรจากบรรดา อาจารย์ซึ่งเดิมเป็นขุนพลหรือยอดนักรบมาแล้ว วิทยากรจึงได้แพร่หลายและคงอยู่ตราบเท่าทุกวันนี้

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัว แต่ก็แตกต่างไปจากมวยสากล คือ นอกจากจะใช้หมัดชกคู่ต่อสู้แล้ว ยังสามารถใช้เท้า เข่า และศอกต่อสู้ได้อีก การใช้หมัดชกในแบบมวยไทย นอกจากจะมีการชกหมัดตรง ชกหมัดชูด และชกหมัดอัปเปอร์คัต เหมือนกันแบบมวยสากลแล้ว มวยไทยยังได้มีการชกมวยแบบมุดตัวเหวี่ยง ชกด้วยหมัดกลับ ถ้าคู่ต่อสู้ไม่ได้อึดใจและไม่ก้มศีรษะลง มักจะถูกหมัดเหวี่ยงกลับของคู่ต่อสู้ถึงกับน็อกเอาท์ก็ได้ หมัดเหวี่ยงกลับก็เป็นหมัดหนึ่งคล้ายกับมุด ตัวเหวี่ยงหมัดกลับ แต่ใช้ข้อมือหรือหลังมือทุบหรือตีคู่ต่อสู้ นักมวยไทยทั่ว ๆ ไปยังใช้วิธีชกตามแบบเหล่านี้อยู่ และนอกจากนั้นยังใช้อวัยวะอย่างอื่นช่วยได้อีกหลายวิธี เช่น ใช้เท้าเตะต่ำ เตะสูง เตะตรง เตะตัด และถีบ ซึ่งจะใช้ได้ทั้งปลายเท้า ฝ่าเท้า หลังเท้า และสันเท้า นักมวยไทยมีความชำนาญมากในการใช้เท้า ส่วนใหญ่เป็นการเตะและถีบ ส่วนการใช้เข่า นักมวยไทยก็ใช้ได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น กระโดดตีเข่า จับกอดคู่ต่อสู้ตีเข่า นอกจากนั้น ยังรู้จักใช้ศอกซึ่งเต็มไปด้วยอันตรายอย่างยิ่ง วิธีใช้ศอกก็มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน คือ ศอกตี หมายถึงกดปลายศอกลงโดยตรงศอกตัด คือ เหวี่ยงศอกขนานกับพื้น ศอกงัด คือ งัดปลายศอกขึ้น หรือยกปลายศอกขึ้น ศอกฟุ้ง คือ ฟุ้งศอกไปยังคู่ต่อสู้ ศอกกลับ คือ การหมุนตัวกลับพร้อมกับตีศอกตามแบบต่างๆ ไปด้วย

การชกมวยไทยในสมัยโบราณเป็นการต่อสู้กันแบบตัวต่อตัว ต่อสู้กันจริง ๆ และหวาดเสียวตื่นเต้นมากกว่าสมัยนี้นักมวยสมัยเก่าต้องใช้ด้าย ดิบชุบแบ่งให้แข็ง เส้นโต

ขนาดเท่าดินสอดำพันทิ้งตั้งแต่สันมือตลอดถึงข้อศอก และพันรัดไปทางด้านหลังของนิ้วมือ (สันหัตถ์) เป็นรูปก้นหอยที่เรียกว่า “คาดเชือก” ซึ่งไม่มีการสวมนวมเหมือนอย่างสมัยปัจจุบัน ฉะนั้นการชกในสมัยนั้นเมื่อถูกชกที่ใบหน้า หรือเพียงแต่เฉียดผิวงหน้าส่วนใดส่วนหนึ่งไปเท่านั้น ก็แน่นอนทีเดียวว่าจะให้เลือดซึมออกมาทันที ในสมัยก่อน เมื่อครั้งยังไม่มีการชกห้ามมากนัก กับทั้งไม่รัดกุมเหมือนสมัยปัจจุบัน นักมวยทั้งสองฝ่ายจะต้องต่อสู้กันอย่างระมัดระวัง ศีรษะก็ใช้ชนคู่ต่อสู้ได้ เพียงแต่ห้ามกัดกันเท่านั้นต่อมาได้แก้ไขปรับปรุงกติกาการแข่งขันเรื่อยมาจนถึงสมัยปัจจุบัน

การแข่งขันมวยไทยในปัจจุบันนี้นักมวยต้องสวมนวม ขนาดแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับอายุและน้ำหนักตัวโดยที่ไม่เกิน 122 ปอนด์ ใช้นวมขนาด 8 ออนซ์ น้ำหนักตัวเกิน 122 ปอนด์ใช้นวมขนาด 10 ออนซ์ (คณะกรรมการกีฬามวย, 2544) และแต่งกายแบบนักกีฬามวย คือ สวมกางเกงขาสั้น สวมกระชับ สวมปลอกรัดข้อเท้า ส่วนผู้ใดจะมีเครื่องรางของขลังผูกไว้ที่แขน ท่อนบนก็ได้ ในการแข่งขันจะมีผู้ตัดสินซึ่งขาดบนเวที 1 คน มีผู้ตัดสินให้คะแนนอยู่ข้างเวที 2 คน มีผู้จับเวลา 1 คน และมีแพทย์ประจำเวที 1 คน จำนวนยกในการแข่งขันทั้งหมดมี 5 ยก ยกละ 3 นาที พักระหว่างยก 2 นาที การแข่งขันแบ่งเป็นรุ่นตามน้ำหนัก ตัวของนักมวยเหมือนกับหลักเกณฑ์ของมวยสากล ผู้ตัดสินมีอำนาจหน้าที่ตามกติกาการแข่งขัน อวัยวะที่ใช้ในการต่อสู้ได้คือ หมัด เท้า เข่า และศอกโดยเข้าชก ตะ เกือบ ทวบ ถอง ตี ฯลฯ ได้ทุกส่วนของร่างกายโดยไม่จำกัดที่ชก

ก่อนการแข่งขันนักมวยทั้งสองจะทำการไหว้ครูและรำยรำ คือ กราบสาม ครั้ง เพื่อระลึกถึง บิดา มารดา ครูอาจารย์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพนับถือ ตลอดจนขอคุณพระศรีรัตนตรัยหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้มาช่วยคุ้มครอง และขอให้ได้ชัยชนะด้วยความปลอดภัยในที่สุดแล้วจึงรำยรำไปรอบ ๆ เวทีตามแบบ ฉบับของครูที่ได้สอนไว้ให้โดยตลอด นักมวยทุกคนจะสวม “มงคล” ที่ศีรษะมงคลนี้ทำด้วยด้ายดิบหลายเส้นรวมกันแล้วพันหุ้มด้วยผ้าใตขนาดนิ้วมือทำเป็น รูปปวง เพื่อสวมศีรษะ การสวมมงคลไว้ก่อนแข่งขันนี้เป็นขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย ที่ถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งครูอาจารย์ได้ทำพิธีปลุกเสก และให้ความเป็นสิริมงคลไว้แก่ตน ฉะนั้นนักมวยจะสวมมงคลไว้ตลอดเวลาที่ทำการไหว้ครูและรำยรำ และจะถอดออกจากศีรษะได้ในเมื่อจะเริ่มการแข่งขัน ในระหว่างการไหว้ครูและรำยรำนั้น จะมีดนตรีบรรเลงประกอบตามทำนองของดนตรีไทย เป็นจังหวะช้า ๆ เครื่องดนตรีเหล่านั้นได้แก่ ปี่ชวาหนึ่งเลา กลองแขกหนึ่งคู่และฉิ่งหนึ่งคู่ เมื่อถอดมงคลแล้วกรรมการผู้ชี้ขาดจะให้นักมวยทั้งสองมาจับมือกัน ซึ่งเป็นการแสดงถึงการมีน้ำใจ เป็นนักกีฬาพร้อมกันนั้นก็จะตักเตือนกติกาสำคัญ ๆ อันเกี่ยวกับการแข่งขันให้นักมวยทั้งสองได้ทราบ ครั้นเมื่อการต่อสู้ได้เริ่มขึ้นอย่างจริงจัง แล้วดนตรีจะบรรเลงในทำนองเร่งเร้าให้นักมวยทั้งสองเกิด

ความรู้สึกอีกheimและมุ่งเข้าต่อสู้กันอย่างดุเดือด การร่ายรำและการต่อสู้โดยมีดนตรีประกอบนั้น นอกจากจะถือว่าเป็นศิลปะแล้ว ยังเป็นประเพณีอันดีงามของชาวไทยมาแต่โบราณกาล จนไม่อาจจะทิ้งให้สูญหายไปเสียได้ ปัจจุบันการแข่งขันมวยไทยเป็นกีฬาอาชีพโดยสิ้นเชิงโดยเฉพาะในกรุงเทพมหานครจะมีการแข่งขันเป็นประจำทุกวัน สำหรับการควบคุมมวยอาชีพขึ้นอยู่กับกฎข้อบังคับของกระทรวงมหาดไทยที่มีใช้อาชีพก็มีการฝึกสอนมวยไทยในสถาบันการพลศึกษาและสถานศึกษาในทุกระดับ ทั้งนี้เพื่อมิให้ศิลปะมวยไทยสูญหายไปและเพื่อรักษาไว้ซึ่งการกีฬาประจำชาติอันเป็นศิลปะในการต่อสู้ชาวต่างประเทศที่มีโอกาสได้มาท่องเที่ยวในประเทศไทย ก็มักจะไม่นิยมพลาดโอกาสที่จะไปชมการแข่งขันมวยไทยและจะต้องพยายามเข้าชมการแข่งขันมวยไทยซึ่งปรากฏว่าเป็นที่น่าสนใจของชาวต่างประเทศมาก เพราะมวยไทยมีวิธีชกที่เป็นศิลปะที่สวยงามที่สุดในโลก และยิ่งกว่านั้นนักมวยไทยยังได้เคยเดินทางไปแข่งขันในต่างประเทศหลายครั้ง จนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายทั่วไป มีศิลปะการต่อสู้ของชาติต่าง ๆ ได้ขอเข้ามาต่อสู้กับมวยไทย เช่น ยูโด คาราเต้ เทควันโด มวยสากล มวยปล้ำ มวย Kick Boxing, Martial Art ฯลฯ ซึ่งการต่อสู้แต่ละครั้งมวยไทยมักจะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ทำให้ชาวต่างชาติเห็นว่าการต่อสู้แบบมวยไทย เป็นวิธีการต่อสู้ที่มีพิษสงรอบตัว จึงพากันสนใจเรียนมวยไทยกันมาก อีกทั้งมีคนไทยที่มีความรู้ด้านมวยไทยเป็นอย่างดี ซึ่งอาจเป็นครูสอนมวยไทยมาก่อนหรือบางคนเป็นนักมวยที่มีฝีมือและมีชื่อเสียงมาก่อนเมื่อไปอาศัยในต่างประเทศ ก็จะเปิดสอนมวยไทยในประเทศที่ตนเองไปอาศัยอยู่นั้น ซึ่งได้รับความสนใจเป็นอันมาก ปัจจุบันมวยไทยอาชีพได้เผยแพร่จนเป็นที่รู้จักทั่วกันจนมีการจัดการแข่งขันมวยไทยในต่างประเทศบ่อย ๆ เช่น ที่ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา แคนาดา เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น ฯลฯ เป็นการแข่งขันมวยไทยระหว่างนักมวยไทยกับมวยต่างชาติที่ฝึกและนิยมมวยไทยหรือการแข่งขันระหว่างนักมวยไทยด้วยกันเองในต่างแดนจากความสนใจของชาวต่างชาติที่ฝึกมวยไทยนี้เอง จึงมีนักมวยต่างชาติเข้าใจและมีฝีมือในการต่อสู้แบบมวยไทยเป็นอย่างดียิ่งขึ้น

จากการสังเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับประวัติมวยไทยแล้วพอสรุปได้ว่า มวยไทยมีคุณค่าอย่างยิ่ง มีประวัติศาสตร์มายาวนานจากอดีตถึงปัจจุบันคุณค่าของมวยไทยมีมากมายหลายด้าน สามารถถือเป็นวัฒนธรรมอันดีงามของชาติไทย อีกทั้งในปัจจุบันมวยไทยเป็นกีฬาอาชีพที่ได้รับความนิยมจากนานาชาติ ชาวต่างชาตินิยมมาฝึกซ้อมมวยไทยกันอย่างกว้างขวาง จะเห็นได้ว่าคนไทยเดินทางไปแข่งขันมวยไทยยังต่างประเทศ และชาวต่างประเทศก็เดินทางมาแข่งขันมวยไทยในประเทศไทย นำมาซึ่งการสร้างรายได้ เกียรติยศ ชื่อเสียงให้กับวงศ์ตระกูล และยังส่งผลดีต่อรายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้กับประเทศไทยด้วย

2. พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่

มาตรา 46 ได้ระบุไว้ว่าหัวหน้าค่ายมวยต้องจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐานและจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในค่ายมวยที่ตนเองดูแลรับผิดชอบ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

จากการสัมภาษณ์ นายพิพัฒน์ วัฒนคุ่ม หัวหน้างานพัฒนาและควบคุมกีฬามวย สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2551 นายพิพัฒน์ วัฒนคุ่ม กล่าวว่า “มาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่แสดงให้เห็นถึงเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพของค่ายมวย ควรจะประกอบด้วยการบริหารจัดการ อาคารสถานที่ สิ่งแวดล้อม บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และโปรแกรมการฝึกซ้อม”

จากการสัมภาษณ์ นายกิจจา เกิดสวัสดิ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2551 นายกิจจา เกิดสวัสดิ์ กล่าวว่า “มาตรฐานและตัวบ่งชี้ที่แสดงให้เห็นถึงเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพของค่ายมวย ควรจะประกอบด้วยการบริหารจัดการ อาคารสถานที่ สิ่งแวดล้อม บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โปรแกรมการฝึกซ้อมและสาธารณูปโภคโดยรวมภายในค่ายมวย”

จากข้อกำหนดในพระราชบัญญัติกีฬามวยไทย พ.ศ. 2542 และจากการสัมภาษณ์ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทยสรุปได้ว่า หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐานในด้านต่าง ๆ เพื่อคุณภาพในการดำเนินการค่ายมวยไทย โดยมาตรฐานต่าง ๆ ควรจะประกอบด้วยการบริหารจัดการ อาคารสถานที่ สิ่งแวดล้อม บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โปรแกรมการฝึกซ้อมและสาธารณูปโภคโดยรวมภายในค่ายมวย

3. ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย

ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 โดยระบุสาระสำคัญไว้ ดังนี้

เพื่อให้การบริหารจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐาน และมีการจัดสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องได้รับสวัสดิการอย่างเหมาะสม อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 9 (5) และมาตรา 46 แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 คณะกรรมการกีฬามวย

จึงออกระเบียบกำหนดให้หัวหน้าค่ายมวยบริหารจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐานและจัดให้มีสวัสดิการ แก่ นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับค่ายมวยไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยมวยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้ “ค่ายมวย” หมายความว่า สังกัดของนักมวย “หัวหน้าค่ายมวย” หมายความว่า ผู้เป็นเจ้าของค่ายมวย “นักมวย” หมายความว่า ผู้ซึ่งเข้าแข่งขันกีฬามวย “ผู้ฝึกสอน” หมายความว่า ผู้ซึ่งทำหน้าที่ฝึกสอนศิลปะมวยไทยหรือมวยสากล “บุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง” หมายความว่า ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในค่ายมวย ได้แก่ ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน พี่เลี้ยงนักมวยและ ผู้ทำการฝึกซ้อมเพื่อเป็นนักมวย “สวัสดิการ” หมายความว่า การให้ความช่วยเหลือแก่นักมวย ผู้ฝึกสอนและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 4 หัวหน้าค่ายมวยต้องบริหารจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐาน ดังนี้

(1) กำหนดให้มีชื่อค่ายมวยเพียงชื่อเดียว ซึ่งหัวหน้าค่ายมวยใช้เป็นชื่อในการขอจดทะเบียนเป็นหัวหน้าค่ายมวยต่อนายทะเบียน ทั้งนี้การกำหนดชื่อค่ายมวยดังกล่าวต้องเป็นชื่อที่ไม่ซ้ำ กันและไม่พ้องหรือคล้ายคลึงกับค่ายมวยอื่น ที่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนและไม่เป็นชื่อต้องห้ามหรือขัดกับกฎหมายว่าด้วยชื่อบุคคล

(2) จัดให้มีสถานที่ฝึกซ้อมของนักมวย หรือผู้ทำการฝึกซ้อมเพื่อเป็นนักมวย ณ สถานที่ตั้งของค่ายมวย หรือสถานที่อื่นตามที่หัวหน้าค่ายมวยกำหนด ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีสุขอนามัยเหมาะสม และมีขนาดพอเหมาะ กับจำนวนบุคลากรประจำค่ายมวย พร้อมด้วยอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการฝึกซ้อม หรือฝึกสอนนักมวย หรือผู้ทำการฝึกซ้อม เพื่อเป็นนักมวย โดยต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของการฝึกซ้อม หรือการฝึกสอนเป็นสำคัญ กรณีค่ายมวยไม่มีสถานที่ฝึกซ้อมต้องให้หัวหน้าค่ายมวยดำเนินการบริหารจัดการโดยวิธีอื่น เพื่อให้ นักมวยได้รับการฝึกสอน และฝึกซ้อมในสถานที่ฝึกซ้อมอื่นได้ ทั้งนี้สถานที่ใช้ในการฝึกซ้อมหรือฝึกสอนดังกล่าว ต้องมีมาตรฐานตามที่กำหนดใน (2) ด้วย

ข้อ 5 หัวหน้าค่ายมวยมีหน้าที่และต้องปฏิบัติ ดังนี้

(1) ไม่จัดให้นักมวยที่สังกัดค่ายมวยอื่นเข้าแข่งขันชกมวยในนามค่ายมวยที่ตนเองเป็นหัวหน้าค่ายมวย

(2) ต้องจัดให้มีระเบียบปฏิบัติภายในของค่ายมวย และปิดประกาศโดยเปิดเผยเพื่อให้ นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติ

(3) ต้องสอดส่องดูแล ควบคุม ให้ นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา ในการแข่งขัน และระเบียบของค่ายมวยโดยเคร่งครัด

(4) ต้องควบคุม ดูแลให้ นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามระเบียบของสนามมวย ไม่ก่อความวุ่นวายหรือกระทำการใด ๆ ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี การใช้สิทธิใด ๆ ต้องกระทำอยู่บนพื้นฐานของความถูกต้องเที่ยงธรรม

(5) จัดให้มีการอบรมเพื่อปลูกฝังให้ เป็นคนมีระเบียบวินัยตามโอกาส ตลอดจนส่งเสริมให้ มีความเข้าใจในการวางแผนชีวิตและการดำรงชีพในอนาคตอย่างมีคุณภาพ

(6) ให้ นักมวย ผู้ฝึกสอนและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในค่ายมวย ได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังต่อไปนี้

6.1 กติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวย

6.2 การฝึกซ้อมที่ถูกต้องวิธี และการใช้อุปกรณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มพูนสมรรถภาพทางกาย และการรักษาสุขภาพ หรืออาจรวมถึงด้านกายภาพด้วยก็ได้

6.3 ความรู้เกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัย และ ความรู้เรื่องการปฐมพยาบาลเบื้องต้น

(7) สอดส่องดูแลสุขภาพของ นักมวย ที่ ได้รับความกระทบกระเทือนต่อระบบประสาท สมอง จากการแข่งขันกีฬามวยในระหว่างพักฟื้นให้เป็นไปตามหลักการการรักษาพยาบาลตามความเหมาะสม

(8) กรณี นักมวย ที่ เป็น ผู้เยาว์ ให้ หัวหน้าค่ายมวยดูแลความปลอดภัยของ นักมวย ในการเข้าแข่งขันกีฬามวยเป็นสำคัญพิเศษด้วย

ข้อ 6 หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องตามสมควร ดังนี้

(1) สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาล โดย ก. จัดให้นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องได้รับการตรวจสุขภาพตามระยะเวลาอันสมควร ข. กรณีเกิดอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บระหว่างการฝึกซ้อม หรือแข่งขัน นักมวยต้องได้รับการรักษาพยาบาลทันที พร้อมทั้งดูแลช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาล ค่ายาเวชภัณฑ์และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมถึงติดตามเรียกร้องสิทธิค่าตอบแทนที่พึงได้รับตามสิทธิอันเกิดจากการฝึกซ้อมและแข่งขัน ค. กรณีนักมวยได้รับการกระทบกระเทือนต่อระบบประสาท สมอง จากการแข่งขันกีฬามวย ต้องได้รับการตรวจร่างกายโดยหัวหน้าค่ายมวยต้องปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์โดยเคร่งครัดและต้องให้ความช่วยเหลือค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเวชภัณฑ์ ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เพื่อการยังชีพตามความจำเป็น

(2) สวัสดิการด้านการศึกษา โดยส่งเสริมสนับสนุนช่วยเหลือนักมวยให้ได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสม กรณีนักมวยอยู่ในวัยเยาว์ให้หัวหน้าค่ายมวยจัดให้นักมวยได้รับการศึกษาจนกว่าจะจบการศึกษาภาคบังคับ กรณีนักมวยเรียนจบการศึกษาภาคบังคับตามกฎหมายแล้วหากประสงค์จะศึกษาต่อไปให้หัวหน้าค่ายมวยให้การส่งเสริม สนับสนุน และช่วยเหลือตามควรแก่กรณี

(3) สวัสดิการด้านที่พักอาศัย โดยจัดอุปกรณ์เครื่องนอน สิ้นหนากการตามความเหมาะสม

(4) สวัสดิการด้านโภชนาการ โดยส่งเสริมสนับสนุนให้มีเครื่องบริโภคและอาหารบำรุงร่างกายตามหลักโภชนาการ

(5) สวัสดิการด้านการดำรงชีพ โดยช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตในระหว่างที่ไม่มีรายได้จากการแข่งขันกีฬามวยตามควรแก่กรณี

(6) สวัสดิการด้านอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร เช่น การประกันสุขภาพ ทัศนศึกษาเครื่องอุปโภค ฯลฯ

ข้อ 7 ให้หัวหน้าค่ายมวยจัดสวัสดิการต่าง ๆ ตามที่กำหนดในระเบียบนี้ให้แก่ นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องโดยสม่ำเสมอและเป็นธรรม

ข้อ 8 กรณีที่หัวหน้าค่ายมวยมิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้มีการฟ้องร้องทละเบียนหัวหน้าค่ายมวยตามมาตรา 39 หรือมาตรา 40 ให้หัวหน้าค่ายมวยยินยอมให้นำนายทะเบียนเข้าดำเนินการแก้ไขปัญหาหรือบริหารจัดการค่ายมวยหรือมอบหมายให้ผู้อื่นหนึ่งเป็นผู้บริหารจัดการค่ายมวยนั้นต่อไปได้แล้วแต่กรณี

ข้อ 9 ให้นายทะเบียนเป็นผู้รักษาการ และให้มีอำนาจความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

จากข้อกำหนดในพระราชบัญญัติกึ่งพามวยไทย พ.ศ. 2542 ว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวยสุพรรณบุรีสำคัญได้ดังนี้ เพื่อให้การบริหาร การจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐานและมีการจัดสวัสดิการให้แก่ นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องได้รับสวัสดิการอย่างเหมาะสม และควรจัดมาตรฐานค่ายมวยไทยให้มีความพร้อมในทุก ๆ ด้านที่ได้รับระบุไว้ในระเบียบ เช่น สถานที่ฝึกซ้อม ด้านที่พักอาศัย ด้านโภชนาการ และสวัสดิการด้านอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร

4. แนวคิดเกี่ยวกับตัวชี้วัด / ตัวบ่งชี้ / การพัฒนาตัวบ่งชี้

ความหมายตัวบ่งชี้

อุทุมพร ทองอุทัย (2524) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง ดัชนีที่ประกอบด้วยสถานภาพและแนวโน้มจากอดีต ที่ช่วยให้เห็นประสิทธิภาพที่ได้จัดกระทำมาจากอดีตถึงปัจจุบัน สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ มีจุดใดที่ต้องแก้ไขและส่งเสริม

ศิริชัย กาญจนวสี (2537) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง ตัวประกอบ ตัวแปร หรือค่าที่สังเกตได้ ซึ่งใช้บ่งบอกสถานภาพหรือสะท้อนลักษณะการดำเนินงาน หรือผลการดำเนินงาน

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2541) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง ตัวแปร ตัวประกอบ หรือองค์ประกอบที่มีค่าแสดงลักษณะหรือปริมาณของสภาพการณ์ ปัจจัยการดำเนินงานหรือผลผลิตจากระบบ ณ จุดเวลาหรือช่วงเวลาหนึ่ง ๆ ซึ่งได้สารสนเทศเป็นองค์รวมอย่างกว้าง ๆ แต่มีความแม่นยำไม่มากนักน้อย และชัดเจนเพียงพอที่จะใช้เปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือใช้ในการประเมิน หรือบอกความเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับระบบได้

อดุลย์ วิริยเวชกุล (2540) ได้ให้ความหมายของตัวบ่งชี้ว่า ตัวบ่งชี้ หมายถึง สิ่งหรือกิจกรรมหรือเรื่องอื่นใดที่ระบุหรือ ทดแทนคุณลักษณะใหญ่ เช่น มีของอยู่ 1 สิ่งใหญ่ มีอะไรบ้างตัวเล็ก ตัวเดียวที่ชี้บอกว่าสิ่งนี้ใช่ อย่างนี้เรียกว่าตัวบ่งชี้ เพราะฉะนั้นตัวบ่งชี้จึงเป็นตัวที่มีความสำคัญอย่างมากที่จะต้องทดแทน ระบุ หรือบอกลักษณะของกิจกรรมทั้งหมดที่เราต้องการจะวัด เช่น เมื่อพูดถึงศิลปวัฒนธรรม ตัวบ่งชี้ที่จะพึงมี เมื่อรวมกันแล้วจะต้องสามารถแสดงหรือระบุลักษณะของศิลปวัฒนธรรมได้

ตัวบ่งชี้ที่ดีไม่ควรมีหลายตัว ตัวบ่งชี้หลัก เป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่สุด ที่จะระบุ บอก ทดแทนคุณลักษณะเรื่องนั้น ๆ ได้อย่างแน่ชัด เช่น ตัวบ่งชี้ที่บอกว่าเป็นผู้ชายมีอะไรบ้าง เอา เพียงตัวเดียว เป็นต้น

ลักษณะของตัวบ่งชี้

ตามแนวคิดของ จอห์นสโตน (Johnstone:1981) ลักษณะสำคัญของตัวบ่งชี้มี 5 ประการ ดังนี้

1. ตัวบ่งชี้ต้องระบุสารสนเทศเกี่ยวกับลักษณะที่จะศึกษาอย่างกว้าง ๆ ตัวบ่งชี้ต้องให้ลักษณะสารสนเทศที่แม่นยำไม่มากก็น้อย แต่ไม่จำเป็นต้องถูกต้องแม่นยำอย่างละเอียดถี่ถ้วนตามความหมายนี้ ตัวบ่งชี้ความหมายเทียบเคียงได้กับกระดาษลิตมัส ซึ่งเป็น ตัวบ่งชี้ ความเป็นกรดเป็นด่างในวิชาเคมี โดยไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการทดสอบความเป็นกรดเป็นด่าง ทางเคมีด้วยวิธีที่ซับซ้อน ซึ่งให้ผลการวัดอย่างละเอียดถูกต้องแน่นอน

2. ตัวบ่งชี้แตกต่างจากตัวแปร ถึงแม้ว่าตัวแปรจะบ่งชี้ให้เห็นถึงสารสนเทศแสดงคุณลักษณะเกี่ยวกับสิ่งหรือสภาพที่จะศึกษา เหมือนตัวแปรที่จะให้ค่าที่แสดงปริมาณ ลักษณะของสิ่งของ หรือปรากฏการณ์ที่นักวิจัยสนใจศึกษา แต่ตัวบ่งชี้ก็ไม่เหมือนตัวแปร เพราะตัวแปรจะให้สารสนเทศของสิ่งหรือสภาพที่ต้องการศึกษาเพียงด้านเดียว ไม่สามารถสรุปภาพรวมได้ทุกด้าน แต่ตัวบ่งชี้เป็นการรวมตัวแปรที่เกี่ยวข้องกันโดยนำเสนอเป็นภาพรวมกว้าง ๆ ของสิ่งหรือสภาพที่ต้องการศึกษา โดยความหมายนี้ตัวบ่งชี้จะเป็นตัวแปรประกอบ (Composite Variables) หรือองค์ประกอบ (Factors) ก็ได้ และไม่จำเป็นต้องมีตัววัดตัวเดียว ตัวบ่งชี้อาจมี 20-30 ตัว ที่สร้างจากตัวแปรหลายร้อยตัวก็ได้

3. ค่าของตัวบ่งชี้ (Indicator Value) แสดงถึงปริมาณ (Quantity) ตัวบ่งชี้ ต้องแสดงค่าที่จะศึกษาเป็นตัวเลขหรือเป็นปริมาณเท่านั้น ไม่ว่าสิ่งที่จะศึกษาเป็นปริมาณหรือคุณภาพและการแปลความหมายของค่าของตัวบ่งชี้ต้องแปลว่าความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้แล้ว ในตอนสร้างตัวบ่งชี้ ดังนั้นการสร้างตัวบ่งชี้จึงต้องมีการกำหนดความหมายหลักเกณฑ์เกี่ยวกับตัวบ่งชี้อย่างชัดเจน ความหมายของตัวบ่งชี้ในประเด็นนี้แยกความแตกต่างระหว่างตัวแปร และตัวบ่งชี้ออกจากกันได้อย่างชัดเจนขึ้น การวัดตัวแปรต้องได้ค่าที่มีความหมาย โดยไม่ต้องมีเกณฑ์ในการแปลความหมาย แต่ตัวบ่งชี้ต้องมีการกำหนดเกณฑ์หรือมาตรฐานควบคู่กับการแปลความหมาย

4. ค่าของตัวบ่งชี้แสดงถึงสารสนเทศ ณ จุดเวลาหรือช่วงเวลา (Time Point/Time Period) ต้องบ่งชี้แสดงค่าหรือสิ่งที่ต้องการศึกษาเฉพาะจุดหรือช่วงเวลาที่กำหนด ตัวบ่งชี้บางตัวอาจให้สารสนเทศเฉพาะปีใดปีหนึ่ง หรือเดือนใดเดือนหนึ่ง ช่วงเวลาหนึ่ง ๆ แต่ตัวบ่งชี้บางตัวอาจให้สารสนเทศในช่วงเวลา 5 ปี หรือ 3 เดือนก็เป็นได้ นอกจากนี้ตัวบ่งชี้ที่อาจให้ค่าสารสนเทศประกอบด้วยค่าหลายค่าเป็นอนุกรมเวลา (Time Series) ก็ได้ เมื่อนำตัวบ่งชี้ที่ได้จากจุดเวลาหรือช่วงเวลาที่แตกต่างกันมาเปรียบเทียบกันจะแสดงถึงสภาพความเปลี่ยนแปลงของสภาพที่ต้องการศึกษาได้

5. ตัวบ่งชี้เป็นหน่วยพื้นฐาน (Basic Unit) สำหรับการพัฒนาทฤษฎี การวิจัยเพื่อพัฒนาทฤษฎีใหม่มีการดำเนินการสำคัญเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับตัวแปร 4 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก คือ การบรรยายสภาพปรากฏการณ์ที่วิจัยศึกษา ขั้นตอนที่สอง คือ การนิยามสังกัปหรือความคิดรวบยอดของปรากฏการณ์ที่ศึกษาวิจัย หรือการนิยามเชิงทฤษฎีเป็นภาพกว้าง ๆ การให้การนิยามแบบกว้าง นี้เหมือนกับให้การให้นิยามตัวบ่งชี้ ซึ่งแตกต่างจากการให้การนิยามของตัวแปร ขั้นตอนที่สาม คือ การกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของปรากฏการณ์ในขั้นตอนที่นักวิจัยต้องกำหนดนิยามชัดเจนว่าปรากฏการณ์นั้นวัดได้จากตัวแปรอะไร และขั้นตอนสุดท้าย คือ การวางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสร้างตัวแปรปรากฏการณ์ที่ต้องการศึกษาวิจัยในการดำเนินงานทั้งสิ้นขั้นตอนนี้ การกำหนดนิยามเชิงทฤษฎีและการกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการที่ศึกษาวิจัย ควรต้องสอดคล้องและตรงกัน แต่ในความเป็นจริงความแตกต่างระหว่างนิยามทั้งสองแบบ นิยามเชิงทฤษฎีบอกความหมายของสังกัปอย่างกว้าง ๆ แต่นิยามเชิงปฏิบัติการบอกความหมายที่ชัดเจนของตัวแปร เมื่อนักวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและพบความสัมพันธ์ นักวิจัยมักจะอนุมานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ระหว่างสังกัปหรือตัวบ่งชี้ ในกลุ่มประชากร ถ้าตัวบ่งชี้และตัวแปรในการวิจัยมีความแตกต่างกันกับการอนุมานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้จึงไม่ถูกต้อง ดังนั้นจอห์นสโตน (Johnstone , 1981) จึงได้เสนอแนะให้นักวิจัยเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นตัวบ่งชี้ โดยใช้ตัวบ่งชี้เป็นหน่วยพื้นฐานสำหรับการวิจัยเพื่อสร้างทฤษฎี

คุณสมบัติที่ดีของตัวบ่งชี้

ศิริชัย กาญจนวสี (2546) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้หรือตัวชี้วัดที่ดีมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. ความตรง ตัวชี้วัดที่ดีต้องบ่งชี้ได้ตามคุณลักษณะที่ต้องการวัดอย่างถูกต้องแม่นยำตัวบ่งชี้สามารถบ่งชี้ได้แม่นยำตรงตามลักษณะที่มุ่งวัดนั้น มีลักษณะดังนี้คือ

1.1 มีความตรงประเด็น ตัวบ่งชี้ที่วัดได้ตรงประเด็น มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันหรือเกี่ยวข้องโดยตรงกับลักษณะที่มุ่งวัด

1.2 มีความเป็นตัวแทน ตัวบ่งชี้ต้องมีความเป็นตัวแทนของลักษณะที่มุ่งวัด หรือมีมุมมองที่ครอบคลุมทุกองค์ประกอบสำคัญของคุณลักษณะที่มุ่งวัดอย่างครบถ้วน

2. ความเที่ยง ตัวบ่งชี้ที่ดีต้องบ่งชี้ถึงลักษณะที่มุ่งวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ คงเส้นคงวา หรือบ่งชี้ได้คงที่เมื่อมีการวัดซ้ำในช่วงเวลาเดียวกัน ตัวบ่งชี้สามารถชี้ได้อย่าง คงเส้นคงวาเมื่อทำการวัดซ้ำนั้น มีลักษณะดังนี้

2.1 มีความเป็นปรนัย ตัวบ่งชี้ต้องวัดได้อย่างเป็นปรนัย การตัดสินใจเกี่ยวกับค่าตัวบ่งชี้ ควรขึ้นอยู่กับสถานะที่เป็นอยู่หรือคุณสมบัติของสิ่งนั้นมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับความรู้สึกตามอัตวิสัย

2.2 มีความคลาดเคลื่อนต่ำ ตัวบ่งชี้ต้องวัดได้อย่างมีความคลาดเคลื่อนต่ำ ค่าที่ได้ต้องแสดงแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ

3. ความเป็นกลาง ตัวบ่งชี้ที่ดีจะต้องบ่งชี้ด้วยความเป็นกลาง ปราศจากความลำเอียง (Bias) ไม่น้อมเอียงเข้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ไม่ชี้นำด้วยการบ่งชี้เฉพาะลักษณะความสำเร็จ หรือความล้มเหลว หรือความไม่ยุติธรรม

4. ความไว ตัวบ่งชี้ที่ดีจะต้องมีความไวต่อลักษณะที่มุ่งวัดสามารถแสดงความผันแปรหรือความแตกต่างระหว่างหน่วยการวิเคราะห์อย่างชัดเจน โดยตัวบ่งชี้ต้องมีมาตรฐานและหน่วยวัดที่มีความละเอียดเพียงพอ

5. ความสะดวกในการนำไปใช้ ตัวบ่งชี้ที่ดีจะต้องสะดวกในการนำไปใช้ได้ดี และได้ผลโดยมีลักษณะดังนี้

5.1 เก็บข้อมูลง่าย ตัวบ่งชี้ที่ดีต้องสามารถนำไปใช้วัด หรือเก็บข้อมูลได้สะดวก สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้จากการสำรวจ นับ วัด หรือสังเกตได้ง่าย

5.2 แปลความหมายง่าย ตัวบ่งชี้ที่ดีควรให้ค่าการวัดที่มีจุดสูงสุดและต่ำสุด เข้าใจง่าย และสามารถสร้างเกณฑ์ตัดสินได้ง่าย

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2539 อ้างถึงใน มนัสวีร์ โนนหรรษ, 2545) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ที่ดีควรมีคุณลักษณะและคุณสมบัติ ดังนี้

1. ความเป็นกลาง หมายถึง มีความไม่ลำเอียงของตัวบ่งชี้
2. ความเป็นวัตถุวิสัย หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับค่าของตัวบ่งชี้ มิได้เกิดจากการคิดเอาเองของผู้วิจัย แต่ขึ้นอยู่กับสภาพที่เป็นอยู่หรือที่เป็นรูปธรรม
3. มีความไวต่อความแตกต่าง หมายถึง ความสามารถของตัวบ่งชี้จะวัดความแตกต่างระหว่างหน่วยวิเคราะห์ได้ถูกต้อง
4. ติความได้สะดวก หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่ดีควรมีความหมาย กล่าวคือ ค่าของมาตรวัดและตัวบ่งชี้ควรมีจุดสูงสุด และต่ำสุด ที่ง่ายต่อความเข้าใจ
5. ความถูกต้องของเนื้อหาของตัวบ่งชี้ที่นำมาใช้ หมายถึง ในการศึกษาหรือพัฒนาตัวบ่งชี้ต้องศึกษาให้แน่ชัดว่า เนื้อหาที่จะศึกษาในเรื่องนั้น ๆ คืออะไร ตัวบ่งชี้ที่ดีต้องมีความถูกต้องในเนื้อหาที่ต้องการวัด
6. ความถูกต้องในการสร้างตัวบ่งชี้ การสร้างตัวบ่งชี้ คือการนำเอาตัวแปรหลาย ๆ ตัว มารวมกัน ไม่ว่าจะนำมาบวกหรือนำมาคูณกัน ความถูกต้องในการสร้างจึงขึ้นอยู่กับความสามารถพิสูจน์ได้ในเชิงทฤษฎีกับเชิงประจักษ์ตามที่ปรากฏ

การพัฒนาตัวบ่งชี้

นงลักษณ์ วิรัชชัย(2541) ได้กล่าวว่า กระบวนการในการพัฒนาตัวบ่งชี้มีขั้นตอนคล้ายกับขั้นตอนในกระบวนการวัดตัวแปร มีขั้นตอนเพิ่มมากขึ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรวมตัวแปรเข้าเป็นตัวบ่งชี้ และการตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้น และสรุป ได้ดังนี้

กำหนดวัตถุประสงค์ (Statement of Purpose) คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาตัวบ่งชี้ นักวิจัยต้องกำหนดล่วงหน้าว่าจะนำตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ประโยชน์ในเรื่องใด อย่างไร วัตถุประสงค์ของการพัฒนาตัวบ่งชี้คือ เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นเพื่อให้ได้ตัวบ่งชี้ที่จะนำมาใช้ประโยชน์โดยตัวบ่งชี้ เพื่อใช้ประโยชน์มีลักษณะแตกต่างกัน การพัฒนาตัวบ่งชี้ จึงต้องกำหนดวัตถุประสงค์การพัฒนาตัวบ่งชี้ให้ชัดเจนว่าจะพัฒนาตัวบ่งชี้ไปใช้ประโยชน์ทำอะไรและเป็นประโยชน์ในการดำเนินการอย่างไร การกำหนดวัตถุประสงค์การพัฒนาตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนย่อมส่งผลให้ได้ตัวบ่งชี้การศึกษาที่มีคุณภาพสูงและเป็นประโยชน์สมตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

กระบวนการในการสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย

1. การสร้างตัวบ่งชี้ มีวิธีการสำคัญ 3 วิธี คือ

วิธีที่ 1 การสร้างตัวบ่งชี้ความก้าวหน้า (Self-Referenced Indicator Formation)

วิธีที่ 2 การสร้างตัวบ่งชี้แบบอิงเกณฑ์ (Criterion-Referenced Indicator Formation)

วิธีที่ 3 การสร้างตัวบ่งชี้โดยอิงปทัสถาน (Norm-Referenced Indicator Formation)

ส่วนการพัฒนาตัวบ่งชี้ มีขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2545)

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดวัตถุประสงค์ (Statement of Purpose)

ขั้นตอนที่ 2 การนิยาม (Definition)

ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

ขั้นตอนที่ 4 การสร้างตัวบ่งชี้การศึกษา (Construction)

ขั้นตอนที่ 5 การตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้การศึกษา (Quality Check)

ขั้นตอนที่ 6 การจัดการบริหารและการนำเสนอรายงาน (Contextualization and Presentation)

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับตัวบ่งชี้ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับตัวบ่งชี้ กระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้ เพื่อการวิจัยและพัฒนาคุณภาพ เพราะเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ตัวบ่งชี้เป็นสิ่งที่นำมาวัดหรือชี้ให้เห็นสภาพการดำเนินการจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างชัดเจน

ตัวบ่งชี้ย่อย เป็นองค์ประกอบของตัวบ่งชี้

สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา ได้ให้คำอธิบายว่า ตัวบ่งชี้ คือ ตัววัดชนิดหนึ่ง ซึ่งหมายถึง สารสนเทศที่บอกจำนวนปัจจัยนำเข้า และผลผลิต (Out Put) รวมทั้งผลการดำเนินงาน ในมิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอน กระบวนการ ผลิตภัณฑ์ บริการและองค์กร โดยรวม (ผลลัพธ์) โดยความหมายขึ้นอยู่กับว่าจะนำดัชนีบ่งชี้ไปใช้กับการดำเนินการในด้านตัววัด

และตัวบ่งชี้ อาจออกแบบง่าย ๆ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการวัดว่าต้องการครั้งเดียวหรือหลายครั้ง เป็นต้น (สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา, 2545) นอกจากนี้ยังมีการกำหนดนิยามความหมายในลักษณะอื่น ๆ ดังนี้ ตัวบ่งชี้คุณภาพ หมายถึง ตัวบ่งชี้การดำเนินงานในแต่ละองค์ประกอบคุณภาพให้เป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดไว้ (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2544)

ดัชนีหรือตัวบ่งชี้ คือตัวชี้ประเด็นย่อยในสิ่งที่จะต้องทำการประกัน เช่น ชี้อะไรของหลักสูตร ชี้อะไรของสื่อการสอน ฯลฯ การกำหนดดัชนี ผู้กำหนดต้องระบุให้ได้ว่าจะชี้อะไร โดยทั่วไปนิยมชี้ดังนี้ ได้แก่ ระบบ กลไก ประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ คุณภาพ กระบวนการ PDCA ปัญหา จุดเด่นและจุดด้อย (อุทุมพร จามรมาน, 2545)

ดัชนีเป็นตัวเลขที่บ่งสถานะด้านคุณภาพและระดับคุณภาพ ซึ่งควรพัฒนาบนหลักวิชาการประกันคุณภาพ โดยการจับประเด็นสิ่งที่ต้องการวัดแล้วจึงสร้างตัวบ่งชี้

ความหมายของดัชนีบ่งชี้ สามารถสรุปได้ว่า หมายถึง แนวทางการตรวจสอบและประเมินคุณภาพซึ่งอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก ดัชนีชี้เชิงคุณภาพ เป็นดัชนีที่วัดผลการดำเนินงานของระบบกลไกการดำเนินการตามองค์ประกอบต่าง ๆ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาว่ามีหรือไม่มีคุณภาพ ประเภทที่สอง ดัชนีบ่งชี้เชิงปริมาณ เป็นดัชนีที่วัดผลการดำเนินงานจากข้อมูลเชิงปริมาณ ตัวเลขดัชนีที่มีแนวโน้มสูงขึ้นจะแสดงถึงการยกระดับคุณภาพการปฏิบัติงาน (สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา, 2545)

แนวคิดในการสร้างดัชนีบ่งชี้

การสร้างดัชนีบ่งชี้ มีหลายแนวความคิด จากการศึกษากระบวนการประกันคุณภาพการศึกษา พบว่ามีการจัดทำดัชนีการประเมินคุณภาพในนานาประเทศ (รัชต์วรรณ กาญจนปัญญาคม และก้องกิติ พูลสวัสดิ์, 2545) สามารถสรุปได้เป็น 3 แบบ ดังนี้

แบบที่หนึ่ง ระบบการประเมินเชิงพรรณนาเช่น

1. การมีส่วนร่วมของบุคลากร
2. ความมีประสิทธิภาพ
3. ความหลากหลายของวิธีการ

แบบที่สอง ระบบการประเมินโดยใช้ประสิทธิภาพของตัวบ่งชี้ เช่น

1. ผลการประเมินความพอใจของผู้ใช้งาน

2. อัตราการสอบผ่านของนิสิตนักศึกษา

3. สัดส่วนเวลาของอาจารย์ที่ใช้ในการให้คำปรึกษานิสิต / นิสิตนักศึกษา

แบบที่สาม การผสมผสานของทั้งสองแบบข้างต้น มีการพัฒนาดัชนีโดยอาศัยแนวความคิด ดังนี้

1. ดัชนีประเมินภายในควรรู้ถึงควมมีประสิทธิผลและความเป็นเลิศหรือคุณภาพทางวิชาการของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานภายใน

2. ควรเป็นดัชนีที่ใช้เพื่อประเมินไม่ใช่ตรวจสอบ

3. ควรเป็นเชิงปริมาณเพื่อสามารถใช้เปรียบเทียบ ประมวล และตั้งเป้าหมาย หรือ Benchmark ได้ อย่างไรก็ตาม ดัชนีเชิงคุณภาพก็อาจมีความจำเป็นต้องคงไว้บ้างในบางหัวข้อ สำหรับองค์ประกอบที่มีความยากในการประมวลผล

4. ควรมีความสอดคล้องกับองค์ประกอบทั้ง 9 ข้อ ของระบบประกันคุณภาพหรือระบบปฏิบัติงานภายในของสถาบันการศึกษา

5. ความเป็นไปได้ในการประมวลผล

6. ดัชนีควรมีจำนวนพอเหมาะและสามารถพิจารณาภาพรวมของคณะวิชา

7. รองรับการประมวลผลในระดับสถาบันเพื่อเตรียมตัวรับการประเมินภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา

นอกจากนี้ ดำรง ทวีแสงสกุลไทย ได้เสนอตัวอย่างการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และการร่างดัชนี เกณฑ์มาตรฐานของระบบประกันคุณภาพแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 พัฒนาให้มีระบบประกันคุณภาพตามนโยบายของหน่วยงานต่าง ๆ และพัฒนาระบบจนบรรลุสัมฤทธิ์ผลตามกรอบเวลาที่เหมาะสม

ระยะที่ 2 การพัฒนาดัชนีและเกณฑ์ประเมินคุณภาพภายใน วิธีการดำเนินการ คือ ประเมินคุณภาพภายในเพื่อพัฒนาตนเอง ทั้งนี้ ต้องมีการเปรียบเทียบกับดัชนีและเกณฑ์ที่หน่วยงานพัฒนาขึ้นตามกรอบขั้นต้นของมหาวิทยาลัย

ระยะที่ 3 การเปรียบเทียบจากการประเมินคุณภาพภายนอก วิธีการดำเนินการ คือ การเปรียบเทียบระบบประกันคุณภาพของหน่วยงานตนเองและหน่วยงานภายนอก ซึ่งอาจจะเป็นระดับประเทศหรือระดับสากล เช่น สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา

สำนักงานรับรองมาตรฐานและคุณภาพการศึกษา หรือ TQA (Thailand Quality Award)

แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างดัชนีนั้น ต้องให้คำจำกัดความคำว่า “คุณภาพ” พร้อมทั้งระบุพันธกิจของสิ่งที่จะประกันก่อน ซึ่งการประเมินเพื่อบอกระดับคุณภาพนั้น ต้องหามาตรฐานและควรเป็นมาตรฐานในทิศทางที่เป็นสากล ซึ่งขณะนี้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ได้ให้ความหมายของคำว่า “มาตรฐาน” (Content Standard) ในลักษณะมาตรฐานเชิงเนื้อหาสาระมากกว่าการวัดผลมาตรฐานเชิงปฏิบัติ (Performance) หลักสูตรทั่วไปคำว่ามาตรฐานอาจพิจารณาที่เนื้อหา (Content) เช่น ถ้ามี 50 วิชา ถือว่าได้มาตรฐานแต่ในสาขาการวัดผลต้องพิจารณาว่าในเนื้อหานั้น สามารถปฏิบัติได้เท่าไรจึงจะได้มาตรฐาน ซึ่งในที่นี้หมายถึง คนส่วนใหญ่ปฏิบัติได้ คนส่วนใหญ่เห็นด้วย คนส่วนใหญ่ยอมรับ จึงเรียกว่ามาตรฐาน เพราะฉะนั้นคำว่า “มาตรฐาน” ต้องมีการตีความให้ชัดเจนเสียตั้งแต่เริ่มต้น (อุทุมพร จามรมาน, 2545)

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับตัวบ่งชี้

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับตัวบ่งชี้ ซึ่งพอสรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้ ความหมายตัวของบ่งชี้ (Indicator) หมายถึง สิ่งที่น่ามาวัดหรือชี้ให้เห็นถึงสภาพการณ์ของสิ่งที่กำลังศึกษาในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เป็นค่าที่สังเกตได้ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ ที่บอกความหมายหรือสภาพที่ต้องการศึกษาเป็นองค์รวมอย่างกว้าง ๆ โดยอาจมีเงื่อนไขของเวลาหรือสถานที่กำกับ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย การวางแผนการบริหารงาน การติดตามผล การดำเนินงานและการจัดลำดับการพัฒนา

ลักษณะของตัวชี้วัด

จอห์นสโตน (Johnstone, 1981) สรุปลักษณะของตัวบ่งชี้ไว้ 5 ประการ คือ 1) ตัวบ่งชี้ต้องระบุสารสนเทศเกี่ยวกับสิ่งหรือสภาพที่ศึกษาอย่างกว้างขวาง 2) ตัวบ่งชี้แตกต่างจากตัวแปร 3) ค่าของตัวบ่งชี้ (Indicator Value) แสดงถึงปริมาณ (Quantity) 4) ค่าของตัวบ่งชี้แสดงสารสนเทศ ณ จุดเวลาหรือช่วงเวลา (Time Point / Time Period) และ 5) ตัวบ่งชี้เป็นหน่วยพื้นฐาน (Basic Unit) สำหรับการพัฒนาคณิตศาสตร์

ประเภทของตัวบ่งชี้

การสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ สามารถสังเคราะห์แยกประเภทได้ 7 แบบ ดังนี้ 1) การจัดแยกประเภทตัวบ่งชี้ตามทฤษฎีระบบ ได้แก่ ตัวบ่งชี้ด้านระบบ (Input Indicators) ตัวบ่งชี้ด้านกระบวนการ (Process Indicators) และตัวบ่งชี้ด้านผลผลิต (Product Indicators) 2) การจัดแยกประเภทตัวบ่งชี้ตามนิยาม ได้แก่ ตัวบ่งชี้แบบอัตนัย และตัวบ่งชี้แบบปรนัย 3) การจัดแยกประเภทตัวบ่งชี้ตามวิธีการสร้าง ได้แก่ ตัวบ่งชี้ตัวแทน ตัวบ่งชี้แยก และตัวบ่งชี้ที่เกิดจากการรวมตัวแปรทางการศึกษาหลาย ๆ ตัวเข้าด้วยกัน 4) การจัดแยกประเภทตามลักษณะตัวแปรที่ใช้สร้างตัวบ่งชี้ ได้แก่ การจัดแยกประเภทตัวบ่งชี้นามบัญญัติ การจัดแยกประเภทตัวบ่งชี้การศึกษาตามประเภทของตัวแปร และการจัดแยกประเภทตามคุณสมบัติทางสถิติของตัวแปร 5) การจัดแยกประเภทตามลักษณะค่าของตัวบ่งชี้ ได้แก่ ตัวบ่งชี้สมบูรณ และตัวบ่งชี้สัมพัทธ์ หรือตัวบ่งชี้อัตราส่วน 6) การจัดแยกประเภทตามมาตรฐานการเปรียบเทียบในการแปลความหมาย ได้แก่ ตัวบ่งชี้อิงกลุ่ม และตัวบ่งชี้อิงตน และ 7) การจัดแยกประเภทตามลักษณะการใช้ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ตัวบ่งชี้แสดงความหมาย (Expressive Indicators) และตัวบ่งชี้ทำนาย (Predictive Indicators) เป็นต้น

ประโยชน์ของตัวบ่งชี้

นงลักษณ์ วิรัชชัย ได้สรุปเกี่ยวกับประโยชน์ของตัวบ่งชี้ไว้ ดังนี้ 1) ใช้บรรยายสภาพและลักษณะของระบบการศึกษา 2) ใช้ศึกษาลักษณะการเปลี่ยนแปลงหรือแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษา และ 3) ใช้ศึกษาเปรียบเทียบการศึกษาได้ทั้งที่เป็นการเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือ การเปรียบเทียบระหว่างระบบการศึกษาของประเทศต่าง ๆ และในกรณีดังกล่าว จอห์นสโตน (Johnstone, 1981) ยังสรุปว่านักการศึกษาสามารถนำตัวบ่งชี้ไปใช้

ประโยชน์ได้ 4 ด้าน คือ 1) ด้านการกำหนดนโยบายและการกำหนดวัตถุประสงค์ 2) ด้านการกำกับและการประเมินระบบการศึกษา 3) การจัดลำดับ และการจำแนกประเภทของระบบการศึกษา และ 4) การวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการศึกษา และ(Burstein Oakes And Guiton,1992) ได้เพิ่มเติมประโยชน์ในด้านที่ 5 คือ ด้านการประกันคุณภาพและการแสดงความรับผิดชอบต่อ (Quality Assurance and Accountability) และ ได้เพิ่มเติมประโยชน์ด้านที่ 6 คือ ด้านการกำหนดเป้าหมายที่ตรวจสอบได้ (Benchmarking)

เกณฑ์ในการคัดเลือกตัวบ่งชี้

ในการคัดเลือกตัวบ่งชี้ ศิริชัย กาญจนวาสี เสนอหลักเกณฑ์ในการคัดเลือก
ดังนี้

- 1) ความถูกต้องตามหลักการทางวิทยาศาสตร์
- 2) ความเที่ยงตรง
- 3) เชื่อถือได้
- 4) มีความไว
- 5) มีความเฉพาะเจาะจง
- 6) ใช้ประโยชน์ได้
- 7) สะดวกในการนำไปใช้
- 8) มีความเป็นตัวแทน
- 9) เข้าใจได้
- 10) เข้าถึงได้
- 11) มีคุณธรรม
- 12) ความสอดคล้อง
- 13) ความเป็นกลาง

นอกจากนี้ยังได้เสนอเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวบ่งชี้ไว้ 3 ด้าน ดังนี้

- 1) ความเที่ยงตรงภายในของตัวบ่งชี้
- 2) ความเชื่อมั่น และความคงเส้นคงวา ของการวัด
- 3) ความเที่ยงตรงภายนอกและเป็นอิสระของมโนทัศน์

กระบวนการสร้างและการพัฒนาตัวบ่งชี้

กระบวนการในการสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย 1) การสร้างตัวบ่งชี้ มีวิธีการสำคัญ 3 วิธี คือ วิธีที่ 1 การสร้างตัวบ่งชี้ความก้าวหน้า (Self - Referenced Indicator Formation) วิธีที่ 2 การสร้างตัวบ่งชี้แบบอิงเกณฑ์ (Criterion - Referenced Indicator Formation) วิธีที่ 3 การสร้างตัวบ่งชี้โดยอิงปทัสถาน (Norm - Referenced Indicator Formation) ส่วนการพัฒนาตัวบ่งชี้ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2545) ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดวัตถุประสงค์ (Statement of Purpose) ขั้นตอนที่ 2 การนิยาม (Definition) ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูล (Data Collection) ขั้นตอนที่ 4 การสร้างตัวบ่งชี้การศึกษา (Construction) ขั้นตอนที่ 5 การตรวจสอบคุณภาพตัวบ่งชี้การศึกษา (Quality Check) ขั้นตอนที่ 6 การจัดเข้าบริหารและการนำเสนอรายงาน (Contextualization and Presentation)

จากการศึกษา แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ กระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้ เพื่อการวิจัยและพัฒนาคุณภาพ เพราะเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ตัวบ่งชี้เป็นสิ่งที่นำมาวัดหรือชี้ให้เห็นสภาพการดำเนินการจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างชัดเจน

5. แนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐาน

ความหมายของเกณฑ์

สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา ได้กำหนดความหมายของเกณฑ์ในเชิงเปรียบเทียบว่า หมายถึง กระบวนการหรือผลการดำเนินงานซึ่งแสดงการปฏิบัติงานและผลการดำเนินงานที่เป็นเลิศของกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันทั้งภายในและภายนอกประชาคมองค์กรทำการเปรียบเทียบกับองค์กรที่เป็นเลิศ เพื่อเข้าใจมิติใหม่ของผลการดำเนินงานในระดับโลกและเพื่อให้บรรลุในการปรับปรุงอย่างก้าวกระโดด (สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา, 2545)

เกณฑ์ เป็นตัวเทียบเพื่อตัดสินหรือตัดสินใจ เป็นรูปแบบหนึ่งของข้อมูลที่ใช้ในการเปรียบเทียบ องค์กรใช้เกณฑ์เพื่อศึกษาผลการดำเนินงานของตนเองและคู่แข่ง รวมทั้งสามารถเปรียบเทียบกับสิ่งที่คล้ายคลึงกัน

เกณฑ์อาจหมายถึง ข้อกำหนดในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ใช้เพื่อการเปรียบเทียบและตรวจสอบ

ประเภทของเกณฑ์

ราชัศวรณ กาญจนปัญญาคุณ และก้องกิติ พูลสวัสดิ์ (2545) ได้จัดแบ่งประเภทของเกณฑ์ไว้เป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

แบบที่หนึ่ง ระบบนี้ เป็นการกำหนดค่าที่ยอมรับได้ไว้ที่ระดับหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นค่าสูงสุดหรือค่าต่ำสุดก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลการดำเนินการว่าได้ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หรือมีการพัฒนาอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับค่าสูงสุดที่กำหนดไว้ เช่น จำนวนนิสิต นักศึกษาตามหลักสูตรในเวลา 4 ปี สัดส่วนของอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอกต่ออาจารย์ทั้งหมด ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่อจำนวนนิสิต นักศึกษา จำนวนหลักสูตรที่ได้รับการทบทวนปรับปรุงในรอบ 5 ปี ซึ่งระบบนี้เหมาะสำหรับการติดตามประเมินผลการดำเนินงานของดัชนีให้มีเกณฑ์ขั้นต่ำไว้ที่ระดับหนึ่งหรือเพื่อใช้ติดตามผลการปรับปรุงเมื่อเปรียบเทียบกับค่าที่ตั้งไว้

แบบที่สอง ระบบนี้เป็นการกำหนดระดับคะแนนไว้เป็นแต้มหรือเป็นช่วงเพื่อกำกับการประเมินการกำหนดระดับคะแนนอาจอาศัยการประเมินผลจากข้อมูลในอดีตหรือใช้การตกลงภายในกลุ่มผู้ทำการประเมินก็ได้ ทั้งนี้ดัชนีตรวจสอบทั้งหลายที่สถาบันต่าง ๆ ได้ดำเนินการอยู่สามารถแปลงมาเป็นดัชนีประเมินโดยอาศัยเกณฑ์การประเมินของระบบ นี้ได้แนวทางในการกำหนดเกณฑ์กำกับการให้คะแนนในระดับต่าง ๆ โดยทั่วไปอาจเป็น ดังนี้

1. หมายถึง การดำเนินการไม่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายตามที่ได้กำหนด มีความด้อยประสิทธิภาพมากต้องปรับปรุงแก้ไข
2. หมายถึง การดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายบางส่วน แต่ยังคงต้องมีการพัฒนาปรับปรุง เพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. การดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายครบถ้วน แต่ยังมีโอกาสในการปรับปรุงให้ดีกว่านี้ได้
4. การดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายครบถ้วนและดีเยี่ยมและขณะเดียวกันระบบนี้เมื่อใช้ดัชนีเชิงปริมาณที่ต้องการการประเมินผลหรือต้องการจะลงความคิดเห็นกำกับดัชนีที่อาจกำหนดเกณฑ์กำกับระดับผลการดำเนินการที่แตกต่างกันได้ และมีดัชนีร้อยละของวิชาที่มีการรายงานผลตรงตามกำหนดเวลา ดังนี้

ต่ำกว่าร้อยละ 80	เท่ากับ	ควรปรับปรุง	ได้	1 คะแนน
มากกว่าร้อยละ 80	เท่ากับ	พอใช้	ได้	2 คะแนน
มากกว่าร้อยละ 90	เท่ากับ	ดี	ได้	3 คะแนน
เต็มร้อยละ	100	เท่ากับ	ดีมาก	ได้ 4 คะแนน

แบบที่สาม ระบบนี้จะมีการกำหนดค่าน้ำหนักกำกับดัชนีต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อเน้นความสำคัญในดัชนีแต่ละตัวแตกต่างกัน ระบบนี้ใช้เพื่อกำกับการลงความเห็นในภาพรวม ขององค์ประกอบย่อยหรือองค์ประกอบใหญ่ของแต่ละคณะวิชา โดยใช้ควบคู่ไปกับระบบการให้ คะแนนในแบบที่สอง อย่างไรก็ตามระบบการให้น้ำหนักกับดัชนีย่อยควรพิจารณาใช้เฉพาะดัชนี ที่มีความสำคัญและเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลของดัชนีรวม ๆ เท่านั้น มิฉะนั้นอาจทำให้ผลการสรุป บิดเบือนไปได้

พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2522 ฉบับปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2526 มาตรา 32 ข้อที่ 5 ระบุเกณฑ์เกี่ยวกับคุณลักษณะของหัวหน้าภาควิชาที่สำคัญ ดังนี้ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526)

1. เกณฑ์ด้านวิชาการคือมีวุฒิสถูทางวิชาการและมีตำแหน่งทาง วิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป มีผลงานวิชาการสม่ำเสมอและมีสัมฤทธิ์ผลเป็นที่ยอมรับ ในวงวิชาการเฉพาะสาขาของตน มีความเข้าใจและสนใจภารกิจระดับวิชา ในฐานะหน่วยวิชาการ ของมหาวิทยาลัย และมีความคิดริเริ่มทางวิชาการ

2. เกณฑ์ด้านบริหาร คือ มีความรู้และทัศนคติที่ถูกต้องต่อการ บริหารงานภาควิชาอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ มีหลักการในการทำงาน มีความสามารถในการ ประสานงาน ตัดสินใจและแก้ปัญหา

3. เกณฑ์ด้านบุคลิกภาพและคุณสมบัติส่วนตัว คือ มีความ ประพฤติดี มนุษย์สัมพันธ์ดีในกว้าง และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความตั้งใจทำงานเพื่อ ส่วนรวมและสามารถอุทิศเวลารับผิดชอบงานของภาควิชาได้ และสามารถดำรงตำแหน่งจนครบ วาระ

4. หลักสูตร ในการประเมินมาตรฐาน สถาบันอุดมศึกษา โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยนั้น ส่วนหนึ่งจะต้องมีการพิจารณาว่า หลักสูตรการศึกษามีคุณภาพและ มาตรฐานที่สอดคล้องกับสถาบันเพียงใด (วิจิตร ศรีสอาน, 2518) แสดงถึงความสำคัญขงสูตรต่อ การที่จะเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความมีมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการพัฒนา

เกณฑ์มาตรฐานโปรแกรมวิชาของกรมการฝึกหัดครู (กรมการฝึกหัดครู, 2535) ซึ่งพบว่าองค์ประกอบด้วยโครงสร้างหลักสูตรและรายวิชา เป็นเกณฑ์สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งบ่งถึงความสำเร็จของโปรแกรมวิชา

5. อุปกรณ์และเอกสารตำรา ผลการวิจัยจำนวนมากสนับสนุนข้อค้นพบที่ว่าอุปกรณ์และเอกสารตำราเป็นปัจจัยที่จะช่วยให้สามารถปฏิบัติงานในองค์การทางการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Berman and Pauly, 1975) สำหรับเกณฑ์เกี่ยวกับอุปกรณ์และเอกสารประกอบการสอน ที่มีผู้ศึกษาไว้ที่สำคัญ ได้แก่ เกณฑ์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ทบวงมหาวิทยาลัย 2526 : 9) ซึ่งระบุว่าวิทยาลัยต้องมีอุปกรณ์การสอนทั่วไป ประจำห้องบรรยาย ห้องเรียนต่าง ๆ และอุปกรณ์พื้นฐานสำหรับการสอนแต่ละสาขาวิชาครบถ้วนตามหลักสูตรเพียงพอกับจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียนแต่ละครั้ง และวิทยาลัยเอกชนต้องมีห้องสมุดที่กว้างขวางพอ มีที่นั่งในห้องสมุดเป็นสัดส่วน 1/5 ของจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัย และมีจำนวนหนังสือและวารสารทางวิชาที่สัมพันธ์กับสาขาวิชาที่สอนเป็นส่วนใหญ่พอสมควรแก่การค้นคว้าของนักศึกษา มีอุปกรณ์ประจำห้องสมุดอย่างเพียงพอ

6. อาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ผลการศึกษาเกี่ยวกับเกณฑ์ประเมินโปรแกรม พบว่าสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งได้แก่ ห้องเรียนและห้องเรียนและห้องปฏิบัติการ พื้นที่ห้องเรียนและ/หรือการเป็นเกณฑ์ที่มีความสำคัญสูงสุดประการหนึ่ง เช่น ผลการศึกษาของยัง และสโตน (Young & Stone, 1980) ซึ่งพบว่าเกณฑ์การประเมินโปรแกรมการศึกษาต่อเนื่อง ที่สำคัญประการหนึ่ง คือ จะต้องมียสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเพียงพอ สำหรับเกณฑ์ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของสถาบันการศึกษาของไทยนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2522) ได้เสนอดัชนีเพื่อกำหนดนโยบายและเกณฑ์ทางการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริการ ควรมีห้องสุขาในอัตรา 25 : 1 สำหรับนักศึกษาชาย และ 15 : 1 สำหรับนักศึกษาหญิง ด้านบริการน้ำดื่ม ระบุว่าสัดส่วนของนักศึกษาต่อที่ดื่มน้ำควรเป็น 50 : 1

กรมการฝึกหัดครู (2526) ได้เสนอแนวเกณฑ์กลางเกี่ยวกับการจัดตั้งภาควิชาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาคารสถานที่ไว้ว่า พื้นที่สำหรับบุคลากรในแต่ละภาควิชาไม่น้อยกว่า 48 ตารางเมตร พื้นที่สำหรับนักศึกษา ถ้าเป็นห้องบรรยายขนาดจุ 25 คน ใช้พื้นที่ 1.5 ตารางเมตรต่อคน ห้องบรรยายขนาดจุ 50 คนใช้พื้นที่ 1.1 ตารางเมตรต่อคน ห้องสัมมนาหรือห้องติววิชาขนาดจุ 30 คน ใช้พื้นที่ 1.8 ตารางเมตรต่อคน ซึ่งเกณฑ์นี้สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานกลางสำหรับการจัดทำโครงการพัฒนาการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ในช่วงแผนพัฒนาฯ ระยะที่ 5 พ.ศ. 2525 – 2529 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กองแผนงาน, 2525)

7. งบประมาณและเวลา ทอม (Tom,1980) ได้วิจารณ์มาตรฐานของ NCATE (National Council for The Accreditation of Teacher Education) ว่านอกจากจะขาดความครอบคลุมแล้ว ยังไม่ชัดเจนหรือเป็นปรนัยเท่าที่ควรและยังขาดงานความครอบคลุมแล้ว ยังไม่ชัดเจน หรือเป็นปรนัยเท่าที่ควรและยังขาดงานวิจัยสนับสนุนอีกด้วย เขาเสนอว่าจะต้องมีการเน้นให้กำหนดมาตรฐาน ด้านปัจจัยเบื้องต้นที่จำเป็นด้วย เช่น ความเพียงพอด้านบุคลากร ห้องสมุด และการสนับสนุนด้านงานงบประมาณและเวลา เป็นต้น ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับผลการศึกษานักศึกษาของนักวิจัยหลายคน (Clark ,979. Quoted in Perea 1979 : 5 – 6; Young and Stone ,1980) ที่พบว่าดัชนีสำคัญของคุณภาพโปรแกรมการศึกษา คือ งบประมาณที่วิทยาลัยให้สนับสนุนต่อองค์การในวิทยาลัย อัตราการทำงานที่อาจารย์รับผิดชอบ และการให้การสนับสนุนต่อคณาจารย์ ตลอดจนความรับผิดชอบต่อคณาจารย์ด้วย

เกณฑ์เกี่ยวกับงบประมาณที่เสนอโดยเซมโร และคณะ (Semrow et al, 1982) ระบุว่า สถาบันหรือองค์การจะต้องมีงบประมาณและทรัพยากรจำเป็นพื้นฐานอื่น ๆ อย่างเพียงพอ โดยที่ในส่วนของงบประมาณจะต้องดูว่าแหล่งงบประมาณอยู่ที่ไหน จำนวนเพียงพอหรือไม่ มีวิธีจัดสรรงบประมาณอย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้กรมการฝึกหัดครู (2526) ทำการวิเคราะห์งานของวิทยาลัยครูและกำหนดเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงานไว้เป็นปฏิบัติในวิทยาลัยครู เช่น ตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาที่มีลูกน้องไม่เกิน 5 คน คิดงาน 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ลูกน้องไม่เกิน 9 คน คิดให้ 15 ชั่วโมง และถ้าเกิน 9 คน คิดให้ 20 ชั่วโมง เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์

การเลือกเกณฑ์ เพื่อตัดสินคุณค่าของสิ่งที่เหมาะสม นับเป็นงานยากที่สุดของการประเมินทางการศึกษา (Nevo, 1983) นักประเมินแต่ละคนมีวิธีการกำหนดเกณฑ์ที่ใช้สำหรับการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่เหมาะสมต่างกัน เช่น ไทเลอร์ (Tyler,1950) ยึดวัตถุประสงค์ซึ่งจะกำหนดเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมอย่างชัดเจน การประเมินก็จะดูว่าสิ่งที่ถูกประเมินบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

โพรวัส (Provus,1971) ใช้วิธีกำหนดเกณฑ์โดยคณะบุคคล ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการร่วมมือกันระหว่างคณะผู้ดำเนินโปรแกรมกับคณะผู้ประเมิน นอกจากนี้ยังมีที่ปรึกษา เช่น ที่ปรึกษาด้านเนื้อหาของโปรแกรม หรือที่ปรึกษาด้านการวิจัย เป็นต้น การกำหนดเกณฑ์ตามแนวของโพรวัสจะดำเนินการตั้งแต่ขั้นตอนแรกของการประเมิน โดยมีการประชุมหามาตรฐานหรือเกณฑ์ของแบบแผน (Design Criteria) ซึ่งจะครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการของ

โปรแกรม คือ ปัจจัยเบื้องต้น (Input) กระบวนการ (Process) และผลผลิต (Output) เกณฑ์ของแบบแผนโปรแกรม (Design Criteria) มีแนวกำหนดเกณฑ์ดังนี้

1. ปัจจัยเบื้องต้น ได้แก่

1.1 เกณฑ์ตัวแปรปัจจัยเบื้องต้นเกี่ยวกับนักศึกษา คณะทำงาน และอื่น ๆ

1.2 เกณฑ์สิ่งที่จำเป็นต่อการดำเนินโปรแกรม ซึ่งมีที่คลอดโปรแกรม เช่น เงื่อนไขเกี่ยวกับนักศึกษา ความเหมาะสมของคณะทำงาน การสนับสนุนด้านการบริหาร สื่อการสอนและสิ่งอำนวยความสะดวกและอื่น ๆ

2. การปฏิบัติ เกณฑ์สำหรับตัวแปรด้านการปฏิบัติ เช่น กระบวนการสอน กระบวนการบริหาร และอื่น ๆ

3. ผลผลิต เกณฑ์การบรรลุเป้าหมายของโปรแกรม เช่น เกณฑ์ผลิตเกี่ยวกับนักศึกษาและผลงานของคณะทำงาน เป็นต้น

จากกำหนดเกณฑ์ข้างต้นจะเห็นว่า การกำหนดเกณฑ์จะต้องพิจารณาตัวแปรทั้งหลายทั้งในส่วนของปัจจัยเบื้องต้น การปฏิบัติและผลผลิตด้วยกระบวนการที่สัมพันธ์ทั้งระบบในการประชุมเพื่อหาเกณฑ์แบบแผนโปรแกรม สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงคือ จะต้องสร้างความเห็นพ้องกัน (Consensus) ให้เกิดขึ้นด้วย เพราะการเห็นพ้องต้องกันนี้จะนำไปสู่การยอมรับและนำเกณฑ์ไปใช้ต่อไป

ในด้านมาตรฐานและการตัดสินใจคุณค่านี้ สเต็กและเดนนี่ (Stake And Denny, 1973) กล่าวว่างานประเมินที่สมบูรณ์จะต้องเสนอสิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ เห็นว่าสิ่งที่กำลังประเมินควรเป็นอย่างไร ไว้อย่างครบถ้วน เพื่อให้ผู้ศึกษาได้รู้ว่าผู้นำในเรื่องนั้นมีความเห็นสิ่งที่ดีที่สุดในเรื่องนั้นควรเป็นอย่างไร

ต่างก็เห็นด้วยว่าปัจจุบันนักประเมินต้องประสบปัญหาในเรื่องการหามาตรฐานมาก ส่วนใหญ่ศึกษาจากวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาแล้วนำมาปรับปรุงใช้ สิ่งที่สำคัญในเรื่องนี้นักประเมินจะต้องตอบคำถามให้ได้ว่าผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ประเมินได้มีเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ไว้อย่างไรบ้าง ในการดำเนินการผู้ประเมินจะต้องพยายามสร้างเครื่องมือเพื่อรวบรวมแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญให้อย่างแม่นยำและครอบคลุม

จากการศึกษาส่วนที่เกี่ยวกับเกณฑ์และแนวการกำหนดเกณฑ์นี้ จะเห็นว่าวิธีกำหนดเกณฑ์ทำได้หลายลักษณะแต่วิธีการที่จะช่วยให้ได้เกณฑ์ที่ดีคือ เป็นที่ยอมรับสูง

มีความเป็นปรนัย มีความครอบคลุมเป็นไปได้อีก และมีความเที่ยงตรงตรงนั้น ในการพัฒนาเกณฑ์ จะต้องมีการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์ ค่านิยม หรือความคาดหวังต่อสิ่งที่ประเมินทั้งจากผู้เชี่ยวชาญหรือกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ อย่างครอบคลุม และจะต้องหาวิธีการลดความขัดแย้งที่มีต่อเกณฑ์ให้ได้มากที่สุด ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การใช้เทคนิคเดลฟายเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งจะช่วยให้ได้เกณฑ์ที่ดีและเป็นที่ยอมรับร่วมกัน

6. แนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน

แนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2519 ได้ให้ความหมายของคำว่าประเมินไว้ว่า “คาดเอา คะเนเอา กะดู กะประมาณ” และในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2535 ให้ความหมายว่า “กะ ประมาณค่า หรือราคาเท่าที่ควรจะเป็น เช่น ประเมินราคา กะประมาณคุณค่าหรือผล เช่น ประเมินผลการศึกษา ประเมินผลการสัมมนา”

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2524) กล่าวถึงคำว่าประเมินไว้ดังนี้ การประเมิน หมายถึงการตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อีกนัยหนึ่งการประเมินเป็นกระบวนการให้ได้มาซึ่งสารสนเทศ สำหรับตัดสินคุณค่าของโปรแกรมการศึกษาผลิตภัณฑ์ กระบวนการ จุดมุ่งหมายของโครงการหรือโปรแกรม หรือทางเลือกต่าง ๆ ที่ออกแบบ เพื่อนำไปปฏิบัติให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

ความคิดเห็นที่ว่า การประเมินเป็นการให้คุณค่านี้ตรงกับความคิดเห็นของ ชุมพร ยงกิตติกุล และประคอง ภรรณสูต (2518) ที่ให้ความหมายของการประเมินว่า เป็นการให้คุณค่าแก่สิ่งต่าง ๆ ตามมาตรฐานที่ต้องการ โดยอาศัยผลจากการวัดค่าเป็นจำนวนเลขหรือปริมาณแล้วนำมาพิจารณา วินิจฉัย ตีราคาคุณค่า และสรุปคุณภาพของสิ่งนั้นออกมา การประเมินผลจึงมีความหมายกว้างกว่าการวัดและครอบคลุมไปถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการตัดสินใจด้วย จึงเป็นกระบวนการและกิจกรรมที่สำคัญส่วนหนึ่งของการสอนที่จะแยกออกจากกันมิได้

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2552) ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินผลในทัศนะของนักการศึกษา หมายถึง กระบวนการอย่างมีระบบที่จะตรวจสอบดูว่านักเรียนได้บรรลุถึงจุดประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการประเมินผลเกี่ยวข้องกับคุณค่าและจุดประสงค์ถ้าจะกล่าวง่าย ๆ ก็คือ การประเมินผลเป็นการตีค่าของสิ่งที่เขาวัดได้

ทาบ (Taba, 1962) ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินคือ กระบวนการของการกำหนดปัญหา การเก็บรวบรวมและเสนอสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด

สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1971) ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินเป็นการกำหนดปัญหา การเก็บรวบรวมและเสนอสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด

เซส (Zais, 1979) ให้ความหมายว่า การประเมิน หมายถึง การตัดสินคุณค่าและการประเมินที่ดีต้องอาศัยข้อมูลจำนวนมาก ซึ่งได้มาจากหลายแหล่ง

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินสรุปได้ว่าการประเมินหมายถึงการตัดสินคุณค่าและเป็นการให้คุณค่าแก่สิ่งต่างๆตามมาตรฐานที่ต้องการแล้วนำผลที่ได้จากการประเมินมาสรุปเพื่อทราบคุณค่าและระดับของสิ่งได้รับการพิจารณา

ทฤษฎีการประเมิน และรูปแบบการประเมิน

การประเมินมีวิวัฒนาการในการพัฒนาแนวคิด เทคนิควิธีการประเมินมาสู่ยุคพัฒนา ผู้การเป็นวิชาชีพตั้งแต่ ค.ศ. 1973 มาจนถึงปัจจุบัน วิทยาการประเมินเริ่มเป็นปึกแผ่นมั่นคงแยกตัวออกเป็นวิชาชีพที่มีคุณลักษณะเด่นที่แตกต่างจากการวิจัยและการทดสอบ และการประเมิน ได้รับการพัฒนาจนมีวุฒิภาวะของการเป็นศาสตร์ที่ใช้สำหรับตัดสินคุณค่าของสิ่งที่มุ่งประเมินภายใต้บริบทของสังคมและศาสตร์ที่ได้รับการพัฒนาจนเป็นวิชาชีพ ย่อมต้องการมีบันทึกความเป็นมาอย่างเป็นทางการ และมีการศึกษาวิเคราะห์ สร้างองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ “ทฤษฎี” เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะสร้างองค์ความรู้ต่อไป มีผู้กล่าวถึงความหมายของคำว่าทฤษฎีไว้หลายประการด้วยกัน แต่นักทฤษฎีการประเมินของไทย ได้สรุปไว้ว่า “ทฤษฎีเป็นข้อความนัยทั่วไปที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหลักการหรือมโนทัศน์ที่สามารถใช้ทำความเข้าใจ บรรยาย อธิบายหรือทำนายปรากฏการณ์เฉพาะต่าง ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล” (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2537)

ส่วนคำว่า รูปแบบ หรือโมเดล สามารถนำมาใช้ในความหมายต่างๆได้ 4 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. แบบจำลองของจริง
2. ตัวแบบที่ใช้เป็นตัวอย่าง

3. รูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล สัญลักษณ์และ
หลักการของระบบ

4. แบบแผนตัวอย่างของการดำเนินงานที่แสดงความสัมพันธ์
ระหว่างส่วนต่าง ๆ ในระบบ

ซึ่งรูปแบบนั้นสามารถเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ในความหมาย
ทั้ง 4 อย่างที่กล่าวมานี้ ดังนั้นถ้าจะกล่าวว่า “รูปแบบ” หรือ “โมเดล” ของการประเมินเป็นทฤษฎี
ของการประเมิน ก็อาจจะเรียกได้ เพราะมีลักษณะของความสมเหตุสมผลบนพื้นฐานของข้อตกลง
เบื้องต้นของทฤษฎี แต่อย่างไรก็ตาม ในการประเมินก็ไม่ควรที่จะยึดติดโมเดลใดโมเดลหนึ่ง นัก
ประเมินควรต้องรู้จักที่จะเลือกประยุกต์ใช้ในรูปแบบได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ
ของการประเมินสูงสุด

เป้าหมายของการประเมิน

ในปี ค.ศ. 1967 ได้มีบทความของ สคริฟเว่น (Scriven, 1967) ที่มีชื่อว่า
“The Methodology of Evaluation” ออกเผยแพร่ ซึ่งได้กล่าวถึงการประเมินไว้ว่าเป็นกิจกรรม
เกี่ยวข้องกับการรวบรวมข้อมูล โดยอาศัยมาตรการการกำหนดน้ำหนัก การประเมินเป็นกิจกรรมที่
เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือกใช้เครื่องมือ เพื่อเก็บข้อมูล และการกำหนดค่าน้ำหนักในมาตรฐาน
มาใช้และการกำหนดเกณฑ์ประกอบการประเมิน เป้าหมายที่สำคัญของการประเมิน คือ การ
ตัดสินคุณค่าให้กับกิจกรรมใด ๆ โดยผู้ประเมินต้องมีความเชี่ยวชาญในหลักการสังเกตและเหตุผล
ถ้าผู้ประเมินมิได้ตัดสินคุณค่าของสิ่งที่มุ่งประเมิน ถือว่าผู้ประเมินนั้นยังทำหน้าที่ไม่สมบูรณ์ ดังนั้น
การประเมินจึงถูกนำไปใช้ปฏิบัติโดยมีรูปแบบแตกต่างกัน เช่น การตัดสินคุณค่าโดยผู้เชี่ยวชาญ
การตัดสินคุณค่าตามมาตรฐานวิชาชีพเช่น การรับรองวิทยฐานะ การพิจารณาผลงานทางวิชาการ
การสัมภาษณ์คัดเลือกบุคคล เป็นต้น

บทบาทของการประเมิน

สคริฟเว่น (Scriven, 1973) ได้จำแนกประเภทและบทบาทของการ
ประเมินออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การประเมินระหว่างดำเนินงาน กิจกรรมหรือโครงการใด ๆ ที่
บ่งชี้ถึงข้อดี ข้อจำกัดที่เกิดขึ้นในขณะที่กำลังอยู่ระหว่างการทำงานนั้น ๆ ซึ่งผลจากการประเมิน

ดังกล่าวนี้ สามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนางานดังกล่าวให้ดีขึ้น จึงอาจเรียกการประเมินประเภทนี้ว่าเป็นการประเมินเพื่อปรับปรุง

2. การประเมินผลรวมเป็นบทบาทของการประเมินเมื่อกิจกรรมงานหรือโครงการใด ๆ ล้มเหลวแล้วทำการประเมิน เพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณค่า ความสำเร็จของโครงการนั้น ๆ รวมทั้งนำเอาข้อสำเร็จหรือแนวทางที่ดีไปใช้กับงานหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จึงอาจเรียกการประเมินประเภทนี้ว่าเป็นการประเมินสรุปรวม

การประเมินโปรแกรม

การประเมินโปรแกรมเป็นการใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ หรือการใช้เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อหาข้อมูลที่แท้จริงและเชื่อถือได้เกี่ยวกับโปรแกรมเพื่อให้เกิดการตัดสินใจว่าโปรแกรمدังกล่าวดีหรือไม่ดีอย่างไร หรือเป็นการค้นหาว่าผลของกิจกรรมที่วางไว้ในโปรแกรมประสบความสำเร็จตรงกับจุดมุ่งหมายของโปรแกรมหรือไม่ การประเมินโปรแกรมจึงเป็นกิจกรรมการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ความหมายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความต้องการ การหาแนวทาง วิธีการปรับปรุง วิธีการจัดการเกี่ยวกับโปรแกรม และหาผลที่แน่ใจว่าเกิดจากโปรแกรม เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของโปรแกรมให้ดียิ่งขึ้น ดังที่ อัลคิน (Alkin, 1922) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินโปรแกรม เป็นการนำข้อมูลที่มีอยู่ในโปรแกรมมารวมกันอย่างมีระบบ เพื่อตัดสินใจคุณค่าของสิ่งนั้น และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2535) ได้กล่าวไว้ว่า การประเมินโปรแกรม เป็นระบบการที่ก่อให้เกิดสารนิเทศ ในการปรับปรุงโปรแกรมและการนิเทศในการตัดสินใจผลสัมฤทธิ์ของโปรแกรม

จุดมุ่งหมายของการประเมินผล

จุดมุ่งหมายของการประเมินผลการศึกษาจำแนกในรูปแบบของการตัดสินใจได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. จุดมุ่งหมายในระดับสถาบัน เช่น การวัดและประเมินผลแบบเรียน หลักสูตร
2. จุดมุ่งหมายที่มีการตัดสินใจระดับบุคคล เช่น การเลือกอาชีพ วิชาเรียน จุดมุ่งหมายของการประเมินผลการศึกษา ที่อาจรวมเป็นจุดมุ่งหมายใหญ่ ๆ ไว้ 2 ประการ คือ

2.1 เพื่อวัดระดับความเจริญของงานของนักเรียน และหาทางส่งเสริมให้ดีขึ้น จะช่วยปรับปรุงการสอน การเรียน การสำรวจความต้องการ และการแนะนำ

2.2 เพื่อค้นหาสิ่งบกพร่องและทางแก้ไข คือ ให้ทราบว่าสิ่งใดไม่ได้ผล และอะไรเป็นสาเหตุ แล้วหาทางแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอจะสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการประเมินเพื่อการตัดสินใจคุณค่าของโปรแกรม การเตรียมข้อเสนอแนะที่เหมาะสมของผู้ปฏิบัติ หรือเพื่อเป็นแนวการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการพิจารณาการประเมินโปรแกรมจึงมักจะเน้นที่การตั้งคำถามที่ดีและที่จำเป็น มีการวางแผนออกแบบการประเมินที่ถูกต้อง มีความเป็นอิสระจากความลำเอียง เข้าใจง่าย และที่สำคัญที่สุดคือ ให้ความยุติธรรมต่อผู้ปฏิบัติงานในโปรแกรม กล่าวโดยสรุปคือการประเมินต้องมีองค์ประกอบที่ใช้เพื่อการพิจารณา เพื่ออ้างอิงอย่างมีระบบ ดังนี้คือ

1. เกณฑ์
2. กระบวนการ
3. เทคนิควิธี

รูปแบบการประเมิน

การประเมินโปรแกรมจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาและปรับปรุงโปรแกรมที่ใช้อยู่ให้ดีขึ้น และเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของทุกฝ่าย รูปแบบที่จะใช้ในการประเมินจึงต้องรัดกุม และอำนวยความสะดวกให้เกิดผลอันพึงประสงค์ด้วย ได้มีผู้สร้างทฤษฎีตลอดจนโมเดลต่าง ๆ มากมาย ซึ่งพอจะแบ่งตามลักษณะพฤติกรรมได้ 3 แบบ คือ

1. โมเดลที่ยึดจุดมุ่งหมายเป็นหลัก (Goal – Attainment Model) เป็นโมเดลที่เน้นจุดหมาย หรือเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ เป็นหลัก พยายามกำหนดจุดมุ่งหมายตลอดจนตีค่าจุดมุ่งหมายเหล่านี้ การประเมินจะให้คุณค่าเพียงใดพิจารณาจากวัตถุประสงค์ที่จะทำให้บรรลุผลสำเร็จ

ไทเลอร์ (Tyler, 1960) กำหนดวัตถุประสงค์ที่ต้องการจากแหล่ง 2 แหล่ง คือ

ก. แหล่งที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ได้แก่ นักเรียน ชุมชน เนื้อหาวิชา

ข. แหล่งที่จะทำให้วัตถุประสงค์บรรลุผลสำเร็จ คือ จิตวิทยาการเรียนรู้
ปรัชญาการศึกษา

จุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้โครงการสามารถนำไปปฏิบัติ และช่วยให้การ
ประเมินสามารถกระทำได้คือ จุดมุ่งหมายทางพฤติกรรม (Behavioral Objectives) โดยพิจารณา
ว่าสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายเหล่านี้ได้มากน้อยเพียงใด

แฮมมอนด์ (Hammond, 1973) เน้นตัวแปรที่เกี่ยวข้องระหว่างจุดมุ่งหมาย
และการเรียนการสอนต่อพฤติกรรมของผู้เรียน ถ้าได้พฤติกรรมที่แสดงตามที่กำหนดไว้ ก็หมายความว่า
ได้บรรลุผลตรงตามเป้าหมายที่วางไว้แล้ว

เมทเฟสเซลและไมเคิล (Metfessel & Michael, 1967) กำหนดขึ้นในการ
กำหนด จุดมุ่งหมายทางการศึกษาไว้ดังนี้

1. ต้องอาศัยสมาชิกในชุมชนทั้งหลายช่วยกำหนดวัตถุประสงค์
2. สร้างวัตถุประสงค์ 2 ประเภท คือ แบบกว้าง ๆ และแบบเจาะจง
3. แปลวัตถุประสงค์ที่จำเพาะออกมาในรูปที่จะสื่อความหมายได้
4. พัฒนาเครื่องมือที่จะทำการวัด
5. กระทำการวัดตัวแปรในข้อ 3 เป็นครั้งคราว
6. วิเคราะห์ข้อมูลในข้อ 5
7. แปลผลการวิเคราะห์
8. นำผลการวิเคราะห์มารายงานเพื่อใช้ประโยชน์ในด้านการ
เสนอแนะ ซึ่งอาจช่วยเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงวัตถุประสงค์ให้ดีขึ้น

2. โมเดลที่ยึดเกณฑ์เป็นหลัก (Criterion Model) ในที่นี้แบ่งเกณฑ์เป็น 2
ประเภท คือ

ก. เกณฑ์ภายใน ได้แก่ กระบวนการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้
วัตถุประสงค์บรรลุผลดังนั้น ในการประเมินกระบวนการหรือวิธีการ จึงจัดเป็นโมเดลประเมิน โดย
การใช้เกณฑ์ภายใน

ข. เกณฑ์ภายนอก ได้แก่ ผลของการที่วัตถุประสงค์บรรลุ ดังนั้น
การประเมินผลก็จัดเป็นโมเดล โดยใช้เกณฑ์ภายนอก

การประเมินนี้ อาศัยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ตัดสินคุณค่า ผู้ที่เป็นผู้นำในโมเดลการประเมินแบบนี้คือ สคริฟเว่น (Scriven, 1972) เสนอแนะว่าการประเมินผล (ใช้เกณฑ์ภายนอก)

1. การประเมินย่อยหรือประเมินความก้าวหน้ากับการประเมินสรุป
2. การประเมินที่ให้ความสนใจที่จุดมุ่งหมายเป็นหลัก
3. การประเมินที่พิจารณาความมากน้อยของคุณค่าเป็นหลัก
4. การประเมินเปรียบเทียบคือการประเมินที่ได้จากอัตราส่วนของข้อมูลที่เป็นจริงต่อข้อมูลที่คาดหวัง
5. การประเมินแบบเป้าหมายอิสระเป็นการประเมินที่มีได้มีเป้าหมายอย่างเดียวว่าจะบรรลุผล แต่เป็นการประเมินที่คาดว่าอาจมีผลอื่นเกิดขึ้นด้วยเพิ่มเติมจากที่ได้จากการประเมินแบบมีเป้าหมายแน่นอน
6. การประเมินแบบสืบสวนโดยทำการตรวจสอบในขณะที่โครงการกำลังดำเนิน เพื่อหาสาเหตุและผลของเรื่องนั้น

3. โมเดลที่ช่วยการตัดสินใจเป็นโมเดลประที่สร้างขึ้น เพื่อช่วยการตัดสินใจของผู้ที่มีหน้าที่ตัดสินใจ ผู้นำด้านนี้ก็คือ โมเดลซีป (CIPP) ของสตัฟเฟิลบีม

โมเดลซีป (CIPP; Context Evaluation, Input Evaluation , Process Evaluation และ Product Evaluation) โมเดลนี้ประกอบด้วย การประเมิน 4 ประเภท คือ

1. การประเมินบริบทหรือสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation : C) เป็นการประเมินก่อนที่จะลงมือดำเนินการโครงการใด ๆ มีจุดมุ่งหมายเพื่อกำหนดหลักการ เหตุผลพิจารณาความจำเป็นที่จะต้องจัดทำโครงการดังกล่าว การชี้ชัดปัญหา ความเหมาะสมของเป้าหมายของโครงการ
2. การประเมินตัวป้อนเข้า (Input Evaluation : I) เป็นการประเมินเพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสม ความพอเพียงของทรัพยากร ที่จะใช้ในการดำเนินโครงการเทคโนโลยีแผนการดำเนินการที่เหมาะสม
3. การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation : P) ส่วนนี้เป็นการประเมินเพื่อหาข้อบกพร่องของการดำเนินโครงการและทำการแก้ไข หาข้อมูล เพื่อประกอบในการตัดสินใจสั่งการพัฒนางานต่าง ๆ และจะมีการบันทึกภาวะเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไว้เป็นหลักฐาน

4. การประเมินผลลัพ์ที่เกิดขึ้น (Product Evaluation : P) เป็นการประเมินเพื่อเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้นจากการทำโครงการกับเป้าหมาย หรือจุดประสงค์ของโครงการที่กำหนดไว้แต่ต้น รวมทั้งการพิจารณาในประเด็นของการยุบ เลิก ขยาย ปรับเปลี่ยนโครงการ

การพัฒนารูปแบบการประเมิน

เกณฑ์การตัดสินความเหมาะสมของรูปแบบ หรือโมเดลที่เลือกใช้อาจพิจารณาได้จากการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างปรัชญา หรือแนวคิดของรูปแบบกับประเด็นปัญหาของสิ่งที่ต้องการประเมิน (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2537) ในปัจจุบันนี้การพัฒนา รูปแบบการประเมินดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้ง สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam 1975, 1983) ได้ให้แนวคิดในการสร้างหรือพัฒนา รูปแบบการประเมินโดยใช้คำถาม 8 ข้อ ซึ่งต่อมา เนโว (Nevo, 1983) ได้ปรับปรุงและขยายคำถามหลักที่ สตัฟเฟิลบีม เสนอใหม่เป็น 10 คำถาม ดังนี้คือ

1. การประเมินคืออะไร มีผู้ให้นิยามคำว่า ประเมินไว้มากมายที่รู้จักกันดี ในระยะแรก คือ นิยามของไทเลอร์ (Tyler, 1950) ซึ่งนิยามการประเมินไว้ว่า “เป็นกระบวนการตัดสินว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจริงเป็นไปตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้หรือไม่” นอกจากนี้ยังมีครอนบัค (Cronbach, 1963) สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam et al, 1971) และอัลคิน (Alkin, 1969) การให้นิยามที่ครอบคลุมและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดในปัจจุบัน ได้แก่ การให้นิยามโดย Joint Committee on Standards for Educational Evaluation Consortium, (1981) คือ การประเมิน หมายถึง การตีราคาหรือคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยวิธีการสืบสอบอย่างมีระบบ ผู้ให้นิยามที่สำคัญอีกกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Standards Educational Consortium ซึ่งให้นิยามการประเมินไว้ว่าเป็นการตรวจสอบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งโปรแกรม และที่เป็นผลจากโปรแกรมที่ประเมินด้วยวิธีการที่เป็นระบบ โดยที่การตรวจสอบดังกล่าวจะช่วยให้เกิดการปรับปรุงทั้งโปรแกรมที่ถูกประเมิน และโปรแกรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

จะเห็นได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับความหมายของการประเมิน อาจสรุปได้เป็น 2 แนว คือ พวกหนึ่งให้นิยามในลักษณะที่ว่า การประเมินเป็นการตัดสินคุณค่า หรือราคาสิ่งที่ถูกประเมิน ซึ่งการประเมินลักษณะนี้ อาจก่อให้เกิดความวิตกกังวลต่อผู้ที่ถูกประเมิน หรือผู้เกี่ยวข้อง อันจะนำไปสู่ความรู้สึกต่อต้านการประเมินได้ ส่วนอีกพวกหนึ่งมุ่งประเมินเพื่อการปรับปรุงและพัฒนา จะได้รับการยอมรับจากผู้ถูกประเมิน หรือผู้ออกคำสั่ง หรือผู้ว่าจ้างให้ประเมินมากกว่า ดังนั้นวิธีการหนึ่ง ที่จะช่วยให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการประเมิน คือ การพยายามนำการประเมินเข้าไป

ใช้ให้เป็นว่าการประเมินนั้นช่วยให้การปฏิบัตินั้นช่วยให้การปฏิบัติงานในหน่วยต่าง ๆ ของ การศึกษาบรรลุผลดีเพิ่มอย่างแท้จริง

2. การประเมินมีหน้าที่อะไรบ้าง สคริฟเวน (Scriven, 1967) เป็นบุคคล แรกที่เสนอแนะให้จำแนกการประเมินออกเป็น การประเมินความก้าวหน้า (Formative Evaluation) กับการประเมินสรุป (Summative Evaluation) โดยที่การประเมินทั้งสองแบบนี้มี บทบาท หรือหน้าที่แตกต่างกัน ต่อมา สตฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1972) เสนอแนะให้จำแนกการ ประเมินออกเป็น 2 ประเภท คือ การประเมินก่อนปฏิบัติ (Proactive Evaluation) เพื่อช่วยในการ ตัดสินใจกับการประเมินสิ่งที่ทำไปแล้ว (Retroactive Evaluation) เพื่อช่วยในการพิจารณาที่ทำไป แล้วนั้นได้ผลเป็นอย่างไร ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การประเมินทำหน้าที่ 2 ประการ คือ สำหรับการ ประเมินความก้าวหน้า เพื่อใช้ปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมที่จะดำเนินต่อไป ส่วนการประเมินรวม สรุป จะใช้เพื่อแสดงถึงผลของสิ่งที่ได้ดำเนินการมาแล้ว ใช้ตัดสินคัดเลือก หรือตัดสินใจ เป็นต้น หน้าที่ประการที่สาม ได้แก่ หน้าที่เกี่ยวกับด้านจิตวิทยาและสังคม ซึ่งยังมีผู้ให้ความสำคัญน้อย (Cronbach et al, 1980 ; House, 1974) บางครั้งการประเมินอาจจะต้องการเพียงเพื่อเพิ่มความ ระมัดระวังในกิจกรรมเฉพาะอย่างหรือเพื่อเพิ่มความสนใจในการทำงานให้เกิดขึ้นในตัวผู้ถูกประเมิน เพื่อเสริมสร้างสัมพันธภาพต่อสาธารณชนหรือต่อหมู่คณะ เป็นต้น ความรู้สึกที่ผู้ถูกประเมินจะต้อง เพิ่มความระมัดระวัง เมื่อรู้จะต้องมีการประเมินนี้เป็นเรื่องที่จะปฏิเสธไม่ได้ จึงควรนำมาใช้เพื่อให้เกิด ประโยชน์ซึ่งเป็นหน้าที่อีกด้านหนึ่งของการประเมินด้วย หน้าที่อีกประการหนึ่งของการประเมิน คือ หน้าที่ที่ผู้มีอำนาจวินิจฉัยสั่งการเป็นผู้ใช้ หรืออาจเรียกได้ว่า เป็นหน้าที่การประเมินในด้าน บริหาร มีลักษณะที่ผู้มีตำแหน่งสูงกว่าทำการประเมินผู้น้อย

โดยสรุปกล่าวได้ว่า การประเมินทำหน้าที่สำคัญสี่ประการ ได้แก่ ประเมินเพื่อการปรับปรุง ประเมินเพื่อการตัดสินใจในการให้สำเร็จการศึกษา ประเมินเพื่อเพิ่ม แรงจูงใจและความระมัดระวังในการทำงาน และประเมินเพื่อแสดงความมีอำนาจเหนือกว่าในทาง บริหาร ในการจำแนกหน้าที่ของการประเมินนี้ บางท่านได้ให้นิยามหน้าที่แต่ละประเภทไว้อย่าง ชัดเจน แต่ส่วนใหญ่มักไม่ยึดมั่นว่าจะผิดหรือถูกสำหรับการประเมินประเภทนั้น เพราะการประเมิน ครั้งหนึ่งอาจสนองวัตถุประสงค์ได้มากกว่าหนึ่งอย่างได้ แต่สิ่งที่สำคัญอยู่ที่ว่าหน้าที่ของการ ประเมินที่ต่างกันและวัตถุประสงค์การนำไปใช้ต่างกันนั้น ย่อมต้องอาศัยวิธีการประเมินแตกต่างกัน ดังนั้น หน้าที่สำคัญที่จะต้องตระหนักในการประเมินก็คือ พิจารณาให้ถ่องแท้ถึงหน้าที่ หรือ วัตถุประสงค์ของการประเมินครั้งนั้นเป็นอันดับแรกของการวางแผนทำการประเมิน

3. อะไรคือสิ่งที่จะประเมิน การประเมินทางการศึกษามีใช้จำกัดอยู่เฉพาะ ครู นักเรียน หรือบุคลากรทางการศึกษาเท่านั้น แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา อาจได้รับการประเมินตามความจำเป็นและเหมาะสม การศึกษาสิ่งที่จะประเมินให้เข้าใจอย่างแท้จริงเป็นส่วนสำคัญยิ่งของการพัฒนารูปแบบการประเมินอย่างลึกซึ้ง จะช่วยให้การตัดสินใจได้ว่า จะต้องรวบรวมข้อมูลอะไรบ้าง และจะวิเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้นอย่างไร ความชัดเจนในการจำแนก แยกแยะสิ่งที่จะประเมิน จะช่วยในการกำหนดจุดมุ่งเน้นในการประเมินได้อย่างเหมาะสม และยังช่วยให้สามารถได้ความกระจ่างในทุกจุดต่อผู้เกี่ยวข้องกับการประเมินได้ชัดเจนอีกด้วย

4. ในการประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่งควรได้รับสารสนเทศอะไรบ้าง หลังจากรู้ว่า จะต้องประเมินอะไรแล้ว อันดับต่อไปก็คือ จะต้องพิจารณาว่ามิติใดบ้างที่ต้องการประเมิน และประเมินเพื่อให้ได้สารสนเทศอะไร ได้เสนอว่า การประเมินจะต้องให้ได้สารสนเทศ 5 ส่วน คือ

1. การบรรยายสิ่งที่ประเมิน
2. ความรู้สึกหรือการตอบสนองต่อสิ่งที่ประเมินจากผู้เกี่ยวข้อง
3. สารสนเทศจากประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
4. สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของสิ่งที่ประเมิน
5. ส่วนมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน

แต่ก็มีได้หมายความว่าในการประเมินแต่ละครั้ง จะต้องให้ได้สารสนเทศครอบคลุมหมดทุกส่วน แต่ต้องขึ้นอยู่กับนิยามการประเมินในครั้งนั้น ๆ ว่าต้องการอะไร เพียงใด ให้เหมาะสมตามความจำเป็นโดยตรงกำหนดไว้ตั้งแต่ต้น

5. ควรใช้เกณฑ์อะไรในการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่ถูกประเมิน การเลือกเกณฑ์ เพื่อตัดสินคุณค่าของสิ่งที่ประเมินนับเป็นงานยากที่สุดของการประเมินทางการศึกษา โดยทั่วไปจะยึดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ไว้เป็นฐานเบื้องต้นในการประเมิน เกณฑ์อื่นๆ อาจหาได้จากตัวบ่งชี้สิ่งที่มีความจำเป็นหรือความต้องการที่แท้จริงของผู้ใช้ผลการประเมิน นอกจากนั้นคุณค่าหรือแนวคิดที่เป็นค่านิยมของสังคมก็เป็นมาตรฐานหนึ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับ โดยมีผู้เชี่ยวชาญหรือกลุ่มผู้เกี่ยวข้องอื่นเป็นผู้กำหนด และสิ่งที่จะนำมาเป็นเกณฑ์ได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ คุณภาพของสิ่งที่ยอมรับว่าเป็นเลิศในแขนงที่ประเมิน แต่อย่างไรก็ตามเกณฑ์การประเมินนั้นจะพิจารณาให้สอดคล้องกับสิ่งที่จะประเมิน และหน้าที่ของการประเมินนั้น ๆ โดยเฉพาะและถือเป็นหน้าที่ของนักประเมินที่จะต้องหาเกณฑ์ที่มีความเที่ยงตรง และสมเหตุสมผลให้ได้ ไม่ว่าเกณฑ์นั้นจะกำหนดโดยนักประเมินเองหรือเอามาจากผู้อื่นก็ตาม

6. การประเมินควรจัดกระทำเพื่อใคร กลุ่มผู้นิยมการประเมินมักจะกล่าวว่าเป็นการหาข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ ย่อมต้องมีความชัดเจนในเรื่องที่ว่าจะทำการประเมินเพื่อใครเป็นอย่างไรดี เพราะเขาจะต้องบ่งชี้อย่างชัดเจนว่าผู้วินิจฉัยสิ่งที่เกี่ยวข้องนั้นมีใครบ้าง และจะต้องบ่งชี้ด้วยว่ามีความจำเป็นต้องใช้สารสนเทศอะไร แต่ครอนบัคและคณะ (Cronbach et al, 1980) ไม่เห็นด้วยกับการประเมินควรจัดกระทำเพื่อใช้ชุมชนเกิดการเปลี่ยนแปลงนโยบายไปในทิศทางที่เหมาะสมยิ่งขึ้นมากกว่า มีผู้เสนอว่าควรทำการประเมินเพื่อสนองต่อผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด ซึ่งผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดนี้แบ่งได้เป็น 3 ประเด็น คือ ผู้เกี่ยวข้องกับการประเมินอาจมีได้มากกว่าหนึ่งคน ผู้เกี่ยวข้องกับการประเมินที่ต่างกันอาจมีความต้องการประเมินที่แตกต่างกันได้และการระบุความต้องการของผู้เกี่ยวข้องแต่ละกลุ่ม จะต้องทำให้ชัดเจนเป็นอันดับแรกในการประเมิน

7. รูปแบบการประเมินควรเป็นอย่างไร วิธีการประเมินมีหลายรูปแบบแตกต่างกันไปตามแนวคิดหรือทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวทาง ยังไม่เป็นที่ยุติว่าวิธีการประเมินแบบใดดีที่สุด แต่นักประเมินส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่า การประเมินทั้งหลายควรพิจารณาความต้องการซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของผู้ประเมิน และผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่ม รวมทั้งในส่วนที่จะเสนอผลการประเมินให้ง่ายแก่การเข้าใจโดยทั่วกันด้วย การประเมินจะต้องไม่จำกัดอยู่เพียงกิจกรรมรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลเท่านั้น

8. ควรใช้วิธีการอะไรในการประเมิน การประเมินเป็นงานที่ซับซ้อนยากที่จะใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งโดยเฉพาะได้ แม้จะได้มีการเสนอวิธีการหลายรูปแบบที่เหมาะสมในการที่จะใช้ประเมิน วิธีการผสมผสานจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด นักประเมินที่ฉลาดจะต้องไม่ระบุจำกัดลงไปว่าจะใช้วิธีการเชิงปริมาณหรือวิธีการเชิงคุณภาพเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะในงานประเมินนั้นเป็นวิธีการที่ซับซ้อน อาจจะต้องเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมที่สุดวิธีการหนึ่ง หรือเป็นชุดของวิธีการเพื่อที่จะหาคำตอบสำหรับปัญหามากกว่าที่จะทีกักไปเลยว่าวิธีการนี้เพียงวิธีเดียวจะใช้ได้กับวัตถุประสงค์ของการประเมิน

9. ใครควรทำหน้าที่ประเมิน เนื่องจากงานประเมินได้กลายเป็นงานระดับวิชาชีพอย่างหนึ่ง จึงจำเป็นต้องรู้ถึงคุณลักษณะของนักประเมินที่ดี เพื่อที่จะได้ฝึกให้ผู้ที่เข้ามาเป็นนักประเมินมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ควรจะเป็น ซึ่งได้แก่

1. มีความสามารถในด้านเทคนิควิธีวิจัยและวัดผล
2. เข้าใจสภาพแวดล้อมทางสังคมและรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่

จะประเมินเป็นอย่างดี

3. มีทักษะในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น
4. มีความซื่อสัตย์
5. มีความเป็นปรนัย
6. มีความเป็นอิสระจากองค์การหรือสิ่งที่ประเมิน
7. มีความรับผิดชอบ

อย่างไรก็ตาม การที่จะให้นักประเมินเพียงคนเดียว มีคุณสมบัติครบถ้วนในทุกด้าน เป็นเรื่องยากส่วนใหญ่จำเป็นต้องให้นักประเมินเป็นทีม หรือเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดกับงานประเมินเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ได้มีการจำแนกกลุ่มนักประเมินไว้หลายแบบ กลุ่มแรกแบ่งเป็นสองพวกใหญ่ ๆ คือ นักประเมินภายในกับนักประเมินภายนอก โดยที่นักประเมินภายในจะเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานคนหนึ่งในหน่วยงานนั้นหรือในโปรแกรมที่ถูกประเมิน ซึ่งเห็นได้ชัดว่าความเป็นปรนัยของนักประเมินภายในย่อมได้รับความเชื่อถือต่ำกว่านักประเมินภายนอก ซึ่งไม่ได้มีผลได้ผลเสียหรือเกี่ยวข้องกับโปรแกรมนั้น ๆ แต่อย่างไร การแบ่งประเภทของนักประเมินแบ่งได้อีกแบบหนึ่ง ได้แก่ นักประเมินอาชีพกับนักประเมินสมัครเล่น การแบ่งนี้เน้นที่ลักษณะการได้รับการฝึกฝนมาของผู้ประเมินมากกว่าคุณค่าของสิ่งที่เป็นผลการประเมิน แต่ไม่ใช้ในด้านกรประเมิน ในขณะที่นักประเมินอาชีพจะเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนด้านการประเมินมาโดยตรง และมีหน้าที่รับผิดชอบที่จะเป็นผู้ดำเนินการประเมินโดยตรงด้วย การแบ่งประเภทนักประเมินทั้งสองแบบที่กล่าวมานี้เป็นอิสระต่อกัน นักประเมินสมัครเล่นอาจเป็นนักประเมินภายในหรือภายนอกก็ได้ ในขณะที่เดียวกันนักประเมินอาชีพก็อาจเป็นนักประเมินภายใน หรือภายนอกก็ได้เช่นกัน

10. ควรใช้มาตรฐานอะไรในการตัดสินการประเมินมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด คือ มาตรฐานซึ่งพัฒนาและพิมพ์เผยแพร่โดย Joint Committee on Standard for Education (Joint Committee, 1981) ซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการ 17 ท่าน มี Dr. Daniel Stufflebeam เป็นประธานกับตัวแทนขององค์การทางการศึกษาอีก 12 ท่าน คณะกรรมการเสนอมาตรฐานไว้ 30 รายการด้วยกัน ซึ่งจัดแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ คือ มาตรฐานด้านคุณค่าการนำไปใช้ มาตรฐานด้านความเป็นไปได้ตามลำดับ จะเห็นได้ว่ามาตรฐานกลุ่มแรกนั้น จะช่วยให้แน่ใจได้ว่าการประเมินนั้นสนองต่อความต้องการที่จะนำผลการประเมินไปใช้จริง มาตรฐานกลุ่มที่สองจะช่วยให้แน่ใจว่าการประเมินนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝันที่ไม่อาจปฏิบัติได้ในชีวิตจริง มาตรฐานกลุ่มที่สามจะช่วยให้แน่ใจได้ว่างานประเมินครั้งนั้นมีความเหมาะสมทั้งด้าน

กฎหมายและศีลธรรมจรรยาและมาตรฐานกลุ่มที่สี่ก็จะช่วยยืนยันว่างานประเมินครั้งนั้นได้ให้สารสนเทศครอบคลุมครบถ้วนตามความต้องการจริง

เนื่องจากงานประเมินเป็นงานที่มีลักษณะเฉพาะกรณี จึงยังไม่มีโมเดลสำเร็จรูปที่จะใช้ได้กับการประเมินทุกสภาพการณ์ แนวคิดเกี่ยวกับการใช้คำถามหลัก 10 ประการนี้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการประเมินที่เสนอนี้ เป็นแนวทางหนึ่งที่นักประเมินอาจใช้เป็นหลักในการที่พัฒนาหาคำตอบ เพื่อให้ได้รูปแบบหรือโมเดลที่เหมาะสมกับสิ่งที่ประเมิน หรือวัตถุประสงค์ของการประเมินแต่ละครั้ง

7. เกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬา

รัชนี ขวัญบุญจัน (2549) ได้สร้างคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาโบว์ลิ่งอาชีพ โดยมีรูปแบบการประเมินเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาโบว์ลิ่งอาชีพด้านต่าง ๆ ดังนี้ ด้านการบริหารจัดการแข่งขัน ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านสถานที่และอุปกรณ์การแข่งขัน ด้านนักกีฬาและผู้ฝึกสอน ด้านอื่น ๆ

ปรางทิพย์ ยุวานนท์ (2550) ได้จัดทำคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬากอล์ฟอาชีพฉบับนี้ จัดทำขึ้นภายใต้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2550 – 2551) แผนยุทธศาสตร์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย และภารกิจของการกีฬาแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งแผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย พบว่ามีเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้ เกณฑ์มาตรฐานด้านบริหารการจัดการแข่งขัน เกณฑ์มาตรฐานด้านนักกีฬาและบุคลากรที่เข้าร่วมแข่งขัน เกณฑ์มาตรฐานด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก เกณฑ์มาตรฐานด้านการประชาสัมพันธ์ เกณฑ์มาตรฐานด้านการเงินและสิทธิประโยชน์ เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ควบคุมการแข่งขันและผู้ตัดสิน เกณฑ์มาตรฐานด้านความคุ้มครอง เกณฑ์มาตรฐานด้านการรักษาความปลอดภัย เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ชมและแฟนคลับ

ปรางทิพย์ ยุวานนท์ (2550) ได้จัดทำคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาเทนนิสอาชีพฉบับนี้ จัดทำขึ้นภายใต้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2550 – 2551) แผนยุทธศาสตร์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย และภารกิจของการกีฬาแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งแผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย พบว่ามีเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้ เกณฑ์มาตรฐานด้านบริหารการจัดการแข่งขัน เกณฑ์มาตรฐานด้านนักกีฬาและบุคลากร เกณฑ์มาตรฐานด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก เกณฑ์มาตรฐานด้านการประชาสัมพันธ์ เกณฑ์มาตรฐานด้านการเงินและสิทธิประโยชน์ เกณฑ์

มาตรฐานด้านผู้ควบคุมการแข่งขันและผู้ตัดสิน เกณฑ์มาตรฐานด้านการแพทย์และอนามัย เกณฑ์มาตรฐานด้านการรักษาความปลอดภัย เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ชมและแฟนคลับ

ปรากฏพิพม์ ยุวานนท์ (2550) ได้จัดทำคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขัน กีฬาเทเบิลเทนนิสอาชีพฉบับนี้ จัดทำขึ้นภายใต้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2550 – 2551) แผนยุทธศาสตร์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย และภารกิจของการกีฬาแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งแผนแม่บทการพัฒนาศมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย พบว่ามีเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้ เกณฑ์มาตรฐานด้านการจัดการแข่งขัน เกณฑ์มาตรฐานด้านเลขานุการ เกณฑ์มาตรฐานด้านการเงิน เกณฑ์มาตรฐานด้านนักกีฬาและสโมสร เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ชี้ขาดและผู้ตัดสิน เกณฑ์มาตรฐานด้านการรายงานผล เกณฑ์มาตรฐานด้านสนามแข่งขันและอุปกรณ์ เกณฑ์มาตรฐานด้านพิธีการ เกณฑ์มาตรฐานด้านที่พักและอาหาร เกณฑ์มาตรฐานด้านการขนส่ง เกณฑ์มาตรฐานด้านประชาสัมพันธ์ เกณฑ์มาตรฐานด้านสิทธิประโยชน์และหารายได้ เกณฑ์มาตรฐานด้านแพทย์และอนามัย เกณฑ์มาตรฐานด้านการรักษาความปลอดภัย เกณฑ์มาตรฐานด้านการถ่ายทอดโทรทัศน์ เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ชมและแฟนคลับ

ปรากฏพิพม์ ยุวานนท์ (2550) ได้จัดทำคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขัน กีฬาสนุกเกอร์อาชีพฉบับนี้ จัดทำขึ้นภายใต้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2550 – 2551) แผนยุทธศาสตร์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย และภารกิจของการกีฬาแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งแผนแม่บทการพัฒนาศมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย พบว่ามีเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้ เกณฑ์มาตรฐานด้านการบริหารจัดการแข่งขัน เกณฑ์มาตรฐานด้านเลขานุการ เกณฑ์มาตรฐานด้านการเงิน เกณฑ์มาตรฐานด้านการประชาสัมพันธ์ เกณฑ์มาตรฐานด้านพิธีการ เกณฑ์มาตรฐานด้านที่พักและอาหาร เกณฑ์มาตรฐานด้านการขนส่ง เกณฑ์มาตรฐานด้านนักกีฬาและบุคลากร เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ควบคุมและผู้ตัดสิน เกณฑ์มาตรฐานด้านสถานที่แข่งขันและอุปกรณ์การแข่งขัน เกณฑ์มาตรฐานด้านสิทธิประโยชน์ เกณฑ์มาตรฐานด้านความคุ้มครองและการแพทย์ เกณฑ์มาตรฐานด้านการรักษาความปลอดภัย เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ชมและแฟนคลับ

ปรากฏพิพม์ ยุวานนท์ (2550) ได้จัดทำคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขัน กีฬาจักรยานยนต์อาชีพฉบับนี้ จัดทำขึ้นภายใต้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2550 – 2551) แผนยุทธศาสตร์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย และภารกิจของการกีฬาแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งแผนแม่บทการพัฒนาศมาคมกีฬาแห่ง

ประเทศไทย พบว่ามีเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้ เกณฑ์มาตรฐานด้านการบริหารจัดการการแข่งขัน เกณฑ์มาตรฐานด้านนักกีฬาและบุคลากร เกณฑ์มาตรฐานด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก เกณฑ์มาตรฐานด้านประชาสัมพันธ์ เกณฑ์มาตรฐานด้านสิทธิประโยชน์ เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ควบคุมการแข่งขันและผู้ตัดสิน เกณฑ์มาตรฐานด้านความคุ้มครอง เกณฑ์มาตรฐานด้านการรักษาความปลอดภัย เกณฑ์มาตรฐานด้านผู้ชมและแฟนคลับ

จากการศึกษาเกณฑ์มาตรฐานกีฬา การจัดการแข่งขันกีฬารูปได้ว่าสามารถเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยเกณฑ์มาตรฐานกีฬาชนิดต่าง ๆ จะประกอบด้วย เกณฑ์มาตรฐานในหลาย ๆ ด้าน เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

8. เทคนิคเดลฟาย (จุมพล พูลภัทรชีวิน,2535)

เทคนิคเดลฟาย เป็นเทคนิคการวิจัยที่ได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับแพร่หลายไม่ว่าจะเป็นด้านธุรกิจ การเมือง เศรษฐกิจ และการศึกษา สำหรับทางเทคโนโลยีการศึกษาได้มีการนำมาใช้อย่างกว้างขวาง เช่น การวิจัยเกี่ยวกับแนวโน้มของเทคโนโลยีการศึกษา เป็นต้น

ความหมายของเทคนิคเดลฟาย

ในอีก 5 ปี ทิศทางการวิจัยเทคโนโลยีการศึกษาในอนาคตตัวอย่างเช่น แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนแบบ E –Learning ของประเทศไทย เป็นต้น ซึ่งเทคนิคเดลฟายเป็นวิธีการวิจัยหรือตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ โดยไม่มีการเผชิญหน้ากันโดยตรงของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เช่นเดียวกันกับการระดมสมอง (Brain Storming) ทำให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเต็มที่และอิสระ โดยไม่ต้องคำนึงถึงความคิดเห็นของผู้อื่น นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญยังมีโอกาสกลั่นกรองความคิดเห็นของตนอย่างรอบคอบทำให้ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือและนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจในด้านต่าง ๆ ได้

คุณลักษณะของเทคนิคเดลฟาย (จุมพล พุฒภัทรวชิร, 2535)

1. เทคนิคเดลฟายเป็นเทคนิคที่มุ่งแสวงหาข้อมูลจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ด้วยการตอบแบบสอบถาม ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญจึงจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้กำหนดขึ้นในแต่ละขั้นตอนการตอบหรือการตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญซึ่งจะมีความถูกต้องและมีความตรงสูง เมื่อผู้เชี่ยวชาญนั้นเป็นผู้ที่มีความรู้และมีความเชี่ยวชาญในเรื่องที่ศึกษา

2. เป็นเทคนิคที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนที่ร่วมในการวิจัยจะไม่ทราบว่าเป็นใครเป็นใครบ้าง ที่มีส่วนออกความเห็นและไม่ทราบว่าแต่ละคนมีความคิดเห็นในแต่ละข้ออย่างไร ซึ่งนับว่าเป็นการจัดอิทธิพลของกลุ่มที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของตน

3. เทคนิคเดลฟายนี้ได้ข้อมูลมาจากแบบสอบถาม หรือรูปแบบอย่างอื่นที่ไม่ต้องให้ผู้เชี่ยวชาญมาพบกัน โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องตอบแบบสอบถามครบทุกขั้นตอน เพื่อให้ได้ความเห็นที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ จึงต้องมีการใช้แบบสอบถามหลาย ๆ รอบ ซึ่งโดยทั่วไปแบบสอบถามในรอบที่ 1 มักเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดและในรอบต่อ ๆ ไป จะเป็นแบบสอบถามปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

4. เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนได้ตอบแบบสอบถามโดยกลั่นกรองอย่างละเอียดรอบคอบและให้คำตอบได้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันยิ่งขึ้น ผู้ทำวิจัยจะแสดงความคิดเห็นที่ผู้เชี่ยวชาญเห็นสอดคล้องกันในคำตอบแต่ละข้อของแบบสอบถามที่ตอบลงไปในครั้งก่อนแสดงในรูปสถิติ คือค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ แล้วส่งกลับให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนพิจารณาว่าจะยังคงคำตอบเดิมหรือเปลี่ยนแปลงใหม่

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะเป็นสถิติเบื้องต้น คือ การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง ได้แก่ ฐานนิยม (Mode) มัธยฐาน (Median) ค่าเฉลี่ย (Mean) และการวัดการกระจายของข้อมูล คือ ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range)

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยของเทคนิคเดลฟาย มีขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดปัญหาที่จะศึกษา ปัญหาที่จะวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายควรเป็นปัญหาที่ยังไม่มี คำตอบที่ถูกต้องแน่นอนและสามารถวิจัยปัญหาได้จากการให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ เป็นผู้ตัดสินใจ ประเด็นปัญหาควรจะไปสู่การวางแผนนโยบายหรือการคาดการณ์ในอนาคต

2. การเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ขั้นตอนนี้มีความสำคัญมากเนื่องจากคุณลักษณะเฉพาะของ การวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย คือ การอาศัยข้อคิดเห็นจากการตอบของผู้เชี่ยวชาญผลการวิจัยจะน่าเชื่อถือหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่เลือกสรรมานั้น สามารถให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้เพียงใด ดังนั้นสิ่งที่ผู้วิจัยจะต้องคำนึงถึงในการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ความสามารถของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ความร่วมมือของผู้เชี่ยวชาญจำนวนผู้เชี่ยวชาญและวิธีการเลือกสรรผู้เชี่ยวชาญเป็นต้น

3. การทำแบบสอบถาม ในกระบวนการวิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟายนี้ จะให้ผู้เชี่ยวชาญตอบแบบสอบถามจำนวน 4 รอบ ดังนี้

3.1 การสร้างแบบสอบถามรอบที่ 1 การทำแบบสอบถามฉบับแรกโดยทั่วไป แบบสอบถามฉบับแรกเป็นแบบสอบถามปลายเปิดและเป็นการถามแบบกว้าง ๆ ครอบคลุมประเด็นปัญหาที่จะวิจัยนั้น เพื่อระดมความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยทางไปรษณีย์ที่สอดซองซึ่งจำหน่ายและปิดดวงตราไปรษณีย์ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เชี่ยวชาญ กำหนดเวลาในการส่งคำตอบนี้คืนภายใน 2 สัปดาห์ ถ้าผู้เชี่ยวชาญคนใดไม่ส่งคืนควรมีการติดตามทวงถาม สำหรับการวิเคราะห์คำตอบแบบสอบถามรอบแรกผู้วิจัยจะต้องรวบรวมความคิดเห็นและวิเคราะห์โดยละเอียดและนำมาสังเคราะห์เป็นประเด็น โดยตัดข้อมูลที่ซ้ำซ้อนออกเพื่อนำไปสร้างแบบสอบถามในรอบต่อไป

3.2 การสร้างแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมา สร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) อาจใช้ 5 ระดับ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรมีการแก้ไขจำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิมและอำนวยความสะดวกในการส่งคืนทางไปรษณีย์เช่นเดียวกับรอบแรกและสำหรับการวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) ฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range)

3.3 การวิเคราะห์แบบสอบถามรอบที่ 3 นำคำตอบแต่ละข้อจากการวิเคราะห์ในรอบที่ 2 โดยพิจารณาจากค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ กล่าวคือ ถ้าค่าพิสัยระหว่างควอไทล์แคบแสดงว่า คำตอบที่วิเคราะห์ได้นั้นมีความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่สอดคล้องกันซึ่งถ้าผู้วิจัยได้ข้อมูลเพียงพอก็อาจสรุปผลการวิจัยได้รอบนี้เลย แต่ถ้าค่าพิสัยระหว่างควอไทล์กว้างแสดงว่า คำตอบที่วิเคราะห์ได้นั้นมีความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญไม่สอดคล้องกัน ก็อาจสร้าง

แบบสอบถามใหม่เป็นแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยมีข้อความเดียวกันกับแบบสอบถามรอบที่ 2 แต่เพิ่มตำแหน่งของค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์และเครื่องหมายแสดงตำแหน่งที่ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้น ๆ ได้ตอบในแบบสอบถามรอบที่ 2 ลงไป แล้วส่งกลับไปให้ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้นได้ยืนยันคำตอบเดิมหรือเปลี่ยนแปลงคำตอบใหม่

3.4 การวิเคราะห์แบบสอบถามรอบที่ 4 ทำตามขั้นตอนหรือวิธีการเดียวกันกับรอบที่ 3 ถ้าผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ปรากฏคำตอบที่ได้มีความสอดคล้องกัน นั่นคือ ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์แคบก็ยุติกระบวนการวิจัยได้ แต่ถ้าคำตอบทั้งหมดยังมีความต่างก็สร้างแบบสอบถามใหม่เป็นแบบสอบถามรอบที่ 4 โดยมีข้อความเดียวกันกับแบบสอบถามรอบที่ 3 ด้วยวิธีการเดิมอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วการวิจัยเดลฟายส่วนใหญ่สามารถได้ข้อสรุปผลการวิจัยจากแบบสอบถามรอบที่ 3 และหากดำเนินการวิจัยรอบที่ 4 ก็จะได้ข้อสรุปใกล้เคียงกับรอบที่ 3

เครื่องมือที่ใช้ในเทคนิคเดลฟาย

การเก็บข้อมูลโดยใช้เทคนิคเดลฟาย จะใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำคัญ รูปแบบของแบบสอบถามใช้ทั้งสองประเภท คือ แบบสอบถามปลายเปิดและแบบสอบถามปลายปิดชนิดมาตราประมาณค่า (โดยทั่วไปใช้มาตราประมาณค่า 5 ระดับ) เทคนิคเดลฟายที่พัฒนามาแบบดั้งเดิม จะเก็บข้อมูลรอบแรกโดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด ส่วนรอบต่อมาจะใช้แบบปลายปิด การเก็บข้อมูลในรอบแรกโดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดมีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมความคิดเห็นกว้างๆ จากผู้เชี่ยวชาญสำหรับแบบสอบถามในรอบที่สองพัฒนามาจากคำตอบของแบบสอบถามในรอบแรก โดยนำความคิดเห็นทั้งหมดจากผู้เชี่ยวชาญมาสังเคราะห์สร้างเป็นแบบสอบถามปลายเปิดชนิดมาตราประมาณค่าแล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจัดลำดับความสำคัญหรือคาดการณ์แนวโน้มในแต่ละข้อการจัดทำแบบสอบถามในรอบที่ 3 นั้น จะมีการนำคำตอบของแต่ละข้อที่ได้รับจากแบบสอบถามรอบที่ 2 ทั้งหมดมาคำนวณค่าสถิติ ประเด็นที่ต้องพิจารณาในการจัดทำแบบสอบถามคือการเลือกค่าสถิติที่ใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับ ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) หรือ ความถี่ร้อยละ เป็นต้นการให้ข้อมูลย้อนกลับในกระบวนการเดลฟาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญได้รับรู้ระดับความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยสรุปรวมว่ามีความคิดเห็นอย่างไรต่อข้อความแต่ละข้อ ข้อมูลย้อนกลับนี้ จะนำเสนอด้วยค่าสถิติ ค่าสถิติที่นำเสนอจะประกอบด้วยข้อมูล 2 กลุ่ม กลุ่มแรกประกอบด้วยค่าสถิติ 2 ส่วน คือค่าสถิติที่แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญโดยสรุปรวมซึ่งอาจแสดงด้วยค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม หรือร้อยละเพื่อแสดงความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่

ค่าสถิติส่วนที่สองคือ ค่าสถิติที่แสดงการกระจายของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อแสดงระดับความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ สถิติที่พบบ่อย ได้แก่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์หรือการแจกแจงความถี่หรือร้อยละในแต่ละกลุ่มคำตอบ กลุ่มที่สอง เป็นตัวเลขที่แสดงคำตอบของผู้เชี่ยวชาญในรอบที่แล้ว เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความสอดคล้องหรือความแตกต่างของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนกับความคิดเห็นของกลุ่ม

จำนวนรอบที่เหมาะสม

การเก็บข้อมูลโดยใช้เทคนิคเดลฟาย สามารถดำเนินการได้หลายรอบจนกว่าจะได้คำตอบที่สอดคล้องกันของสมาชิกในกลุ่ม จำนวนรอบที่เหมาะสมของเทคนิคเดลฟาย ขึ้นอยู่กับการได้ข้อสรุปที่มีฉันทามติหรือจนกว่าสามารถให้เหตุผลได้ว่าทำไมจึงไม่สามารถได้ข้อสรุปที่มีฉันทามติ โดยปกติการรวบรวมข้อมูลโดยใช้เทคนิคเดลฟายอย่างน้อยที่สุดจะต้องใช้ 2 รอบ แต่ไม่ควรเกิน 4 รอบอย่างไรก็ตามผู้รับผิดชอบกระบวนการไม่สามารถคาดคะเนได้ล่วงหน้าว่าจะต้องใช้กระบวนการเก็บข้อมูลจำนวนกี่รอบ เนื่องจากขึ้นอยู่กับระดับฉันทามติของกลุ่มว่าจะสามารถบรรลุผลได้ในรอบใด

รูปแบบของเทคนิคเดลฟายที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบของเทคนิคเดลฟายมี 2 รูปแบบ คือ รูปแบบดั้งเดิม และรูปแบบปรับปรุงธรรมชาติของเดลฟายมีลักษณะสำคัญ หรือแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากกลุ่มผู้ที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องนั้นๆ เพื่อสร้างความคิดเห็นที่สอดคล้องต่อกันหรือฉันทามติระหว่างกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการนำมาสู่ข้อสรุปที่น่าเชื่อถือ ที่มีรูปแบบการดำเนินการโดยใช้แบบสอบถามนำในรอบแรกและแบบสอบถามที่ใช้ในรอบแรกเป็นแบบสอบถามปลายเปิดการนำเทคนิคเดลฟายแบบเดิมไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประสบปัญหาหลายด้าน เช่น การใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามปลายเปิดนาน การเก็บข้อมูลหลายรอบทำให้ผู้เชี่ยวชาญรู้สึกเบื่อและถูกรบกวนมากเกินไป อัตราการตอบกลับแบบสอบถามค่อนข้างต่ำ ข้อมูลที่ได้ไม่ค่อยมีความหลากหลาย ส่วนใหญ่จะพยายามตอบเข้าหาค่ากลางเพื่อให้ยุติโดยเร็ว ปัญหาเหล่านี้จึงทำให้ผู้วิจัยปรับปรุงข้อจำกัดของเทคนิคเดลฟายแบบเดิมให้สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง

เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุงหรือ Modified Techniques หมายถึง เทคนิคเดลฟายที่มีการปรับปรุงวิธีการหรือขั้นตอนการดำเนินการให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ และลดข้อจำกัดที่เกิดขึ้นในเทคนิคเดลฟายแบบดั้งเดิม โดยเฉพาะข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาในการเก็บข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามของเทคนิคเดลฟายในแต่ละรอบใช้ระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 40 วัน จึงมีความพยายามหาวิธีลดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

วิธีลดระยะเวลาในการเก็บข้อมูลด้วยวิธีต่างๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การใช้วิธีระดมความคิดแทนการตอบแบบสอบถามปลายเปิดในรอบแรก มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมแนวคิดที่หลากหลายของกลุ่มบุคคล สำหรับการจัดทำเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดในรอบที่ 2 ของเทคนิคเดลฟายแบบดั้งเดิม การระดมความคิดจะช่วยลดระยะเวลาสำหรับการจัดทำแบบสอบถามในรอบสอง เพราะการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มด้วยเทคนิคระดมความคิดจะทำให้ได้ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และมีการอภิปรายภายในกลุ่มอย่างมีเหตุผล และช่วยลดระยะเวลาในการรอบแบบสอบถามกลับคืนในรอบแรก

2. การใช้วิธีการสัมภาษณ์แทนการตอบแบบสอบถามปลายเปิดในรอบแรก(จุมพล พูลภัทรชีวิน, 2535) ได้ปรับปรุงเทคนิคเดลฟายให้เหมาะกับการวิจัยอนาคต โดยพัฒนาเทคนิคที่เรียกว่า EDFR(Ethnographic Delphi Futures Research) เทคนิคนี้และเก็บรวบรวมข้อมูลรอบแรกด้วยการสัมภาษณ์ไม่การจำกัดขอบเขตของแนวคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ใช้การสัมภาษณ์แบบเปิดและไม่ชี้แนะ ผู้ให้สัมภาษณ์มีโอกาสปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และแก้ไขข้อมูลที่ให้สัมภาษณ์ทำให้ข้อมูลที่ได้รับมีความน่าเชื่อถือ

3. การประชุมแบบเดลฟาย (Delphi Conference) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลในลักษณะของการประชุม ระหว่างการประชุมจะเก็บข้อมูลซ้ำด้วยแบบสอบถาม และนำเสนอข้อมูลย้อนกลับแก่สมาชิกในกลุ่ม และขอให้ผู้ให้ข้อมูลพิจารณาและตรวจสอบความคิดเห็นของตนเองอีกครั้งพร้อมกับการสนับสนุนให้เกิดการอภิปรายกันภายในกลุ่ม การเก็บข้อมูลแบบนี้ไม่สามารถปิดบังสถานภาพทางสังคมของผู้ให้ข้อมูลได้ ผู้วิจัยสามารถสังเกตพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลได้

4. เดลฟายโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐาน (Computer – Based Delphi) การวิจัยที่เก็บรวบรวมข้อมูลผ่านทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้ข้อมูลจะเห็นข้อมูลของสมาชิกในกระบวนการ โดย

ไม่ต้องอาศัยการสรุปหรือวิเคราะห์ความคิดโดยนักวิจัยซึ่งอาจมีความลำเอียง วิธีนี้จะเก็บข้อมูลได้รวดเร็ว ประหยัด

5.เดลฟายกลุ่ม (Group Delphi) การใช้เดลฟายกลุ่มโดยการกำหนดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและเชิญเข้ามีส่วนร่วมในการประชุม เมื่อได้รับการตอบรับและผู้เชี่ยวชาญให้ความสนใจที่จะเข้าร่วมในการประชุมแล้ว ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น (Needs Assessor) ส่งแบบสอบถามรอบที่ 1 ไปให้ก่อนการประชุม หลังจากนั้นก่อนหรือหลังการประชุมประมาณ 3-4 ชั่วโมง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจะได้รับแบบสอบถามฉบับที่ 2 ผู้เชี่ยวชาญใช้ช่วงเวลาระหว่างพักการประชุมประมาณ 20 นาที ในการตอบแบบสอบถามโดยผู้ประเมินความต้องการจำเป็นขอความร่วมมือไม่ให้เกิดการอภิปรายเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถามภายในกลุ่ม ผู้ประเมินความต้องการจำเป็นรวบรวมคำตอบที่ได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นสร้างแบบสอบถามรอบที่ 3 เมื่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญตอบแบบสอบถามรอบที่ 3 เสร็จเรียบร้อย ผู้ประเมินความต้องการจำเป็นนำข้อเสนอแนะหรือประเด็นที่มีผู้ไม่เห็นด้วยมาพิจารณา ร่วมกันแบบเผชิญหน้าเพื่อหาข้อสรุปโดยสรุป การใช้เทคนิคเดลฟาย เป็นวิธีการอภิปรายที่มีการควบคุมประเด็นการอภิปรายโดยผู้อำนวยการควบคุม มีความเปิดเผยความคิดเห็น และใช้วิธีการสร้างฉันทามติที่ปราศจากการแสดงอารมณ์ของผู้ให้ข้อมูล ไม่ว่าจะป็นอารมณ์โกรธ ร้อน หรือเย็น แม้ว่าในบางครั้งจะไม่สามารถหาฉันทามติได้จากเทคนิคนี้ แต่ก็มีข้อมูลเหตุผลที่ผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ในการวางแผนหรือกำหนดนโยบายได้ หลักการของเดลฟายมี 3 ประการ คือ การกำหนดโครงสร้างของเส้นทางการส่งผ่านข้อมูลข่าวสาร การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเก็บรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูล เทคนิคนี้เหมาะสมกับการใช้กับการคาดการณ์ในมิติที่ซับซ้อน ส่วนใหญ่มีมิติเดียว วิธีนี้สามารถไปใช้คู่กับเทคนิคเชิงอนาคตอื่นๆ

ข้อดีและข้อจำกัดของเทคนิคเดลฟาย

ข้อดีของเทคนิคเดลฟาย

- 1.เป็นเทคนิคที่สามารถรวบรวมความคิดเห็นจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจำนวนมาก โดยไม่ต้องมีการพบปะหรือประชุมกัน ซึ่งเป็นการทุ่นเวลาและค่าใช้จ่าย
- 2.ข้อมูลที่ได้จะเป็นคำตอบที่น่าเชื่อถือ เพราะ เป็นความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ อย่างแท้จริงและคำตอบได้มาจากการย้าถามหลายรอบ
- 3.เป็นเทคนิคที่มีขั้นตอนการดำเนินงานไม่ยากนัก ได้ผลรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

4. ผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมการวิจัยมีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ มีโอกาสได้รับทราบผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละรอบและปรับเปลี่ยนหรือยืนยันความคิดเห็นของตนเอง

ข้อจำกัดของเทคนิคเดลฟาย

1. ผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการคัดเลือก มิใช่เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในสาขานั้น
2. ผู้เชี่ยวชาญไม่ให้ความร่วมมือในการวิจัย
3. นักวิจัยขาดความรอบคอบหรือมีความลำเอียงในการพิจารณาคำตอบ
4. แบบสอบถามที่ส่งไปสูญหายหรือไม่ได้รับคำตอบกลับคืนมา

เทคนิคการวิจัยที่ใช้กระบวนการกลุ่มในการหาคำตอบ หรือการตัดสินใจลงข้อสรุป ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างเป็นระบบที่ปราศจากการเผชิญหน้าโดยตรงของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญซึ่งหัวใจสำคัญของเทคนิคเดลฟาย คือ แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย จะต้องมีความชัดเจน ง่ายแก่การอ่านและผู้ตอบเข้าใจตรงกันในคำถาม และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ ผู้วิจัยเอง ต้องวางแผนอย่างรอบคอบในการวิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟาย เพราะเทคนิคเดลฟายมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด และตัวแปรสอดแทรกที่ทำให้การวิจัยไม่สำเร็จได้

ฉันทามติของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

ดัชนีจะได้รับฉันทามติของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญก็ต่อเมื่อดัชนีนั้นมีค่ามัธยฐานไม่ต่ำกว่า 3.50 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานและฐานนิยมไม่เกิน 1.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 (Dalkey and Helmer, 1963; Kurth-Schai, Poolppatarachewin and Pitiyanuwat, 1988 อ้างถึงใน สุรภา ธีระวานิช, 2545)

กระบวนการในการใช้เทคนิคเดลฟาย (กาญจนา วัฒนสุนทร, 2551: 163) จะมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ขั้นนี้เป็นขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามปลายเปิด โดยผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดหรือระบุคำถามในลักษณะกว้าง ๆ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตอบตามความคิดเห็นโดยอิสระและปราศจากอคติใด ๆ

ขั้นที่สอง เป็นขั้นพัฒนาแบบสอบถาม วิเคราะห์และสังเคราะห์ผลการตอบที่ได้จากขั้นที่หนึ่ง แล้วนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแบบสอบถามความคิดเห็นต่อข้อความที่สร้าง

ขึ้น โดยให้มาตราประมาณค่า (Rating Scale) นิยมใช้มาตรา 5 ระดับ

ขั้นที่สาม นำคำตอบที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญในรอบที่สอง มาวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน หรือฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของข้อมูลจากการตอบ จากนั้นจึงจัดส่งแบบสอบถามกลับไปให้ผู้เชี่ยวชาญตอบเป็นรอบที่สาม โดยแสดงคำตอบจากรอบที่สองของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพร้อมทั้ง ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำถามแต่ละข้อ ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลรอบที่สองในการตอบแบบสอบถามรอบที่สามนี้ ผู้เชี่ยวชาญอาจเปลี่ยนความคิดเห็นให้สอดคล้องกับกลุ่มหรืออาจยืนยันคำตอบเหมือนรอบที่สอง หากผู้เชี่ยวชาญยืนยันคำตอบเดิมเหมือนในรอบที่สองซึ่งเป็นคำตอบที่แตกต่างจากกลุ่มต้องให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งนั้นไว้ด้วย ในการใช้เทคนิคเดลฟายเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ถ้าผู้ประเมินเห็นว่ายังมีความ ไม่สอดคล้องกันระหว่างผู้เชี่ยวชาญ อาจมีการเก็บรวบรวมข้อมูลในจำนวนรอบที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความพร้อมของผู้เชี่ยวชาญในการที่จะให้ข้อมูลหลาย ๆ รอบด้วย

ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของเทคนิคเดลฟาย ได้แก่

1. ผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมโครงการนั้น มีความรอบรู้ในเรื่องนั้นอย่างแท้จริงหรือไม่ และมีจำนวนมากพอที่จะใช้เป็นผู้แทนของผู้รู้ในเรื่องนั้นหรือไม่
2. จำนวนผู้เชี่ยวชาญ แม้จะไม่มีกำหนดตายตัวว่าควรจะใช้จำนวนเท่าใด แต่เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงและมีความคลาดเคลื่อนน้อย ต้องใช้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจำนวนตั้งแต่ 17 คนขึ้นไป
3. การอุทิศตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม หากผู้ตอบแบบสอบถามเห็นความสำคัญและอุทิศตัวต่อการตอบอย่างแท้จริงแล้ว ข้อมูลที่ได้รับก็จะน่าเชื่อถือ
4. เกี่ยวกับแบบสอบถาม ข้อความในแบบสอบถามจะต้องชัดเจนและผู้ตอบแต่ละคนจะต้องเข้าใจตรงกันในคำถามหรือข้อความเดียวกัน
5. การเว้นระยะเวลาตอบในแต่ละรอบ (ประยูร ศรีประสาธน์, 2550) พบว่า การส่งแบบสอบถามในรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ในเวลาที่แตกต่างกัน จะมีผลกระทบทำให้เกิดความแตกต่างกันในคำตอบที่จะได้รับ การเว้นระยะแต่ละรอบนานเกินไปจะมีผลทำให้ผู้ตอบลืมหื้อมากที่จะนึกถึงเหตุผลในการเลือกตอบแบบสอบถามในครั้งก่อน
6. ด้านตัวผู้วิจัยหรือผู้ออกแบบสอบถาม ต้องเป็นผู้ที่รู้ความต้องการของตนในการวิจัยอย่างละเอียด มีความสามารถในการที่จะแสดงความต้องการวิจัยของตนออกมาด้วยการออก

แบบสอบถามที่แน่นอนชัดเจน ต้องให้ความสำคัญในคำตอบที่ได้รับอย่างเสมอกันทุกข้อ ไม่ว่าจะผู้ตอบแต่ละคนจะตอบครบทุกข้อหรือไม่ก็ตาม

จากการศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคเดลฟายทำให้ทราบถึงความหมาย คุณลักษณะ รูปแบบและขั้นตอนวิธีการดำเนินการวิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟายตลอดจนข้อดีและข้อจำกัด และค่าสถิติที่ใช้ในเทคนิคเดลฟาย

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

พวงทอง ไสยวรรณ (2514) ได้ทำการสร้างเกณฑ์ประเมินผลเพื่อรับรองวิทยฐานะของโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยกำหนดทฤษฎีเฉพาะที่ใช้เป็นหลักในการสร้างเกณฑ์ คือโรงเรียนที่มีลักษณะ 6 ประการ ได้แก่ การจัดโปรแกรมการศึกษา โปรแกรมการจัดกิจกรรมนักเรียน การบริการห้องสมุด การแนะแนวโรงเรียน อาคารสถานที่และการบริหารมากเท่าไรถือว่าเป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพเท่านั้น เกณฑ์ที่สร้างมีลักษณะเป็นแบบสำรวจ เริ่มจากข้อความ 152 ข้อ นำไปหาความตรงโดยผู้ทรงคุณวุฒิทางการมัธยมศึกษา 27 คน เลือกข้อกระทงผู้ทรงคุณวุฒิไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีความเห็นตรงกันไว้ พร้อมปรับปรุงตามข้อเสนอแนะที่ได้นำเกณฑ์ที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิอีกกลุ่มหนึ่งจำนวน 19 คน ตัดสินความตรงสำหรับการหาความตรงได้ค่าเท่ากับ .95 และ .94 ตามลำดับ ค่าอำนาจจำแนกของแต่ละข้อกระทงที่เลือกไว้ใช้ มีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นขึ้นไป

สุภาณี เตชะดำรงสิน (2521) ได้ทำการสร้างเกณฑ์ประเมินโรงเรียนอาชีวศึกษา แผนกพาณิชยการ ครอบคลุมลักษณะที่เป็นคุณภาพที่ดีของโรงเรียน 5 ประการ คือ โปรแกรมการศึกษา อาคารสถานที่และอุปกรณ์ โปรแกรมการจัดกิจกรรมนักเรียน สวัสดิการและการบริการนักเรียน โรงเรียนและการบริการ การตัดสินว่าข้อกระทงใดใช้ได้หรือไม่ พิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 21 คน มีความเห็นสอดคล้องกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ในแต่ละข้อกระทง ผลการวิจัยได้เกณฑ์ที่มีลักษณะเป็นแบบสำรวจ 226 ข้อ แต่ละข้อมีอำนาจจำแนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .98

โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาที่ฟ้ามวยไทยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นมาของกีฬามวยไทยทางด้านจุดมุ่งหมาย วิธีการฝึกและการแข่งขันมวยไทยตั้งแต่กรุงสุโขทัยถึงกรุงรัตนโกสินทร์ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารจดหมายเหตุ ทั้งที่เป็นปฐมภูมิและทุติยภูมิ รวมทั้งสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย พบว่า จุด

กำเนิดของกีฬามวยไทยมาจากการดำรงชีวิตในสมัยโบราณที่ต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติ โดยวิธีการใช้อวัยวะเหล่านั้นให้เหมาะสม มีการฝึกหัดฝึกซ้อมในสำนักมวยโดยมีครูมวยที่มีชื่อ เมื่อยามสงครามก็ได้นำเอาศิลปะมวยไทยมาใช้ควบคู่ไปกับอาวุธต่างๆ เพื่อให้การรบมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเมื่อยามว่างจากสงครามก็ได้มีการจัดการแข่งขันชกมวยโดยระยะแรกเป็นการชกแบบคาดเชือกต่อมาได้มีการร่างและใช้กฎกติกาเข้ามาเพื่อทำให้การแข่งขันเป็นไปอย่างเรียบร้อย ปัจจุบันมีการแข่งขันชกมวยไทยกันอย่างแพร่หลาย

दन्य तेयनपुठ्ठ (2525) ได้ทำการพัฒนาเกณฑ์ประเมินการจัดดำเนินโครงการประชุมปฏิบัติการ โดยอาศัยความเห็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านจัดการประชุมปฏิบัติการ 2 กลุ่ม กลุ่มแรกจำนวน 9 คน เป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเกณฑ์ / แนวทางการประเมินการจัดดำเนินโครงการประชุมปฏิบัติการ ส่วนกลุ่มหลังจำนวน 26 คน เป็นผู้จัดการประเมิน / แนวการประเมินที่พัฒนาขึ้น จากแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญกลุ่มแรก ว่ามีความเหมาะสมเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด เกณฑ์ที่จะพัฒนานี้จะถือว่าใช้ได้ก็ต่อเมื่อผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นตรงกันอย่างน้อยร้อยละ 80 หรือค่ามัชฌิมเลขคณิตไม่ต่ำกว่า 3.5 จากระบบ 5 แต้ม

ฉัตรนภา พรหมมา (2528) ได้พัฒนาเกณฑ์ประเมินการกิจภาควิชาคณิตศาสตร์ ในวิทยาลัยครู โดยมีการวิเคราะห์งานภาควิชาและกำหนดทฤษฎีเฉพาะใช้เป็นหลักในการสร้างเกณฑ์ มีการศึกษานำเพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้และความครอบคลุมของเกณฑ์และใช้คณิตเดลฟายศึกษาความเห็นต่อเกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญ รายการเกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญที่ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับ 3.50 ขึ้นไป จากสเกล 5 ถือว่าใช้ได้ จากนั้นนำเกณฑ์ที่ได้ไปทดลองใช้และประเมินผลการทดลองใช้ เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงเกณฑ์อีกครั้ง

กรมการฝึกหัดครู (2535) ได้พัฒนาเกณฑ์มาตรฐานโปรแกรมวิชาตามหลักสูตรวิทยาลัยครู โดยความร่วมมือระหว่างหน่วยศึกษานิเทศก์และสหวิทยาลัยอีสานใต้มีขั้นตอนดำเนินงานที่สำคัญ คือการกำหนดกรอบแนวคิดในองค์ประกอบที่กำหนดเป็นตัวแปรบ่งชี้คุณภาพทางวิชาการ 10 องค์ประกอบ จากนั้นได้ทำการยกร่างเกณฑ์โดยผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละโปรแกรมวิชาการ นำร่างเกณฑ์ที่ได้ไปรองใช้ประเมินโปรแกรมวิชาที่เปิดให้ทุกวิทยาลัยครู 36 แห่งทั่วประเทศ โดยมีหัวหน้าโปรแกรมหรือหัวหน้าภาควิชาและอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ประเมิน จากนั้นทำการประเมินความเหมาะสม ความเป็นประโยชน์ และความเป็นไปได้ของเกณฑ์ที่พัฒนาโดยหัวหน้าโปรแกรมวิชาหรือหัวหน้าภาควิชาที่ทดลองใช้เกณฑ์ในฐานะผู้เชี่ยวชาญภายใน ส่วนผู้เชี่ยวชาญภายนอกได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกัน และค่าความเห็นตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไปจากสเกล 5 ระดับถือว่าเป็นรายการเกณฑ์ที่ใช้ได้

สุนทรีย์ ศิริอังกูร (2540) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการประเมินโปรแกรมวิชาเอกพลศึกษา ปริญญาตรี 4 ปี ของสถาบันการพลศึกษาในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการประเมินมีการประเมินรวม 10 ด้าน โดยมีองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมิน 19 องค์ประกอบ ซึ่งมีรายการที่ใช้ประเมิน 102 รายการ รูปแบบการประเมินนี้สามารถนำไปใช้สภาพการณ์ที่เป็นจริงได้ โดยมีค่าความเที่ยงแบบความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินเท่ากับ 0.99 และมีความตรงเชิงจำแนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีการสร้างปกติวิสัยแบบเปอร์เซ็นต์ไทล์สำหรับโปรแกรมวิชาเอกพลศึกษา ปริญญาตรี 4 ปี ของสถาบันการพลศึกษาในประเทศไทยไว้ด้วย

พัชรินทร์ ยาพิมาย (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพเศรษฐกิจและสังคมของนักกีฬามวยไทย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า สภาพเศรษฐกิจของนักมวยส่วนใหญ่มาจากชาวนา ชาวไร่ มีฐานะยากจนดังนั้นจึงนิยมส่งบุตรหลานมาฝึกหัดมวย ทั้งนี้เพื่อนำรายได้มาใช้จ่ายในครอบครัว รายได้ของนักมวยนั้นมาจากเงินค่าตัว เงินเดิมพัน และรางวัลพิเศษ การที่นักมวยจะมีรายได้เหล่านั้นจะต้องพยายามฝึกให้ผลการแข่งขันชนะจึงทำให้ค่าตัวสูงขึ้น รวมทั้งเงินเดิมพันและรางวัลพิเศษก็เพิ่มขึ้นตามมาทำให้นักมวยมีเงินออมและมีทรัพย์สินส่วนรายนายของนักมวยส่วนมากหัวหน้าค่ายเป็นผู้รับผิดชอบ สำหรับสภาพสังคมของนักมวยพบว่า นักมวยเริ่มฝึกชกมวยตั้งแต่อายุ 10 ปี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ประสบความสำเร็จในชีวิตการเป็นนักมวยแม้จะต้องใช้ความอดทนในการฝึกฝนทั้งนี้ก็เป็นเลิศทางอาชีพและรายได้จำนวนมาก ตลอดจนรางวัลต่างๆ ด้วย นักมวยส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาเพราะต้องมีรายได้เพื่อการศึกษา การเป็นทั้งนักมวย นักเรียน นักศึกษาในเวลาเดียวกันทำให้ไม่ค่อยมีโอกาสได้พบปะครอบครัวเพราะชีวิตการเป็นนักมวยนั้นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของค่ายมวยในด้านความเชื่อ นักมวยยังมีการเคารพบูชาครูมวยและการสวมมงคลดังในอดีต

จิราพร แก้วศรีงาม (2547:69) ได้ทำการศึกษาเรื่องเปิดโลกมวยไทย ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในวงการมวยไทย การศึกษานี้มีความมุ่งหมายสำคัญในการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจชีวิตความเป็นอยู่การฝึกฝนและควบคุมร่างกายของนักมวยและความสัมพันธ์ในธุรกิจกีฬามวย ซึ่งผู้วิจัยตั้งใจให้เป็นงานเขียนเชิงชาติพันธุ์วรรณาที่ใช้ข้อมูลหลังจากการทำวิจัยภาคสนามในค่ายมวย ส. เกียรติยศ ในจังหวัดนครปฐม โดยการใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษาภาคสนาม จากการศึกษาพบว่า นักมวยไทยเป็นส่วนหนึ่งของวงการมวยไทยซึ่งมีโครงสร้างหลักๆ ประกอบด้วยสนามมวย โปรมอเตอร์มวย หัวหน้าค่ายมวยและนักมวยไทย มีเครือข่ายความสัมพันธ์ดำเนินไปบนระบบอุปถัมภ์ที่มีผลประโยชน์หรือเงินเป็นเงื่อนไขในความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างลูกพี่-ลูกน้อง นาย-บ่าว ผู้ใหญ่-ผู้น้อย

โดยมีสนามมวยอยู่บนพื้นฐานของเครือข่ายความสัมพันธ์ และมีนักมวยอยู่ในลำดับล่างสุดของเครือข่ายความสัมพันธ์ที่ชีวิตแทบทั้งหมดถูกควบคุมโดยหัวหน้าค่ายมวยที่จะกำหนดและควบคุม นักมวยให้เป็นอย่างที่เป็นนักมวยที่ดีควรจะเป็น

นักมวยส่วนใหญ่ของค่าย ส. เกียรติยศ มาจากจังหวัดบุรีรัมย์ ครอบครัวมีฐานะยากจน ทุกคนเป็นนักมวยเพราะต้องการจะมีอนาคตที่ดีขึ้น มีการศึกษาสูงๆ และมีเงินส่งเสียเลี้ยงดูครอบครัวของตน แต่กว่าที่เด็กชายคนหนึ่งจะกลายมาเป็นนักมวยไทยได้นั้น เขาต้องฝึกฝนร่างกาย และทักษะเชิงมวย พร้อมๆ ไปด้วยกับการเรียนรู้ทัศนคติ อุดมการณ์ และการปฏิบัติตัวของนักมวยไทย และที่สำคัญเขาต้องถูกจัดการร่างกายให้เป็นอย่างที่เป็นนักมวยไทยควรจะเป็น หากเขาต้องการจะประสบความสำเร็จในอาชีพนักมวย

มวยไทยเป็นกีฬาประเภทการต่อสู้ที่นักมวย 2 คนมาต่อสู้กันแต่จะมีผู้ชนะได้เพียงคนเดียว จึงทำให้เกิดการพนันขึ้นต่อขึ้น เมื่อเวลาผ่านไปการพนันก็ยิ่งมีบทบาทมากขึ้นจนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการแข่งขันชกมวย แต่กระนั้นก็ยังไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าการพนันเป็นตัวหล่อเลี้ยงให้ธุรกิจในวงการมวยไทย ไม่ว่าจะเป็นสนามมวย โบโรโมเตอร์มวย ค่ายมวย และนักมวยดำรงอยู่ได้ในสังคมปัจจุบัน ดังนั้นนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในการมวยไทย จึงมีความเกี่ยวพันกันตลอดเวลา

เฉลิม อุ่นทอง (2547) ได้วิจัยเรื่องมวยไทยในยุคโลกาภิวัตน์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระบบแบบแผนและประเพณีของศิลปะมวยไทยและศึกษากระบวนการถ่ายทอดศิลปะมวยไทยในยุคโลกาภิวัตน์ ผลการวิจัยพบว่า ระบบแบบแผนและประเพณีของศิลปะมวยไทยมีการยกครูหรือการมอบตัวเป็นศิษย์ การร่ำรำไห่ไหว้ครู การแต่งกายของนักมวยไทยมีวิวัฒนาการมาหลายร้อยปี ตั้งแต่สมัยสุโขทัยถึงแม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในเรื่องการยกครูคือสมัยก่อนต้องมีการทำทุกครั้งก่อนมีการถ่ายทอดศิลปะมวยไทย แต่ปัจจุบันทำกันอยู่เป็นบางแห่งการร่ำรำก่อนการชกในสมัยก่อนพิธีพิถันมาก แต่ปัจจุบันแสดงการไหว้ครูไปเพราะเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติต่อกันมา ไม่นานมาก ในเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลังสมัยก่อนนับถือและเชื่อมากแต่ปัจจุบันไม่เชื่อมากนัก วงดนตรีที่บรรเลงประกอบการแข่งขันสมัยก่อนบรรเลงสด แต่ปัจจุบันแสดงสดบ้างบางสนามก็ใช้แถบบันทึกเสียงแทนการบรรเลงสด ในเรื่องการแต่งกายสมัยก่อนไม่มีกติกา กำหนด ปัจจุบันให้มีการสวมหมวกสวมกางเกงตามสีมุมของตนเองและมีการสวมกระชับ ในสมัยก่อนใช้อาวุธมวยไทยทั้งหมด เท้า เข่า ศอก ปัจจุบันใช้เฉพาะที่นักมวยถนัดเท่านั้นอาวุธมวยไทยใช้ไม่ครบ ระบบแบบแผนและประเพณีของศิลปะมวยไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปเพราะจุดมุ่งหมายของการถ่ายทอดศิลปะมวยไทยต่างไปจากเดิมคือแต่เดิมมีจุดมุ่งหมายเพื่อการรบ

อย่างเดียวยุคปัจจุบันนักมวยและครูมวยมีจุดประสงค์เพื่อทำคะแนนมากที่สุด เนื่องจากผู้จัดการแข่งขันต้องดำเนินการจัดการแข่งขันตามความนิยมของผู้ชม ทำให้หัวหน้าค่ายต้องผลิตนักมวยตามความต้องการของผู้ชมและผู้จัดการแข่งขันมวยไทย

นายภูริต วาจาบัณฑิตย์ (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้การเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้การเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวบ่งชี้การเสริมสร้างพลังอำนาจของผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเพื่อเปรียบเทียบน้ำหนักความสำคัญระหว่างตัวบ่งชี้การเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอก ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 814 คน จาก 19 หน่วยประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows 13.00 ในการหาค่าสถิติพื้นฐาน และใช้ในโปรแกรมสำเร็จรูป LISREL 8.72 ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน อันดับที่ 3 เพื่อทดสอบความสอดคล้องของโมเดลการเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอก ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิจัย พบว่า

1. ตัวบ่งชี้เดี่ยวสำหรับการเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมีจำนวน 81 ตัวบ่งชี้ 12 องค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่ ด้านกระบวนการ 7 องค์ประกอบ 16 ตัวบ่งชี้ และด้านผลลัพธ์ 5 องค์ประกอบ 35 ตัวบ่งชี้

2. โมเดลโครงสร้างการเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบจากมากไปน้อย คือ การกำหนดความรับผิดชอบของหน่วยประเมิน การสร้างทีมการประเมินของหน่วยประเมิน การให้ข้อมูลข่าวสารของหน่วยประเมิน การสร้างแรงจูงใจของหน่วยประเมิน สมรรถภาพในการทำงานของผู้ประเมินภายนอก การประเมินผลและปรับปรุงของหน่วยประเมิน การให้การสนับสนุนของหน่วยประเมิน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของหน่วยประเมินความรับผิดชอบในตนเองของผู้ประเมินภายนอก สถานภาพของผู้ประเมินภายนอก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้ประเมินภายนอก และเจตคติที่ดีในการทำงานของผู้ประเมินภายนอก

3. ตัวบ่งชี้การเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถเขียนที่อยู่ในรูปสมการดังนี้ การเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน = .05 (Z การให้การสนับสนุนของหน่วยประเมิน) + .12 (Z การให้ข้อมูลข่าวสารของหน่วยประเมิน) + .31 (Z การกำหนดความรับผิดชอบของหน่วยประเมิน) + .10 (Z การ

มีส่วนร่วมในการตัดสินใจของหน่วยประเมิน) + .15 (Z การเสริมสร้างทีมการประเมินของหน่วยประเมิน) + .22 (Z การสร้างแรงจูงใจของหน่วยประเมิน) + .06 (Z การประเมินผลการปรับปรุงงานของหน่วยประเมิน) + .14 (Z สมรรถภาพในการทำงานของผู้ประเมินภายนอก) - .03 (Z สถานภาพของผู้ประเมินภายนอก) + .003 (Z ความรับผิดชอบในตนเองของผู้ประเมินภายนอก) + .03 (Z ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้ประเมินภายนอก - .01 (Z ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้ประเมินภายนอก)

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอของการเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอก ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ผู้ประเมินภายนอกให้ความสำคัญมากที่สุด จาก 3 ข้อคำถาม ได้แก่ 1) ประโยชน์ของการเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น เป็นแนวทางที่สร้างให้ผู้ประเมินภายนอกมีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญการในการปฏิบัติงานประเมินคุณภาพภายนอกที่มีประสิทธิผล อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง (ร้อยละ 32.12) 2) ปัญหาและอุปสรรคของการเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานคือหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. ไม่มีความชัดเจนและคงที่ (ร้อยละ 10.46) 3) ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของการเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ สมศ. ควรเพิ่มค่าตอบแทนในการปฏิบัติงานประเมินคุณภาพภายนอกต่อโรงเรียน (ร้อยละ 17.95)

สุดา กาญจนะวณิช (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลการเต้นแอโรบิกแบบศิลปะมวยไทยกับการเต้นแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีต่อสมรรถภาพทางกาย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการเต้นแอโรบิกแบบศิลปะมวยไทยกับการเต้นแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำที่มีผลต่อน้ำหนัก อัตราการเต้นของหัวใจขณะพัก ความดันโลหิตขณะขณะบีบตัวและคลายตัวขณะพัก ความอ่อนตัว เปอร์เซ็นต์ไขมันในร่างกาย ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและขา ความจุปอด สมรรถภาพการจับออกซิเจนสูงสุดและอัตราการเต้นของหัวใจสูงสุดขณะปั่นจักรยาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตหญิงที่พักอยู่ในหอพักอยู่ในหอพักกลางในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อายุ 18-22 ปี มีสุขภาพดี อาสาสมัครเข้าร่วมการทดลองครั้งนี้ จำนวน 40 คน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มฝึกเต้นแอโรบิกแบบศิลปะมวยไทย และกลุ่มฝึกเต้นแบบแอโรบิกแบบแรงกระแทกต่ำ หลังการทดลอง 10 สัปดาห์ กลุ่มฝึกเต้นแบบแอโรบิกแบบศิลปะมวยไทยมีเปอร์เซ็นต์ไขมันสมรรถภาพการจับออกซิเจนสูงสุด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรส่วนใหญ่พบว่าเริ่มมีความแตกต่างกันตั้งแต่สัปดาห์ที่ 5

งานวิจัยต่างประเทศ

พีโซ และออร์ (Peseau and Orr,1978) พบว่า ทฤษฎาการเป็นปัจจัยพื้นฐานของโปรแกรมต่าง ๆ ในองค์กรเกี่ยวกับคุณภาพของโปรแกรม จะทำโดยปราศจากการพิจารณาด้านทฤษฎาการไม่ได้ กล่าวคือ ก่อนที่จะตัดสินใจว่าโปรแกรมใดมีประสิทธิภาพหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาเป็นอันดับแรกว่า องค์กรนั้นมีความเพียงพอด้านทฤษฎาการหรือไม่ เพียงใด

ยัง และสโตน (Young and Stone,1980) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาเกณฑ์และทดลองใช้เกณฑ์ประเมินคุณภาพโปรแกรมการศึกษาต่อเนื่อง ดำเนินการวิจัยโดยทำการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องจัดการประชุมคณะกรรมการวิจัยและผู้เกี่ยวข้อง 3 ครั้ง ครั้งแรกจัดทำร่างเกณฑ์โดยอาศัยผลจากการวิเคราะห์เอกสารและสารสนเทศที่มีอยู่และทำการพิมพ์เผยแพร่ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะ มีการเปิดให้ผู้สนใจอภิปรายซักถาม ข้อขัดข้องใจและให้ข้อเสนอแนะ ประชุมครั้งที่สองเพื่อปรับปรุงเกณฑ์ตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็น ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับหลังการเผยแพร่ร่างเกณฑ์ การประชุมครั้งที่สามได้กำหนดข้อปฏิบัติและระบุคณะบุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบทดลอง ใช้เกณฑ์ประเมินโปรแกรมการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของเกณฑ์ที่พัฒนา ซึ่งผลการทดลองพบว่าเกณฑ์ที่ได้มีลักษณะที่ทำให้ภาพรวมดีไม่มีข้อเสนอแนะให้ตัดเกณฑ์ข้อใดออกหรือเพิ่มเติมจากที่มีอยู่เลย ข้อค้นพบที่มีค่าอีกประการหนึ่งคือ เกณฑ์เชิงคุณภาพที่ได้จากการพัฒนาครั้งนี้เป็นที่ยอมรับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งในแง่ของการเป็นเครื่องมือในการวางแผนหรือ ในลักษณะของสิ่งที่จะต้องไปให้ถึงในการพัฒนากิจกรรมและโปรแกรมการศึกษาต่อเนื่องทั้งระบบ

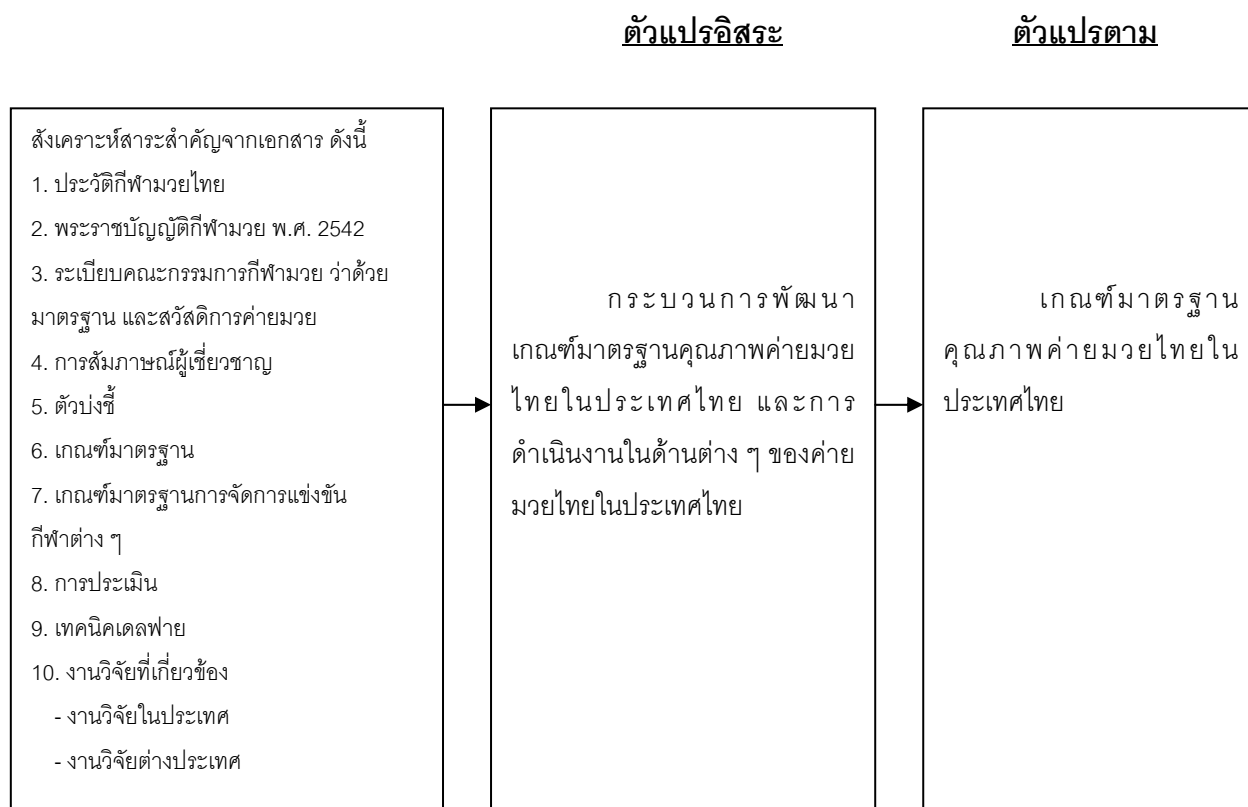
เซมโร และคณะ (Semrow and et al.,1982) ได้ทำการพัฒนาเกณฑ์และเครื่องมือประกอบการใช้เกณฑ์ เพื่อช่วยให้นักประเมินสามารถทำการประเมินสถาบันเพื่อการรับรองวิทยฐานะได้ การวิจัยแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกมีจุดมุ่งหมายหลักคือ เพื่อเสนอตัวแปรที่ได้รับการจัดอันดับว่ามีความสำคัญสูง สำหรับที่จะใช้ในการตัดสินใจเพื่อการรับรองโดยวิทยฐานะของสถาบัน ตัวแปรเหล่านี้ได้รับการเสนอในรูปคำถาม ข้อคำถามใดที่ได้คะแนนต่ำในการจัดอันดับความสำคัญก็จะถูกตัดทิ้งไป ผลการวิจัยในส่วนนี้จะได้ชุดของคำถามที่สอดคล้องกับสภาพของสถาบันได้เป็น 11 กลุ่ม ได้แก่ (1) ด้านจุดมุ่งหมายและภารกิจของสถาบัน (2) การปกครองสถาบัน (3) การบริหารและการจัดระบบของกิจการ (4) บุคลากร (5) งบประมาณ (6) การรับนักศึกษาเข้าเรียน (7) การบริหารนักศึกษา (8) ทฤษฎาการที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ ได้แก่ ห้องสมุดและสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ (9) หลักสูตรการสอน การวิจัย และกิจกรรมทางวิชาการอื่น ๆ (10) การประเมินการศึกษา (11) การวางแผนสถาบัน ทั้งนี้ในแต่ละกลุ่มของตัวแปรจะระบุชื่อของตัว

แปรแหล่งข้อมูลและคำถามที่คุณพิจารณา สำหรับการวิจัยส่วนที่สองมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ เพื่อเสนอเกณฑ์การประเมินตนเองของสถาบัน

ลูคัส (Lucas, 1983) ได้ทำการพัฒนาเกณฑ์เพื่อคัดเลือกระบบที่ใช้สำหรับการดำเนินการต่างๆในห้องสมุดอุดมศึกษา การวิจัยมุ่งตอบปัญหาสำคัญคือ ผู้ใช้ระบบของห้องสมุดใช้เกณฑ์อะไรในการประเมินระบบที่ใช้ในห้องสมุด วิธีการศึกษาใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าถามผู้สร้างระบบจำนวน 7 คน และผู้ใช้ระบบในห้องสมุด จำนวน 68 คน ตามลำดับ โดยใช้ประมาณค่า 3 ระดับ คือ จำเป็น ต้องการแต่ไม่จำเป็น และไม่จำเป็น จากข้อความแต่ละข้อความที่เกี่ยวกับระบบที่ใช้ในห้องสมุด ผลในรายการที่มีผู้เห็นว่าจำเป็นเปอร์เซ็นต์สูงก็จะเลือกไว้เป็นเกณฑ์ในการประเมินระบบที่ใช้ในห้องสมุด

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศรวมไปถึงระเบียบวิธีการดำเนินการวิจัย สรุปได้ว่างานวิจัยที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพด้านต่างๆ การกำหนดเกณฑ์ด้านต่างๆ การทดลองเกณฑ์ และเพื่อการประเมินผลในหลายมิติ เช่น การประเมินคุณภาพตามองค์กร การดำเนินงานด้านต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปเป็นกรอบมโนทัศน์ในงานวิจัยได้ดังนี้

กรอบมโนทัศน์ในงานวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบมโนทัศน์งานวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่องการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวทยไทยในประเทศไทย โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวทยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวทยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 4 การนำเสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวทยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

1. การศึกษาวเคราะห์เกี่ยวกับหลักการ และข้อมูลพื้นฐานประกอบการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวทยไทยในประเทศไทยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวเคราะห์จากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยเกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวทยไทยในประเทศไทย

2. สังเคราะห์กรอบแนวคิดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวทยไทยในประเทศไทยจากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย เกี่ยวกับค่ายมวทยไทยในประเทศไทย

3. นำกรอบดังกล่าวมากำหนดแนวทางในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

1. พัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) เป็นเครื่องมือ เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

2. นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญและผู้เชี่ยวชาญด้านมวยไทย เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) จำนวน 3 รอบ ตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1. เก็บข้อมูลรอบที่ 1 โดยการสร้างแบบสอบถามปลายเปิดเก็บรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.2. เก็บข้อมูลรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมาสร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรแก้ไขจำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าฐานนิยม (Mode)

2.3. เก็บข้อมูลรอบที่ 3 โดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมาสร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรแก้ไขจำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าฐานนิยม (Mode)

3. สรุปผลการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

1. ผู้วิจัยนำเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยมาสร้างเครื่องมือสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย นำเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยไปสอบถามหัวหน้าค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จำนวน 349 คน

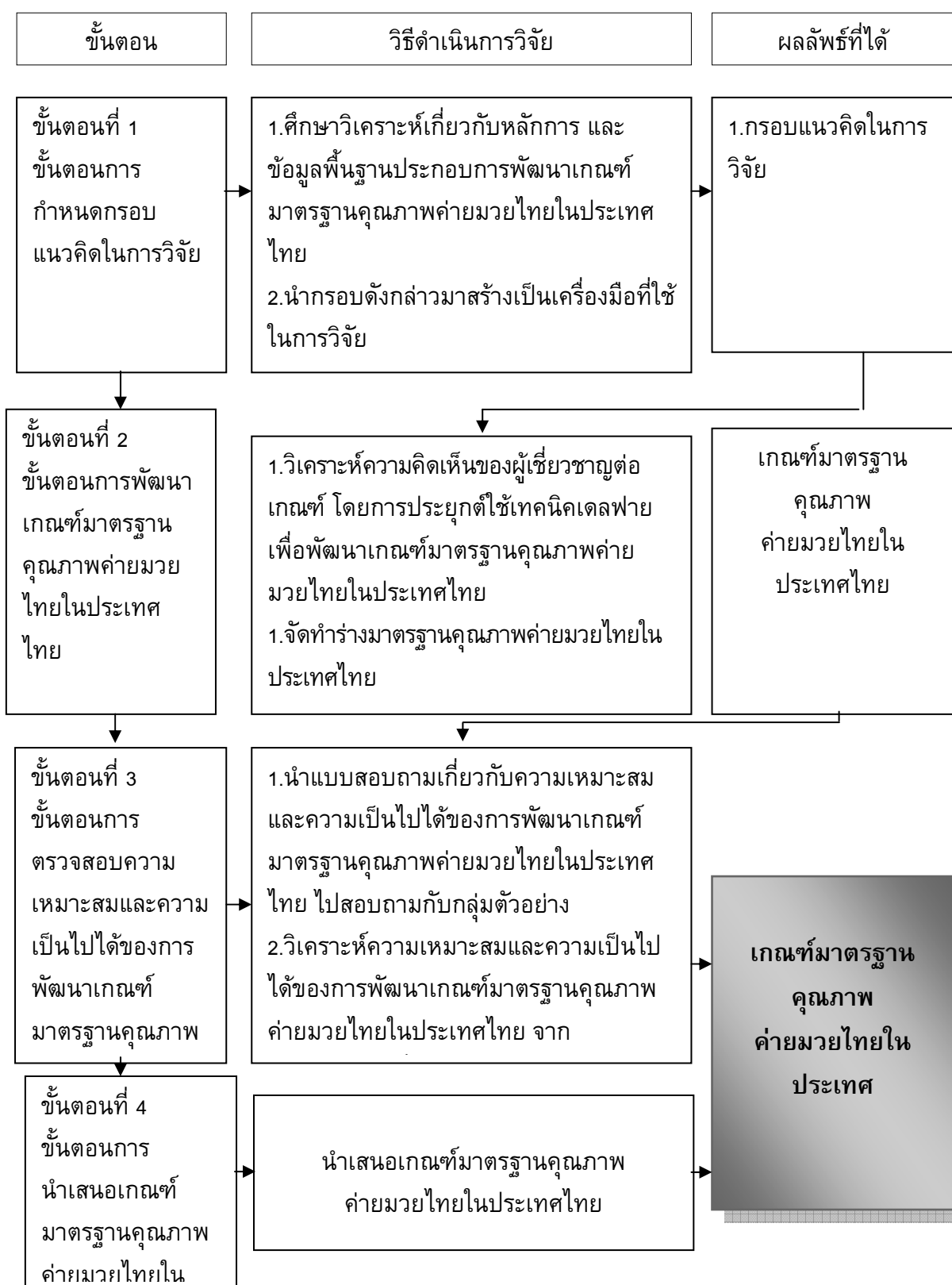
2. วิเคราะห์ความเหมาะสมและความเป็นไปได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยจากแบบสอบถามซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

3. ดำเนินการสรุปความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 4 การนำเสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

1. ได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย
2. นำเสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยฉบับสมบูรณ์
3. สรุปผลการวิจัย

ขั้นตอนการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยสามารถนำเสนอเป็นแผนภาพประกอบ ได้ดังนี้

ภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1.1. ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิกีฬามวยไทย นักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย การพลศึกษา การกีฬา และการบริหารจัดการกีฬา เพื่อทำการวิจัยในส่วนของ การศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ในมิติต่างๆ ที่แสดงถึงมาตรฐานคุณภาพการดำเนินงานด้านต่างๆ ภายในค่ายมวย และการพัฒนา การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย (ขั้นตอนที่ 2)

1.2. หัวหน้าค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย มีจำนวน 2,725 ค่าย (ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย) (ขั้นตอนที่ 3)

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.2 ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิกีฬามวยไทย นักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย การพลศึกษา การกีฬา และการบริหารจัดการกีฬา จำนวน 17 คน ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบเจาะจง (Purposive Selection) เพื่อทำการวิจัยในส่วนของ การศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ในมิติต่างๆ ที่แสดงถึงมาตรฐานคุณภาพการดำเนินงานด้านต่างๆ ภายในค่ายมวย และการพัฒนา การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย (ขั้นตอนที่ 2)

2.3 ค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ขนาดความเชื่อมั่น 95 % และขนาดตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นหัวหน้าค่ายมวยไทยจำนวนทั้งสิ้น 349 คน จากนั้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณดังกล่าวด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการเปิดตารางรายชื่อค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย (ขั้นตอนที่ 3)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 แบบสอบถามปลายเปิดเพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Opened End) โดยเป็นการสอบถามอย่างกว้างให้ครอบคลุมประเด็นปัญหาของการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน จากนั้นนำข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นประเด็นต่างๆ เพื่อกำหนดเป็นกรอบของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยและสร้างแบบสอบถามเดลฟาย(Delphi Technique)ในรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ต่อไป

3.2 แบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ โดยผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาครอบคลุมมาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งกำหนดค่าคะแนนของแต่ละระดับ ดังนี้

- มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน
- มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
- มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
- มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อย มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
- มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

4.1 เก็บข้อมูลรอบที่ 1 โดยการสร้างแบบสอบถามปลายเปิดเก็บรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

4.2 เก็บข้อมูลรอบที่ 2 โดยโดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมา สร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรกรแก้ไขสำนวนที่ผู้เชี่ยวชาญสามารถให้

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าฐานนิยม (Mode)

4.3 เก็บข้อมูลรอบที่ 3 โดยโดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากกรอบแรกมา สร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรแก้ไขสำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าฐานนิยม (Mode)

4.4 เมื่อได้ผลจากการเก็บข้อมูลโดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ทั้ง 3 รอบ จึงนำมาสร้างแบบตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยโดยเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นจากหัวหน้าค่ายมวยที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย จำนวน 349 คนได้แบบสอบถามกลับมาจำนวน 349 ฉบับ หรือเท่ากับ 100 เปอร์เซ็นต์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เป็นลำดับขั้นดังนี้

1. วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คน ที่มีต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายเพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน (Md) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Q) และค่าฐานนิยม (Mode) และผลการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานแล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย

2. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับคือ ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำการจำแนกรายด้าน รายข้อและแปลผลรวมทุกด้าน ซึ่งพิจารณาจากระดับคะแนนมัธยิมเลขคณิตของช่วงระดับคะแนน 5 ระดับ ของ(Likert Scale) (วิเชียร เกตุสิงห์, 2536 อ้างถึงในธานี ตะกรุดทอง, 2546) ดังนี้

- 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก
- 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับปานกลาง
- 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อย
- 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการวิจัยเดลฟาย (Delphi Technique) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬามวยไทย จำนวน 17 คน จากนั้นมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อคำนวณหาค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากผลการวิเคราะห์ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ
2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจากแบบสอบถามปลายเปิด โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 1
3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 2
4. ผลการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 3
5. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ มาจำแนกเพศ ระดับการศึกษา เพื่อมาจำแนกความถี่ และหาค่าร้อยละเป็นรายข้อ ซึ่งปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ	
	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	16	94.12
หญิง	1	5.88
วุฒิการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	5	29.41
ปริญญาตรี	6	35.29
ปริญญาโท	4	23.53
ปริญญาเอก	2	11.76
หน่วยงาน		
การกีฬาแห่งประเทศไทย	3	17.65
สมาคมกีฬา	1	5.88
ค่ายมวย	11	64.71
หน่วยงานการศึกษา/มหาวิทยาลัย	2	11.76

จากตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 คน พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดเป็นเพศชาย ร้อยละ 94.12 เพศหญิง ร้อยละ 5.88 โดยส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 35.29 รองลงมาเป็นระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 29.41 ปริญญาโท ร้อยละ 23.53 และปริญญาเอก ร้อยละ 11.76 สำหรับหน่วยงานที่ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่สังกัดคือ ค่ายมวย ร้อยละ 64.71 รองลงมาคือการกีฬาแห่งประเทศไทย ร้อยละ 17.65 และหน่วยงานการศึกษา/มหาวิทยาลัย ร้อยละ 11.76 และสมาคมกีฬา ร้อยละ 5.88 ตามลำดับ

2. ผลการสังเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 1

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามปลายเปิด (Opened End) โดยเป็นการสอบถามอย่างกว้างๆ ให้ครอบคลุมประเด็นปัญหาของการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 คน จากนั้นนำข้อมูลมาสังเคราะห์เพื่อประมวลความคิดเห็น จากนั้นนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา ทำให้ได้ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย เพื่อนำไปศึกษาในขั้นตอนของการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายในรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ต่อไป

โดยตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยที่ได้จากการวิเคราะห์ในรอบที่ 1 มีจำนวนทั้งสิ้น 9 ด้าน แบ่งเป็น 31 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

ด้านที่ 1 ด้านการบริหารค่ายมวยไทย มีจำนวน 4 ตัวบ่งชี้

1. โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน
2. แผนงานและแผนงบประมาณ
3. ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป
4. ระบบบัญชีการเงิน

ด้านที่ 2 ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม มีจำนวน 6 ตัวบ่งชี้

1. ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม
2. ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์
3. ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน
4. การควบคุมการฝึกซ้อม
5. การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม
6. สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

ด้านที่ 3 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทยมีจำนวน 2 ตัวบ่งชี้

1. มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย
2. มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย

ด้านที่ 4 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย มีจำนวน 3 ตัวบ่งชี้

1. การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย
2. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน
3. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

ด้านที่ 5 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัย แก่นักมวย มีจำนวน 4 ตัวบ่งชี้

1. สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย
2. สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ
3. มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
4. การจัดหาอาหารและโภชนาการ

ด้านที่ 6 มาตรฐานด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย มีจำนวน 4 ตัวบ่งชี้

1. ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
2. ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
3. ส่งเสริมสวัสดิการค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
4. ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย

ด้านที่ 7 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย มีจำนวน 4 ตัวบ่งชี้

1. การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง
2. การจัดการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน
3. การจัดการขณะกำลังแข่งขัน
4. การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

ด้านที่ 8 ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มีจำนวน 1 ตัวบ่งชี้

1. ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542

ด้านที่ 9 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย มีจำนวน 3 ตัวบ่งชี้

1. เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย
2. เกียรติประวัติค่ายมวย
3. เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย

จากผลการพิจารณาคัดเลือกตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ในรอบที่ 1 สรุปได้ว่า ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย มีจำนวนทั้งสิ้น 31 ตัวบ่งชี้ โดยแบ่งเป็น 9 ด้าน ซึ่งจากผลการเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นของ

ผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้นำมาสร้างเป็นแบบสอบถามสำหรับให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาในรอบที่ 2 ต่อไป

3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 2

การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 2 เป็นการวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์การประเมินแต่ละรายการ โดยผู้วิจัยแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามมาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย มีรายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 2 – 10 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการบริหารค่ายมวยไทย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน	4.00	4.00	0.00	4.00 - 3.50	0.50
2 แผนงานและแผนงบประมาณ	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50
3 ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป	4.00	4.00	0.00	4.50 - 3.50	1.00
4 ระบบบัญชีการเงิน	4.00	4.00	0.00	4.50 - 3.50	1.00

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการบริหารค่ายมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการบริหารค่ายมวยไทยมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน 2.แผนงานและแผนงบประมาณและระบบบัญชีการเงิน 3.ระบบธุรการ สารบรรณและการบริหารงานทั่วไป 4.ระบบบัญชีการเงิน

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการบริหารค่ายมวยไทยมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน 2.แผนงานและแผนงบประมาณและระบบบัญชีการเงิน 3.ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป 4.ระบบบัญชีการเงิน

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการบริหารค่ายมวยไทย สอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 3 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 ความเหมาะสมของ สถานที่ฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
2 ความพอเพียงและ คุณภาพของอุปกรณ์	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
3 ความมีมาตรฐานและ คุณภาพของผู้ฝึกสอน	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
4 การควบคุมการฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
5 การจัดการความปลอดภัย ภัยในการฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
6 สิ่งอำนวยความสะดวก ในการฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อมมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม 2. ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์ 3. ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน 4. การควบคุมการฝึกซ้อม 5. การควบคุมการฝึกซ้อม และ 6. สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อมมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม 2. ความพอเพียงและคุณภาพของ

อุปกรณ์ 3. ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน 4. การควบคุมการฝึกซ้อม 5. การควบคุมการฝึกซ้อม และ 6. สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อมสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 4 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย**

ตัวบ่งชี้	ค่า	ค่าฐาน	ค่ามัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 3	ค่าพิสัย
เกณฑ์มาตรฐาน	มัธยฐาน	นิยม	-	-	ระหว่าง
			ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 1	ควอไทล์
1 มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย	5.00	5.00	1.00	5.00 - 4.00	1.00
2 มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย	4.00	4.00	1.00	4.00 - 4.00	0.00

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย และมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00 ตัวบ่งชี้ได้แก่ มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย และค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ได้แก่ มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กี่ฟ้าในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทยสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 5 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 การไหว้ครู และ ประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50
2 การอนุรักษ์เผยแพร่ ศิลปะมวยไทยแก่ เยาวชน และชุมชน	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50
3 การอนุรักษ์เผยแพร่ ศิลปะมวยไทยแก่ ชาวต่างชาติ	4.00	4.00	0.00	4.00 - 4.00	0.00

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย 2. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน และ 3. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย 2. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน และ 3. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย สอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 6 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 สภาพแวดล้อมและ สุขลักษณะของที่พักอาศัย	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	1.00
2 สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เพียงพอ และมีคุณภาพ	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50
3 มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการ ตามสมควรแก่นักมวยและ บุคคลที่เกี่ยวข้อง	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
4 การจัดหาอาหารและโภชนาการ	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 จำนวน 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย 2. มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3. การจัดหาอาหารและโภชนาการ และมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00 จำนวน 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย 2. มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่

เกี่ยวข้อง 3. การจัดอาหารและโภชนาการ และมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอและมีคุณภาพ

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับ เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวยสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 7 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 ส่งเสริมการศึกษา ให้กับนักมวยและ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ภายในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	4.50 – 4.00	0.50
2 ส่งเสริมการฝึกอบรม และพัฒนาแก่นักมวย และบุคลากรที่ เกี่ยวข้องภายในค่าย มวย	4.00	4.00	0.00	5.00 – 4.00	1.00
3 ส่งเสริมสวัสดิการค่า ศึกษาและพัฒนา ตนเองและบุคลากรที่ เกี่ยวข้องภายใน ค่าย มวย	4.00	4.00	0.00	5.00 – 4.00	1.00
4 ส่งเสริมความรู้ เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติกีฬา มวย พ.ศ.2542 ให้แก่ นักมวยและบุคลากร ที่เกี่ยวข้องภายใน ค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย 2. ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย 3. ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายใน ค่ายมวย และ 4. ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย 2. ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย 3. ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายใน ค่ายมวย และ 4. ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวยสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 8 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 การดูแลนักมวยก่อน การแข่งขันจริง	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
2 การจัดการการเดินทางขณะ เดินทางไปแข่งขัน และการ เก็บตัวก่อนการแข่งขัน	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
3 การจัดการขณะกำลัง แข่งขัน	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
4 การจัดการ ผลประโยชน์ และ รายได้จากการแข่งขัน	5.00	5.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง 2. การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน 3. การจัดการขณะกำลังแข่งขัน และ 4. การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง 2. การจัดการการเดินทางขณะ

เดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน 3. การจัดการขณะกำลังแข่งขัน และ 4. การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย สอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 9 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542**

ตัวบ่งชี้	ค่า	ค่าฐาน	ค่ามัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 3	ค่าพิสัย
เกณฑ์มาตรฐาน	มัธยฐาน	นิยม	-	-	ระหว่าง
			ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 1	ควอไทล์
1 ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00

จากตารางที่ 9 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** มีจำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ซึ่งมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00
2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** มีจำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ซึ่งมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00
3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ตารางที่ 10 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 เกียรติประวัตินักมวย ในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00
2 เกียรติประวัติค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00
3 เกียรติประวัติของ บุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00

จากตารางที่ 10 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย 2. เกียรติประวัติค่ายมวย และ 3. เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย 2. เกียรติประวัติค่ายมวย และ 3. เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย สอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

4. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 3

การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 3 เป็นการวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากนั้นนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาพิจารณาด้านทามติของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยเมื่อข้อความนั้นมีค่ามัธยฐานไม่ต่ำกว่า 3.50 ค่าของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานและค่าฐานนิยมไม่เกิน 1.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 11 – 19

ตารางที่ 11 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการบริหารค่ายมวยไทย**

ตัวบ่งชี้	ค่า	ค่าฐานนิยม	ค่ามัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 3	ค่าพิสัยระหว่าง
เกณฑ์มาตรฐาน	มัธยฐาน	นิยม	-	-	ควอไทล์ที่ 1
			ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 1	ควอไทล์
1 โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน	4.00	4.00	0.00	4.00 - 4.00	0.00
2 แผนงานและแผนงบประมาณ	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50
3 ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50
4 ระบบบัญชีการเงิน	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการบริหารค่ายมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวอยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการบริหารการค้ามวอยไทยมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน 2.แผนงานและแผนงบประมาณและระบบบัญชีการเงิน 3.ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป และ 4.ระบบบัญชีการเงิน

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวอยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการบริหารการค้ามวอยไทยมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1.โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน 2.แผนงานและแผนงบประมาณและระบบบัญชีการเงิน 3.ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป และ 4.ระบบบัญชีการเงิน

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวอยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการบริหารการค้ามวอยไทยสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวอยไทยในประเทศไทย ด้านการบริหารการค้ามวอยไทย ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวอยไทยในประเทศไทย ด้านการบริหารการค้ามวอยไทย มีดังนี้

2. โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน
3. แผนงานและแผนงบประมาณ
4. ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป
5. ระบบบัญชีการเงิน

ตารางที่ 12 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 ความเหมาะสมสถานที่ฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
2 ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
3 ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
4 การควบคุมการฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
5 การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
6 สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00

จากตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อมมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม 2. ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์ 3. ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน 4. การควบคุมการฝึกซ้อม 5. การควบคุมการฝึกซ้อม และ 6. สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อมมีค่าฐานนิยมเท่ากับ

5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม 2. ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์ 3. ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน 4. การควบคุมการฝึกซ้อม 5. การควบคุมการฝึกซ้อม และ 6. สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อมสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อมที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม มีดังนี้

1. ความเหมาะสมสถานที่ฝึกซ้อม
2. ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์
3. ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน
4. การควบคุมการฝึกซ้อม
5. การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม
6. สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

ตารางที่ 13 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย**

ตัวบ่งชี้	ค่า	ค่าฐาน	ค่ามัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 3	ค่าพิสัย
เกณฑ์มาตรฐาน	มัธยฐาน	นิยม	-	-	ระหว่าง
			ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 1	ควอไทล์
1 มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย	5.00	5.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00
2 มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย และมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย และมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทยสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย มีดังนี้

1. มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย
2. มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย

ตารางที่ 14 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 การไหว้ครู และ ประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย	4.00	4.00	0.00	4.50 – 4.00	0.50
2 การอนุรักษ์เผยแพร่ ศิลปะมวยไทยแก่ เยาวชน และชุมชน	4.00	4.00	0.00	4.50 – 4.00	0.50
3 การอนุรักษ์เผยแพร่ ศิลปะมวยไทยแก่ ชาวต่างชาติ	4.00	4.00	0.00	4.00 - 4.00	0.00

จากตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย 2. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน และ 3. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย 2. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน และ 3. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย สอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย มีดังนี้

1. การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย
2. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน
3. การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

ตารางที่ 15 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 2 **ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 สภาพแวดล้อมและ สุขลักษณะของที่พัก อาศัย	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00
2 สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นฐานเพียงพอ และมี คุณภาพ	4.00	4.00	0.00	4.50 - 4.00	0.50
3 มีอุปกรณ์และสื่อ สนับสนุนการตามสมควร แก่นักมวยและบุคคลที่ เกี่ยวข้อง	5.00	5.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00
4 การจัดอาหารและ โภชนาการ	5.00	5.00	0.00	5.00 - 5.00	0.00

จากตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 จำนวน 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย 2. มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3. การจัดอาหารและโภชนาการ และมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00 จำนวน 3 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย 2. มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3. การจัดหาอาหารและโภชนาการ และมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอและมีคุณภาพ

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวยสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย มีดังนี้

1. สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย
2. สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ
3. มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
4. การจัดหาอาหารและโภชนาการ

ตารางที่ 16 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย**

ตัวบ่งชี้	ค่า	ค่าฐาน	ค่ามัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 3	ค่าพิสัย
เกณฑ์มาตรฐาน	มัธยฐาน	นิยม	-	-	ระหว่าง
			ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 1	ควอไทล์
1 ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 – 4.00	1.00
2 ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 – 4.00	1.00
3 ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายใน ค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00
4 ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬา มวย พ.ศ.2542 ให้แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย 2. ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย 3. ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายใน ค้ายมวย และ 4. ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย 2. ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย 3. ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายใน ค้ายมวย และ 4. ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวยสอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีดังนี้

1. ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
2. ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
3. ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
4. ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย

ตารางที่ 17 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 การดูแลและนักมวยก่อน การแข่งขันจริง	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
2 การจัดการการเดินทางขณะเดินทาง ไปแข่งขัน และการ เก็บตัวก่อนการแข่งขัน	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
3 การจัดการขณะกำลัง แข่งขัน	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00
4 การจัดการ ผลประโยชน์ และ รายได้จากการแข่งขัน	5.00	5.00	0.00	5.00 – 4.00	1.00

จากตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง 2. การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน 3. การจัดการขณะกำลังแข่งขัน และ 4. การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง 2. การจัดการการเดินทางขณะ

เดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน 3. การจัดการขณะกำลังแข่งขัน และ 4. การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย สอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย มีดังนี้

1. การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง
2. การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน
3. การจัดการขณะกำลังแข่งขัน
4. การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

ตารางที่ 18 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542**

ตัวบ่งชี้	ค่า	ค่าฐาน	ค่ามัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 3	ค่าพิสัย
เกณฑ์มาตรฐาน	มัธยฐาน	นิยม	-	-	ระหว่าง
			ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 1	ควอไทล์
1 ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542	5.00	5.00	0.00	5.00 – 5.00	0.00

จากตารางที่ 18 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** มีจำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ซึ่งมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5.00

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** มีจำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ซึ่งมีค่าฐานนิยมเท่ากับ 5.00

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542** สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย **ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย**

พ.ศ. 2542 ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มีดังนี้

1. ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย .ศ. 2542

ตารางที่ 19 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย**

ตัวบ่งชี้ เกณฑ์มาตรฐาน	ค่า มัธยฐาน	ค่าฐาน นิยม	ค่ามัธยฐาน - ค่าฐานนิยม	ควอไทล์ที่ 3 - ควอไทล์ที่ 1	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์
1 เกียรติประวัตินักมวย ในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00
2 เกียรติประวัติค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00
3 เกียรติประวัติของ บุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย	4.00	4.00	0.00	5.00 - 4.00	1.00

จากตารางที่ 19 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 **ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย** สรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐาน ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย 2. เกียรติประวัติค่ายมวย และ 3. เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย

2. ค่าฐานนิยม ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย มีค่าฐานนิยมเท่ากับ 4.00 ทุกตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย 2. เกียรติประวัติค่ายมวย และ 3. เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย

3. ค่าพิสัยควอไทล์ของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สำหรับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รอบที่ 3 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย สอดคล้องกันทุกตัวบ่งชี้ โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย ที่ได้รับฉันทามติจากความคิดเห็นของ

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ว่าเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย มีดังนี้

1. เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย
4. เกียรติประวัติค่ายมวย
5. เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยที่ได้รับการพัฒนา โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย มีรายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 20 – 29

ตารางที่ 20 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ในภาพรวมรายด้าน (n=349)

รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย	4.71	0.68	มากที่สุด
2 ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม	4.56	0.55	มากที่สุด
3 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัย แก่นักมวย	4.54	0.68	มากที่สุด
4 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย	4.52	0.73	มาก
5 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย	4.50	0.70	มากที่สุด
6 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย	4.43	0.76	มาก
7 ด้านการบริหารค่ายมวยไทย	4.43	0.76	มาก
8 ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542	4.31	0.68	มาก
9 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย	4.10	0.87	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.54	0.71	มากที่สุด

จากตารางที่ 20 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ในภาพรวมรายด้าน พบว่า หัวหน้าค้ายมวยไทยมีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ในภาพรวมรายด้านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า มีค่าเฉลี่ยดังนี้ ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัย แก่นักมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 ด้านเกียรติประวัติค้ายมวยไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ด้านการบริหารค้ายมวยไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 และด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 ตามลำดับ

ตารางที่ 21 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวดยไทยในประเทศไทย ด้านการบริหารค้าขายมวดยไทย (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	ระบบบัญชีการเงิน	4.71	0.80	มากที่สุด
2	โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน	4.58	0.89	มากที่สุด
3	แผนงานและแผนงบประมาณ	4.21	0.65	มาก
4	ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป	4.20	0.67	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.42	0.76	มาก

จากตารางที่ 29 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวดยไทยในประเทศไทย ด้านการบริหารค้าขายมวดยไทย พบว่า หัวหน้าค้าขายมวดยไทยมีความคิดเห็นว่ามี ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ด้านการบริหารค้าขายมวดยไทย ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่ามีค่าเฉลี่ยดังนี้ ระบบบัญชีการเงิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 แผนงานและแผนงบประมาณ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 และระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 22 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม	4.87	0.39	มากที่สุด
2	ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์	4.77	0.51	มากที่สุด
3	ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน	4.79	0.51	มากที่สุด
4	การควบคุมการฝึกซ้อม	4.83	0.45	มากที่สุด
5	การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม	4.34	0.60	มาก
6	สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม	4.75	0.80	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.72	0.55	มากที่สุด

จากตารางที่ 22 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม พบว่า หัวหน้าค้ายมวยไทยมีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า มีค่าเฉลี่ยดังนี้ ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 การควบคุมการฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 และการจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ตามลำดับ

ตารางที่ 23 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬา ภายในค้ายมวย	4.43	0.89	มาก
2	มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการ พัฒนาสมรรถนะนัก มวยไทย	4.25	0.84	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.34	0.87	มาก

จากตารางที่ 23 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย พบว่า หัวหน้าค้ายมวยไทย มีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่ามีค่าเฉลี่ยดังนี้ มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 และมีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนัก มวยไทยได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 24 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	การไหว้ครูและประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย	4.49	0.65	มาก
2	การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และ ชุมชน	4.37	0.81	มาก
3	การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ	4.28	0.78	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.38	0.68	มาก

จากตารางที่ 24 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้าขายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย พบว่า หัวหน้าค้าขายมวยไทยมีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้อาจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าค่าเฉลี่ยดังนี้ การไหว้ครูและประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 และการอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 และการอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 ตามลำดับ

ตารางที่ 25 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย	4.84	0.39	มากที่สุด
2	สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมี คุณภาพ	4.47	0.85	มาก
3	มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวย และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	4.23	0.77	มาก
4	การจัดการอาหารและโภชนาการ	4.90	0.55	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.54	0.68	มากที่สุด

จากตารางที่ 25 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย พบว่า หัวหน้าค่ายมวยไทยมีความคิดเห็นว่าคุณภาพและความเหมาะสมและความเป็นไปได้อาจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าค่าเฉลี่ยดังนี้ การจัดการอาหารและโภชนาการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 และสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอและมีคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 และมีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ตามลำดับ

ตารางที่ 26 ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย	4.01	0.92	มาก
2	ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย	4.23	0.80	มากที่สุด
3	ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย	4.30	0.68	มากที่สุด
4	ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย	4.11	0.62	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		4.33	0.76	มากที่สุด

จากตารางที่ 26 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย พบว่า หัวหน้าค้ายมวยไทยมีความคิดเห็นว่าความเหมาะสมและความเป็นไปได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า มีค่าเฉลี่ยดังนี้ ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 และส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ส่วนข้อที่มีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 และส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค้ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 ตามลำดับ

ตารางที่ 27 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการการแข่งขันของนักมวย (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	การดูและนักมวยก่อนการขึ้นแข่งขันจริง	4.42	0.69	มากที่สุด
2	การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน	4.62	0.66	มากที่สุด
3	การจัดการขณะกำลังแข่งขัน	4.42	0.69	มากที่สุด
4	การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการ แข่งขัน	4.53	0.74	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.50	0.70	มากที่สุด

จากตารางที่ 27 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย พบว่า หัวหน้าค่ายมวยไทยมีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า มีค่าเฉลี่ยดังนี้ การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 การดูและนักมวยก่อนการขึ้นแข่งขันจริง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 และการจัดการขณะกำลังแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 ตามลำดับ

ตารางที่ 28 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	ค้ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542	4.31	0.67	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.31	0.68	มาก

จากตารางที่ 28 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 พบว่า หัวหน้าค้ายมวยไทยมีความคิดเห็นว่าคุณภาพเหมาะสมและความเป็นไปได้ในภาพรวมและรายข้อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31

ตารางที่ 29 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย (n=349)

ที่	รายการ	ระดับความเหมาะสม และความเป็นไปได้		
		ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย	4.33	0.65	มาก
2	เกียรติประวัติค่ายมวย	4.61	0.80	มากที่สุด
3	เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย	4.62	0.74	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.52	0.73	มากที่สุด

จากตารางที่ 29 แสดงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย พบว่า หัวหน้าค่ายมวยไทยมีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า มีค่าเฉลี่ยดังนี้ เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 และเกียรติประวัติค่ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 ส่วนข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง คือ เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย โดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi) 3 รอบ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ผู้เชี่ยวชาญด้านมวยไทย จำนวน 17 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามปลายเปิด และแบบสอบถาม นำข้อมูลที่ได้หาค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และค่าฐานนิยม แล้วตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย จากกลุ่มตัวอย่างหัวหน้าค้ายมวยไทยจำนวน 349 คน นำข้อมูลที่ได้หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 4 การนำเสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

1. การศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักการ และข้อมูลพื้นฐานประกอบการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิเคราะห์จากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยเกี่ยวกับมาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

2. สังเคราะห์กรอบแนวคิดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย จากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย เกี่ยวกับค้ายมวยไทยในประเทศไทย

3. นำกรอบดังกล่าวมาสร้างเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งได้ทำการศึกษาตามขั้นตอนของกรอบแนวคิดของการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

1. พัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) เป็นเครื่องมือ เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

2. นำร่างเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ไปให้ผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิกีฬามวยไทย เพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) จำนวน 3 รอบ ตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1. เก็บข้อมูลรอบที่ 1 โดยการสร้างแบบสอบถามปลายเปิดเก็บรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.2. เก็บข้อมูลรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมาสร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรแก้ไขสำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าฐานนิยม (Mode)

2.3. เก็บข้อมูลรอบที่ 3 โดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมาสร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรแก้ไขสำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าฐานนิยม (Mode)

3. สรุปผลการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

1. ผู้วิจัยนำเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยสร้างเครื่องมือสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย หัวหน้าค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จำนวน 349 คน

2. วิเคราะห์ความเหมาะสมและความเป็นไปได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยจากแบบสอบถามซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์

3. มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ดำเนินการสรุปความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตอนการนำเสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

1. ได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย
2. นำเสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยฉบับสมบูรณ์
3. สรุปผลการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1.1. ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิด้านมวยไทย นักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย พลศึกษา การกีฬา และการบริหารจัดการกีฬา เพื่อทำการวิจัยในส่วนของการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ในมิติต่างๆ ที่แสดงถึงมาตรฐานคุณภาพการดำเนินงานด้านต่างๆ ภายในค่ายมวย และการพัฒนา การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย (ขั้นตอนที่ 2)

2.1.2. หัวหน้าค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย มีจำนวน 2,725 ค่าย (ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย) (ขั้นตอนที่ 3)

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิด้านมวยไทย นักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย พลศึกษา การกีฬา และการบริหารจัดการกีฬา จำนวน 17 คน ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบเจาะจง (Purposive Selection) เพื่อทำการวิจัยในส่วนของการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ในมิติต่างๆ ที่แสดงถึงมาตรฐานคุณภาพการดำเนินงานด้านต่างๆ ภายในค่ายมวย และการพัฒนา การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย (ขั้นตอนที่ 2)

2.2 ค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yaname ที่ขนาดความเชื่อมั่น 95 % และขนาดตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อน $\pm 5 %$ (Yaname, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นหัวหน้าค่ายมวยไทยจำนวนทั้งสิ้น 349 คน จากนั้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณดังกล่าวด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยได้แบบสอบถามกลับคืนมา 349 ฉบับ คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามปลายเปิดเพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Opened End) โดยเป็นการสอบถามอย่างกว้าง ให้ครอบคลุมประเด็นปัญหาของการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน จากนั้นนำข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นประเด็นต่างๆ เพื่อกำหนดเป็นกรอบของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยและสร้างแบบสอบถามเดลฟาย (Delphi Technique) ในรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ต่อไป

2. แบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ โดยผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาครอบคลุมมาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งกำหนดค่าคะแนนของแต่ละระดับ ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. เก็บข้อมูลรอบที่ 1 โดยการสร้างแบบสอบถามปลายเปิดเก็บรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. เก็บข้อมูลรอบที่ 2 โดยโดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมา สร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรการแก้ไขจำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าฐานนิยม (Mode)

3. เก็บข้อมูลรอบที่ 3 โดยโดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบแรกมา สร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้ 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้น้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค หรือควรการแก้ไขจำนวนผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ แล้วส่งแบบสอบถามในรอบนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range)

ตัวบ่งชี้จะได้รับฉันทามติของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญก็ต่อเมื่อตัวบ่งชี้นั้นมีค่ามัธยฐานไม่ต่ำกว่า 3.50 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานและฐานนิยมไม่เกิน 1.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 (Dalkey and Helmer, 1963; Kurth-Schai, Poolppatarachewin and Pitayanuwat, 1988; อ่างไฉ สุรภา ธีระวานิช, 2545)

4. เมื่อได้ผลจากการเก็บข้อมูลโดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ทั้ง 3 รอบ จึงนำมาสร้างแบบตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นจากหัวหน้าค่ายมวยที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย จำนวน 349 ค่าย โดยได้แบบสอบถามกลับจำนวน 349 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เป็นลำดับขั้นดังนี้

1. วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คน ต่อเกณฑ์ โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายเพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน (Md) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Q) และค่าฐานนิยม (Mode) และผลการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานแล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย

2. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับคือ ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำการจำแนกรายด้าน รายข้อและแปลผลรวมทุกด้าน ซึ่งพิจารณาจากระดับคะแนนมัธยฐานเลขคณิตของช่วงระดับคะแนน 5 ระดับ ของ(Likert Scale) ดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัย

ในการสรุปผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวเคราะห์เกี่ยวกับหลักการ และข้อมูลพื้นฐานประกอบการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิเคราะห์จากแนวคิด

ทฤษฎี งานวิจัยเกี่ยวกับมาตรฐานคุณภาพต่างๆ และมวยไทยในประเทศไทย สังเคราะห์กรอบแนวคิดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยจากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย เกี่ยวกับค่ายมวยไทยในประเทศไทย ผู้วิจัยสามารถทำการสังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย นำกรอบดังกล่าวมากำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัย จากนั้นดำเนินการไปตามขั้นตอนวิธีวิจัยในครั้งนี้

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

จากการวิจัยผู้วิจัยในขั้นตอนที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลและสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้เกี่ยวกับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยผู้วิจัยใช้การประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi technique) เพื่อเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 คน จำนวน 3 รอบ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผลการสังเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 1

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามปลายเปิด (Opened End) โดยเป็นการสอบถามอย่างกว้างๆ ให้ครอบคลุมประเด็นปัญหาของการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน จากนั้นนำข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นประเด็นต่างๆ เพื่อกำหนดเป็นกรอบของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยในรอบที่ 2 ต่อไป

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 2 และรอบที่ 3

การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายรอบที่ 3 เป็นการวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ จากนั้นนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาพิจารณาอันดับของข้อมูลผู้เชี่ยวชาญ โดยเมื่อข้อความนั้นมีค่ามัธยฐานไม่ต่ำกว่า 3.50 ค่าของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานและค่าฐานนิยมไม่เกิน 1.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 พบว่ามีตัวบ่งชี้ที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย จำนวน 9 ด้าน รวม 31 ตัวบ่งชี้ มีรายละเอียดปรากฏดังนี้

(ตัวบ่งชี้จะได้รับฉันทามติของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญก็ต่อเมื่อตัวบ่งชี้มีค่ามัธยฐานไม่ต่ำกว่า 3.50 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานและฐานนิยมไม่เกิน 1.00 และ

ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 (Dalkey and Helmer,1963; Kurth-Schai, Poolppatarachewin and Pitiyanuwat,1988; อ่างใน สุรภา ธีระวานิช, 2545)

1. ด้านการบริหารค่ายมวยไทย ประกอบด้วย

- 1.1 โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน
- 1.2 แผนงานและแผนงบประมาณ
- 1.3 ระบบธรรมาภิบาล สาระบรรณ และการบริหารงานทั่วไป
- 1.4 ระบบบัญชีการเงิน

2. ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม ประกอบด้วย

- 2.1 ความเหมาะสมของสถานที่ฝึกซ้อม
- 2.2 ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์
- 2.3 ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน
- 2.4 การควบคุมการฝึกซ้อม
- 2.5 การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม
- 2.6 สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม

3. ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย ประกอบด้วย

- 3.1 มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย
- 3.2 มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนัก

มวยไทย

4. ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย ประกอบด้วย

- 4.1 การไหว้ครูและประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย
- 4.2 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน
- 4.3 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ

5. ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย ประกอบด้วย

- 5.1 สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย

- 5.2 สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ
- 5.3 มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 5.4 การจัดอาหารและโภชนาการ

6. ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ประกอบด้วย

- 6.1 ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
- 6.2 ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
- 6.3 ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย
- 6.4 ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้แก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย

7. ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย ประกอบด้วย

- 7.1 การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง
- 7.2 การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน
- 7.3 การจัดการขณะกำลังแข่งขัน
- 7.4 การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน

8. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ประกอบด้วย

- 8.1 ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542

9. ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย ประกอบด้วย

- 9.1 เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย
- 9.2 เกียรติประวัติค่ายมวย
- 9.3 เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย

จากนั้นผู้วิจัยได้นำผู้วิจัยนำเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย นำไปสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย หัวหน้าค่ายมวยที่ได้รับการจดทะเบียนหัวหน้าค่ายอย่างถูกต้องตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จำนวน 349 คน ผลการสำรวจปรากฏว่าในภาพรวมรายด้าน หัวหน้าค่ายมวยไทยมีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ในภาพรวมรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.54$) โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านที่มีความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย ($\bar{X}=4.71$) ด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม ($\bar{X}=4.56$) ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัย แก่นักมวย ($\bar{X}=4.54$) ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย ($\bar{X}=4.52$) และด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย ($\bar{X}=4.50$) ส่วนด้านที่มีความคิดเห็นว่ามี ความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุดคือ ด้านการบริหารค่ายมวยไทย ($\bar{X}=4.43$) ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ($\bar{X}=4.43$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ($\bar{X}=4.31$) และด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย ($\bar{X}=4.10$) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ผู้วิจัยได้แบ่งเกณฑ์มาตรฐานออกเป็น 9 เกณฑ์มาตรฐาน โดยผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

เกณฑ์มาตรฐานที่ 1 ด้านการบริหารค่ายมวยไทย ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน แผนงานและแผนงบประมาณ ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป ระบบบัญชีการเงินทั้งนี้เนื่องจากปัจจุบันกีฬามวยไทยได้ก้าวไปสู่การเป็นกีฬาอาชีพ ซึ่งมีผลประโยชน์ต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างมหาศาล ดังนั้นการที่จะบริหารจัดการค่ายมวยให้มีประสิทธิภาพได้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการจัดระบบการบริหารงานในด้านต่างๆ ทั้งในเรื่องของระบบการเงินการบัญชี การจัดโครงสร้างองค์กร การวางแผนต่างๆ เป็นต้น ดังที่จิราพร แก้วศรีงาม (2547:64) ได้ทำการศึกษาเรื่องเปิดโลกมวยไทย : ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจนอวงกรมวยไทย พบว่า ค่ายมวยก็เหมือนองค์กรโดยทั่วไปที่ต้องการมีการจัดการและบริหารอย่างเป็นระบบ ค่ายมวยที่มีระบบการจัดการที่ดีจะประสบความสำเร็จทางรายได้และมีชื่อเสียงทำให้ค่ายมวยดำรงอยู่ได้ ในทางตรงกันข้ามถ้าค่ายมวยมีระบบการจัดการที่ไม่ดีก็จะต้องเลิกจากวงการมวยไป หัวหน้าค่ายมวยเป็นผู้มีอำนาจเต็มในการบริหารจัดการค่ายมวย

ในด้านต่างๆ อาทิ การจัดหาบุคลากรมาทำงานให้ค่ายมวย การจัดหารายได้ และการควบคุมการใช้จ่าย เป็นต้น และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามวยไทยอาชีพ พ.ศ.2554-2557 (แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามวยไทยอาชีพ, 2554) ที่กล่าวว่าระบบการบริหารจัดการที่ยังไม่เป็นมืออาชีพของค่ายมวย การขาดมาตรฐานในการควบคุมกำกับ การส่งเสริมศักยภาพเพื่อการพัฒนาค่ายมวยในเชิงองค์การกีฬามืออาชีพยังไม่ชัดเจน การดำเนินการของค่ายมวยยังเน้นการจัดการโดยปัจเจกบุคคลซึ่งไม่มีความยั่งยืน และองค์ความรู้ในด้านบริหารจัดการ และการจัดการเชิงธุรกิจสิทธิประโยชน์ยังไม่เป็นระบบ จากข้อความที่กล่าวมาจะเห็นว่าเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยด้านการบริหารค่ายมวยไทยมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากถ้ามีเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพด้านนี้จะทำให้ค่ายมวยมีการพัฒนาที่ยั่งยืนและมีระบบในการดำเนินงาน

เกณฑ์มาตรฐานที่ 2 ด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อม ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความเหมาะสมสถานที่ฝึกซ้อม ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์ ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน การควบคุมการฝึกซ้อม การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม ทั้งนี้เนื่องจากในการดำเนินการด้านการกีฬา มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการจัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อรองรับการดำเนินงานทางด้านการกีฬา ด้วยเหตุนี้ค่ายมวยไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเตรียมสิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น เพื่อรองรับการดำเนินงานของค่ายมวย สอดคล้องกับระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 (สำนักคณะกรรมการกีฬามวย, 2542) ที่ระบุสาระสำคัญในข้อ 4 (2) ไว้ว่า จัดให้มีสถานที่ฝึกซ้อมของนักมวย หรือผู้ทำการฝึกซ้อมเพื่อเป็นนักมวย ณ สถานที่ตั้งของค่ายมวย หรือสถานที่อื่นตามที่หัวหน้าค่ายมวยกำหนด ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีสุขอนามัยเหมาะสม และมีขนาดพอเหมาะกับจำนวนบุคลากรประจำค่ายมวย พร้อมด้วยอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการฝึกซ้อม หรือฝึกสอนนักมวย หรือผู้ทำการฝึกซ้อม เพื่อเป็นนักมวย โดยต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของการฝึกซ้อม หรือการฝึกสอนเป็นสำคัญ กรณีค่ายมวยไม่มีสถานที่ฝึกซ้อมต้องให้หัวหน้าค่ายมวยดำเนินการบริหารจัดการโดยวิธีอื่น เพื่อให้ นักมวยได้รับการฝึกสอน และฝึกซ้อมในสถานที่ฝึกซ้อมอื่นได้ ทั้งนี้สถานที่ใช้ในการฝึกซ้อมหรือฝึกสอนดังกล่าว ต้องมีมาตรฐานตามที่กำหนดใน (2) ด้วย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของจิราพร แก้วศรีงาม (2547:66) ที่พบว่า ประเทศไทยมีค่ายมวยไทยเป็นจำนวนมากที่จะต้องมีการลงทุนในสินทรัพย์ประจำ ได้แก่ สถานที่ให้นักมวยไว้ฝึกซ้อมและพักอาศัย ซึ่งก็คือการลงทุนที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ทั้งนี้เนื่องจากนักมวยส่วนใหญ่เป็นนักมวยที่มาจากต่างจังหวัดจึงต้องอาศัยในค่ายมวย และเพื่อความสะดวกในการฝึกซ้อมที่ต้องกระทำทุกวัน และนอกจากนี้หัวหน้าค่ายมวยยังต้องลงทุนซื้ออุปกรณ์สำหรับฝึกซ้อมและฝึกหัดมวยไทยมาติดตั้งไว้ที่ค่ายมวยเพื่อให้นักมวยใช้ในการฝึกซ้อม สอดคล้องกับ สุรัตน์ เสียงหล่อ(2543) กล่าวว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จในวิชามวยไทย

ได้นั้น จะต้องทำตนอยู่ในระเบียบแบบแผนของผู้ฝึกสอนในเรื่องการฝึกซ้อมการรักษาสภาพตลอดจนปฏิบัติตนให้เป็นไปตามตารางแบบแผนของการฝึกซ้อม การได้รับการอบรมปมนิษยจากผู้ฝึกจึงเป็นหนทางให้ผู้ได้รับการฝึกเกิดระเบียบวินัยขึ้นในตัวเป็นอย่างดี จากข้อความดังกล่าวจะแสดงให้เห็นว่าเกณฑ์มาตรฐานด้านการฝึกซ้อมและอุปกรณ์การฝึกซ้อมมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะเป็นองค์ประกอบของค่ายมวยไทยในประเทศไทย

เกณฑ์มาตรฐานที่ 3 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย และมีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย ทั้งนี้เนื่องจากปัจจุบันวิทยาศาสตร์การกีฬามีความสำคัญต่อการพัฒนานักกีฬามวยให้มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มมากยิ่งขึ้นได้ ดังที่กองสมรรถภาพการกีฬา ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย (2554) ได้กล่าวไว้ว่าวิทยาศาสตร์การกีฬาเป็นศาสตร์ที่สำคัญในการสนับสนุนพัฒนานักกีฬาให้ประสบผลสำเร็จจากการแข่งขันกีฬา โดยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์การกีฬาสาขาต่างๆ จะถูกนำมาใช้ตั้งแต่การเข้ารับการฝึกซ้อมหรือแข่งขัน การเสริมสร้างร่างกาย การจัดโปรแกรมการฝึกกล้ามเนื้อ การป้องกันและรักษาการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นในช่วงการฝึกซ้อม การทดสอบและประเมินสมรรถภาพทางกายนักกีฬา สภาพจิตใจของนักกีฬาผู้ฝึกสอน ตลอดจนการรู้ถึงธรรมชาติของนักกีฬา ทักษะการเคลื่อนไหวที่จำเป็น ระบบพลังงานที่ควรรู้ ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นองค์ประกอบที่นักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้หรือประยุกต์ให้กับนักกีฬาที่ฝึกกีฬาให้ประสบผลสำเร็จจากการฝึกซ้อมและการแข่งขันให้มากที่สุด

เกณฑ์มาตรฐานที่ 4 ด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ การไหว้ครูและประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน และการอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ ทั้งนี้เนื่องจากมวยไทยมีคุณค่าอย่างยิ่ง โดยมีประวัติศาสตร์มายาวนานจากอดีตถึงปัจจุบันคุณค่าของกีฬามวยไทยมีมากมายหลายด้าน สามารถถือเป็นวัฒนธรรมอันดีงามของชาติไทย อีกทั้งในปัจจุบันกีฬามวยไทยเป็นกีฬาอาชีพที่ได้รับความนิยมจากนานาชาติ ชาวต่างชาตินิยมมาฝึกซ้อมมวยไทยกันอย่างกว้างขวาง จะเห็นได้ว่าคนไทยเดินทางไปแข่งขันยังต่างประเทศและชาวต่างประเทศก็เดินทางมาแข่งขันมวยไทยในประเทศไทย นำมาซึ่งการสร้างรายได้เกียรติยศ ชื่อเสียงให้กับวงศ์ตระกูล ยังส่งผลดีต่อรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้กับประเทศไทยด้วย สอดคล้องกับชาญณรงค์ สุหงษา (2545) ที่กล่าวว่า มวยไทยเป็นศิลปะการป้องกันตัวและต่อสู้ด้วยมือเปล่าเป็นการแสดงออกถึงวัฒนธรรมไทย ที่มีการไหว้และแสดงความเคารพ และมีแม่ไม้มวยไทยที่มีชื่อไพเราะบ่งบอกถึงศิลปะของภาษาและท่าทางของความเป็นไทย และ

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2541) กล่าวว่า การไหว้ครูมวยไทยจะจัดเป็นประจำทุกปี มีเพียงประเทศไทยเท่านั้นที่ยึดถือปฏิบัติประเทศไทยมีการไหว้ครูมาแต่โบราณไหว้ครูเพราะครูเพราะความเคารพและเป็นผู้มีคุณธรรมบางสาขาวิชาซึ่งจะทำพิธีบูชาครูเพื่อระลึกถึงครูเพื่อเป็นขวัญกำลังใจ และเพื่อความเป็นสิริมงคลก่อนทำการทดสอบคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย เพราะมวยต้องมีการไหว้ครูก่อนทำการแข่งขันเพื่อระลึกถึงครูบาอาจารย์ พ่อแม่และผู้มีพระคุณ และชาลวัญชัย รัตนวงศะวัต (2550) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อมวยไทย พบว่า ทัศนคติที่ดีที่สุดต่อมวยไทยโดยเห็นว่าการเรียนมวยไทยเป็นการอนุรักษ์มรดกด้านกีฬาของไทยและมวยไทยฝึกการป้องกันตัวเองและผู้อื่นได้ ยุทธชัย สุโกสิ (2550) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนมวยไทยศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเลย 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอน ด้านสถานที่สื่ออุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการวัดประเมินผล พบว่าความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนมวยไทยศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนและผู้บริหารสถานศึกษาเห็นประโยชน์ของมวยไทยที่มีต่อเยาวชนและในการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชนเป็นตัวบ่งชี้หนึ่งในเกณฑ์มาตรฐานด้านนี้จึงสอดคล้องกับความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนมวยไทยศึกษา

เกณฑ์มาตรฐานที่ 5 ด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัยแก่นักมวย ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ และมีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของนักมวยในค่ายมวยนั้น เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินงานของค่ายมวย เพราะเมื่อนักมวยไทยประสบความสำเร็จมีชื่อเสียง สิ่งที่มาคือ รายได้ที่มาศาล และสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับค่ายมวยได้ ซึ่งจากความจำเป็นดังกล่าวสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยแห่งประเทศไทย จึงได้มีระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย(2542)ว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย โดยระบุสาระสำคัญในข้อ 6 หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวยผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องตามสมควร (3) สวัสดิการด้านที่พักอาศัย โดยจัดอุปกรณ์เครื่องนอน สื่อสนับสนุนการตามความเหมาะสม และสอดคล้องกับจิราพร แก้วศรีงาม (2547:68) ได้ทำการศึกษาเรื่องเปิดโลกมวยไทย: ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในวงการมวยไทย กล่าวไว้ว่า เมื่อกำแพงค่ายมวยได้รับนักมวยเข้ามาอยู่ในค่ายแล้ว ค่ายมวยจะมีหน้าที่เลี้ยงดู

นักมวยในด้านที่พักอาศัย อาหารการกิน เสื้อผ้า และยารักษาโรคให้กับนักมวย โดยที่นักมวยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

เกณฑ์มาตรฐานที่ 6 ด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย และส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ให้กับนักมวยและบุคลากรที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย สอดคล้องกับจรรยาพร แก้วศรีงาม (2547:71) ได้ทำการศึกษาเรื่องเปิดโลกมวยไทย: ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในวงการมวยไทย กล่าวไว้ว่า ในการส่งเสริมเลี้ยงดูนักมวยนอกจากจะเลี้ยงดูในด้านความเป็นอยู่แล้ว ค่ายมวยบางค่ายยังต้องมีการส่งเสริมให้นักมวยได้เรียนหนังสืออีกด้วย และนอกจากนี้ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย ยังได้กำหนดไว้ในข้อ 6 หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องตามสมควร ในข้อ (2) ว่าด้วยสวัสดิการด้านการศึกษา โดยส่งเสริมสนับสนุนช่วยเหลือให้นักมวยให้ได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสม กรณีนักมวยอยู่ในวัยเยาว์ให้หัวหน้าค่ายมวยจัดให้นักมวยได้รับการศึกษาจนกว่าจะจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา กรณีนักมวยเรียนจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแล้วหากประสงค์จะศึกษาต่อไปให้หัวหน้าค่ายมวยให้การส่งเสริม สนับสนุนและช่วยเหลือตามควรแก่กรณี

เกณฑ์มาตรฐานที่ 7 ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวยซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน การจัดการขณะกำลังแข่งขัน และการจัดการผลประโยชน์และรายได้จากการแข่งขัน และจากการศึกษาของจรรยาพร แก้วศรีงาม (2547:73) ได้ทำการศึกษาเรื่องเปิดโลกมวยไทย: ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในวงการมวยไทย พบว่าในการจัดการนักมวยเพื่อที่จะให้สามารถเข้าร่วมการแข่งขันหรือขึ้นชกในเวทีมาตรฐานได้หัวหน้าค่ายจะต้องทำการติดต่อกับโปรโมเตอร์ เพื่อเสนอให้นักมวยได้ขึ้นชก และเมื่อโปรโมเตอร์อนุมัติให้นักมวยคนดังกล่าวและนักมวยมีผลงานดีหรือมีแววดี นักมวยคนดังกล่าวจะได้ขึ้นชกบ่อยขึ้น อันจะทำให้มีชื่อเสียง มีรายได้และค่าตัวที่สูงขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้ในการแบ่งรายได้และผลประโยชน์ให้กับนักมวย หัวหน้าค่ายมวยจะเป็นผู้แบ่งรายได้ตามเปอร์เซ็นต์ตามแต่จะมีการตกลงกันไว้ ดังนั้นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยจึงต้องมีการจัดการในการแข่งขันของนักมวยซึ่งมีตัวบ่งชี้ที่มีส่วนในการจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน และนอกจากนี้พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542(2542) มาตรา 14 ได้กำหนดไว้ว่า ในการแข่งขันกีฬามวยแต่ละครั้ง ผู้จัดรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวยหรือผู้จัดการนักมวยตามที่ได้ตกลงกัน แล้วแต่

กรณี ต้องจ่ายเงินรางวัลให้แก่นักมวย ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดรายการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่ นักมวย หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดการนักมวย

เกณฑ์มาตรฐานที่ 8 ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ทั้งนี้เนื่องจากพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 (2542) นี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 48 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย โดยเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้และเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งการแข่งขันมวยไทยได้กลายเป็นกีฬามวยที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย แต่ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ควบคุมดูแลการแข่งขันมวย และส่งเสริมสนับสนุนกีฬามวยให้มีมาตรฐาน ดังนั้น สมควรให้มีกฎหมายเพื่อควบคุมกิจการดังกล่าวและเพื่อจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวยและบุคคลในวงการกีฬามวยที่เหมาะสมจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

เกณฑ์มาตรฐานที่ 9 ด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย ซึ่งประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ได้แก่ เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย เกียรติประวัติค่ายมวย และเกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย ทั้งนี้เนื่องจากในการแข่งขันกีฬามวยเกียรติประวัติของค่ายมวย นักมวย และบุคคลอื่นๆ ของค่ายมวยเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเข้าร่วมการแข่งขัน และรายได้ของค่ายมวย ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก การที่จะเข้าร่วมการแข่งขันมวยไทยในเวทีต่างๆ หัวหน้าค่ายมวยจะต้องมีการติดต่อกับผู้จัดการแข่งขันหรือที่เรียกว่าโปรโมเตอร์ เพื่อนำเสนอนักมวยของค่าย ซึ่งในการคัดเลือกนักมวยเพื่อขึ้นชกนั้นองค์ประกอบหนึ่งที่โปรโมเตอร์จะพิจารณาให้นักมวยสามารถขึ้นชกได้นั้น คือ พิจารณาจากชื่อเสียงของค่ายและความสัมพันธ์ส่วนตัวของหัวหน้าค่ายมวย จากการศึกษาของจิราพร แก้วศรีงาม (2547:65) ได้ทำการศึกษาเรื่องเปิดโลกมวยไทย: ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยค่ายมวย และธุรกิจในการมวยไทย พบว่า ในการนำนักมวยไปชกนั้นจึงเป็นอย่างยิ่งที่หัวหน้าค่ายมวยจะต้องมีความรู้จักกับโปรโมเตอร์ เพื่อที่จะได้นำเสนอนักมวยให้ขึ้นชกในเวทีนั้นได้และค่ายมวยใดที่นักมวยภายในค่ายชนะในการแข่งขันบ่อยครั้งก็จะนำมาซึ่งชื่อเสียงสำหรับค่ายมวย และนักมวยก็จะได้ขึ้นทำการแข่งขันบ่อยครั้งนำมาซึ่งความยอมรับของบุคคลในวงการมวยในการให้ความเชื่อมั่นสำหรับประสิทธิภาพของนักมวยภายในค่ายมวยที่ขึ้นทำการแข่งขันส่งผลต่อรายได้และชื่อเสียงของค่ายมวยไทย และสุรวุฒิ บัดตานี (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องแผนพัฒนากีฬามวยไทยอาชีพในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามการรับรู้ของนักมวยและผู้ฝึกสอนกีฬามวย พบว่า ในด้านงบประมาณของการพัฒนากีฬามวยไทยอาชีพในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะให้มีการพัฒนาองค์กรสูงสุดจะต้องมีระบบการพิจารณาผลตอบแทนแก่นักกีฬามวยไทยอาชีพที่เป็น

แชมป์เปียน ควรมีค่าตอบแทนจากสนามมวย ผู้บริหารหรือนายสนามมวย ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย มีตัวตบชิ่ง ได้แก่ เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวยเป็นองค์ประกอบด้วยดังนั้นการสร้างนักมวยให้ประสบความสำเร็จเป็นแชมป์เปียนนั้นจึงมีความเหมาะสมเป็นองค์ประกอบค่ายมวยไทยในประเทศไทย และแสดงให้เห็นถึงระดับคุณภาพของค่ายมวยไทยในประเทศไทยได้ อีกทั้งในปัจจุบันมีรางวัลต่างๆ จากองค์กรที่ดำเนินงานเกี่ยวกับมวยไทยเช่นสนามมวย ชมรมมวยต่างๆ รวมไปถึงการกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬาให้แก่ค่ายมวยและนักมวยนำมาชื่อเกียรติยศชื่อเสียง สอดคล้องกับ ขจรพงษ์ แก้วสมจิตร (2550) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นนักมวยไทยอาชีพของเยาวชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน พบว่า ด้านเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นแรงจูงใจในการเป็นนักมวยไทยอยู่ระดับมากที่สุด

ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 (2542,143) โดยระบุสาระสำคัญไว้ว่าหัวหน้าค่ายมวยต้องบริหารจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐานและเพื่อให้การบริหารจัดการค่ายมวยให้มีคุณภาพนั้นจะต้องมีมาตรฐานโดยสรุป ดังนี้คือ กำหนดให้มีชื่อค่ายมวยเพียงชื่อเดียว จัดให้มีสถานที่ฝึกซ้อมของนักมวย ต้องจัดให้มีระเบียบปฏิบัติภายในของค่ายมวย และจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องตามสมควร เช่นสวัสดิการการรักษาพยาบาล สวัสดิการ การศึกษาเป็นต้น ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ได้พัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยและตัวบ่งชี้ในแต่ละด้านของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่ามีเกณฑ์คุณภาพมาตรฐานค่ายมวยไทยในประเทศไทยเพิ่มจากระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยมาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543” ด้านการจัดการในการแข่งขันของนักมวย ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย และด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

ควรมีการส่งเสริมสร้างความรู้และความเข้าใจ เพื่อให้บุคคลในวงการมวยตระหนักและเห็นความสำคัญในการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทย ทั้งนี้เพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปะมวยไทยซึ่งนับว่าเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของประเทศไทยต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้นำไปพัฒนาสร้างเครื่องมือประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย
2. ควรมีการศึกษาระดับคุณภาพของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยโดยแบ่งตามภูมิภาคในเชิงเปรียบเทียบ
3. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยกับผลของการแข่งขันของนักมวยไทยภายในค่าย

รายการอ้างอิง

หนังสือ

- การฝึกหัดครู, กรม. 2535. การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานโปรแกรมตามหลักสูตรวิทยาลัย.
กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- การฝึกหัดครู, กรม. 2530. การประชุมคณะกรรมการมาตรฐานวิชาการ วันที่ 12 มิถุนายน 2530.
กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- การฝึกหัดครู, กรม. 2526. เกณฑ์การตั้งภาควิชา ศูนย์วิชา และคณะวิชาในวิทยาลัยครู.
กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- การฝึกหัดครู, กรม. 2535. คู่มือการใช้เกณฑ์มาตรฐานวิชาการของโปรแกรมวิชา.กรุงเทพมหานคร
: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- การฝึกหัดครู, กรม. 2526. แผนพัฒนาการศึกษาระดับกรมการฝึกหัดครู พ.ศ. 2525 – 2529.
กรุงเทพมหานคร : พิเศษรัฐการพิมพ์.
- กาญจนา วัชรสุนทร 2551 “สัมมนาการออกแบบเครื่องมือและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล”
ประมวลสาระวิชาสัมมนาการประเมินการศึกษา หน่วยที่ 4 หน้า 119-157 นนทบุรี
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาศึกษาศาสตร์.
- กฤษณ์ วัชรปรากการ. 2504. “ประวัติของมวยไทย ภาพตำนานพระพุทธรูปเจ้าปางค์ต่างๆ กับศิลปะ
มวยไทย”. พระนคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดชัยชนะ บล๊อคการพิมพ์.
- การท่องเที่ยวและกีฬา, กระทรวง. 2547. คู่มือการปฏิบัติงานการท่องเที่ยวและกีฬาสำหรับ
ข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ ในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2536. สมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย : ศึกษากรณี
คณะกรรมการบริหารความคาดหวัง ปัญญาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน.
กรุงเทพมหานคร : มปท.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2537. รวมกฎหมายของการกีฬาแห่งประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร :
ไทยมิตรการพิมพ์.
- ขจรพงศ์ แก้วสมจิตร. 2550. แนวทางในการเป็นนักมวยไทยอาชีพของเยาวชนในเขตภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขามวยไทยศึกษา.
มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง.

เขต ศรียาภัย. 2522. หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพนายเขตศรียาภัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยเชชม.

คณะกรรมการอุดมศึกษา. 2550. งานสัมมนาวิจัยเรื่อง “การสร้างดัชนีบ่งชี้และเกณฑ์ประเมินคุณภาพ”. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 2 ตุลาคม 2546.

คณะกรรมการกีฬามวย, การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2544. ระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขัน กีฬามวย พ.ศ. 2544. มป.ท. ,ม.ป.ป. (อัสสำเนา).

จรรยา แก่นวงษ์คำ. 2530. มวยไทย-มวยสากล, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

จิราพร แก้วศรีงาม. 2547. เปิดโลกมวยไทย: ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในวงการมวยไทย. กรุงเทพมหานคร : สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จรัลเดช อุลิต. 2527. มวยไทย. กาศิรินทร์ : ประสานการพิมพ์.

จุมพล พลุภัทรชีวิน 2535 “เทคนิคการวิจัยอนาคตแบบ EDFR” รวมบทความเกี่ยวกับอนาคตการวิจัยทางการศึกษา (เล่ม2) ม.ป.พ.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2525. กองแผนงาน. เกณฑ์มาตรฐานกลางสำหรับการจัดทำโครงการพัฒนาการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาในช่วงแผนพัฒนาระยะที่ 5 (พ.ศ.2525-2529). กรุงเทพมหานคร : งานวิจัยสถาบัน กองแผนงาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (อัสสำเนา).

ฉัตรนภา พรหมา. 2528. การพัฒนาเกณฑ์ประเมินภารกิจภาควิชาคณิตศาสตร์ในวิทยาลัยครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต. ภาควิชาวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉัตรนภา พรหมา. 2532. การศึกษาเชิงประเมินการใช้ทรัพยากรทางการศึกษาของสหวิทยาลัย ล้านนาและสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้อง. อุดรดิตต์ : วิทยาลัยครูอุดรดิตต์,สหวิทยาลัย ล้านนา.

ชาญชัย ยมดิษฐ์. 2548. การศึกษารูปแบบกิจกรรมการพัฒนาและเสริมสร้างกีฬามวยไทย:แบบบูรณาการในโครงการมหกรรมกีฬาภูมิปัญญาไทย. กรุงเทพมหานคร.

ชาญณรงค์ สุหงษา. 2545. คู่มือการสอนมวยไทยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บรรณกิจ 1991.

ชุมพร ยงกิตติกุล และประคองวรรณสูตร. 2518. การวัดและประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

दनัย เทียนพุด. 2525. การพัฒนาเกณฑ์การประเมินการจัดทำโครงการประชุมปฏิบัติการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ประยูร ศรีประสาธน์ และคณะ. 2532. ผลกระทบของการศึกษาเอกชนต่อสังคมไทยในรายงานการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของเอกชน. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- พวงทอง ไสยวรรณ. 2513. การสร้างเกณฑ์ประเมินเพื่อรับรองวิทยฐานะของโรงเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัย, ทบวง. 2526. เกณฑ์การจัดตั้งมหาวิทยาลัยเอกชน. (อัดสำเนา).
- มหาวิทยาลัย, ทบวง. 2522. สาขาวิชาตาม International Standard Classification of Exucation (ISCED). กรุงเทพมหานคร : กองแผนงาน ทบวงมหาวิทยาลัย. (อัดสำเนา).
- ทบวงมหาวิทยาลัย. 2544 . นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา. ส่วนวิจัยและพัฒนา. สำนักมาตรฐานอุตสาหกรรม .
- นางลักษณะ วิรัชชัย. 2541. เอกสารประกอบการสอนวิชาสถิติการศึกษาและแนวโน้ม. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นางลักษณะ วิรัชชัย. 2542. โมเดลลิสเรล : สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นางลักษณะ วิรัชชัย. 2545. การพัฒนาตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพการบริหารและการจัดการเขตพื้นที่การศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.
- ประคอง กรรณสูตร. 2518. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประพันธ์ สุเสารัจ. 2540. การพัฒนากีฬาชาติ: การศึกษาประสิทธิผลของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยกับปัจจัยที่เกี่ยวข้อง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, ภาควิชาพัฒนาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรางค์ทิพย์ ยุวานนท์. 2550. คู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาออลฟอาชีพ. กรุงเทพมหานคร. การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- ปรางค์ทิพย์ ยุวานนท์. 2550. คู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาจักรยานยนต์อาชีพ. กรุงเทพมหานคร. การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- ปรางค์ทิพย์ ยุวานนท์. 2550. คู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันอาชีพ. กรุงเทพมหานคร. การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- ปรางค์ทิพย์ ยุวานนท์. 2550. คู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสอาชีพ. กรุงเทพมหานคร. การกีฬาแห่งประเทศไทย.

- ปรางค์ทิพย์ ยุวานนท์. 2550. คู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาเทนนิสอาชีพ. กรุงเทพมหานคร. การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- ปรางค์ทิพย์ ยุวานนท์. 2550. คู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาสนุกเกอร์อาชีพ. กรุงเทพมหานคร. การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- พูลสุข หิงคานันท์. 2540. การพัฒนารูปแบบการจัดองค์การของวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข. ปริญญาครุศาสตร์ดุขฎิบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. 2522. พัฒนาการกีฬามวยไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภูริต วาจาบัณฑิต. 2549. การพัฒนาตัวบ่งชี้การเสริมสร้างพลังอำนาจผู้ประเมินภายนอกระดับการศึกษา. ปริญญาครุศาสตร์ดุขฎิบัณฑิต. สาขาวิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนัสวีร์ โนนหัวรอ. 2545. การประเมินตัวบ่งชี้มาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน: การประยุกต์ใช้เทคนิควิเคราะห์เชิงกระบวนการการลำดับลดหลั่น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุทธชัย สุโกลี. 2550. ความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้บริหารศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนมวยไทยศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเลย. วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขา มวยไทยศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2519. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่นกรมการปกครอง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2535. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- รังสฤษฏ์ บุญชะลอ. 2541. มวยไทย. กรุงเทพมหานคร. สกายบุ๊ก.
- รัชนี ขวัญบุญจันทร์. 2549. คู่มือและเกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาโบว์ลิ่งอาชีพ. กรุงเทพมหานคร. การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- รัชต์วรรณ กาญจนปัญญาคม และก้องกิติ พูลสวัสดิ์ 2545. การพัฒนาดัชนีและเกณฑ์การประเมินระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะวิชาเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ.
- สุรภา ธีระวานิช. 2546. ดัชนีตัวชี้วัดสุขภาพของนักเรียนในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรวัฒน์ บัตตानी. 2550. แนวทางการพัฒนามวยไทยอาชีพในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามการรับรู้ของนักมวยและผู้ฝึกสอนกีฬามวยไทย. ปรินญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขามวยไทยศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2540. ศิลปะมวยไทย. กรุงเทพมหานคร. คุรุสภา.

สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา. 2545. รายงานเสวนาคุณภาพฉบับสมบูรณ์ โครงการวิจัยและพัฒนา. สำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.

วารุณี ลัคนาโชคดี. 2550. การพัฒนาตัวบ่งชี้รวมการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษา : การวิเคราะห์ความไม่แน่นอนและความไว. ปรินญาครุศาสตร์ดุสิตบัณฑิต. การวัดและการประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิจิตร ศรีสอ้าน. 2518 . หลักการอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.

วิเชียร เกตุสิงห์. 2536. สถานการณ์ของการวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร.

ศิริชัย กาญจนวาสี. 2544. ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริชัย กาญจนวาสี. 2546. ทฤษฎีการประเมิน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2524. การประเมินโครงการประชุม : หลักการและการประยุกต์ใช้. กรุงเทพมหานคร. พีระพัฒนา.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2537. รวมบทความทางการประเมินโครงการ. : กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมุทพร ชำนาญ. 2546. การพัฒนารูปแบบการบริหารโรงเรียนที่บริหารโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน. ปรินญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

สาโรช คุณพงษ์. 2534. แนวความคิดการพัฒนากีฬาของชาติ. วารสารกีฬา. (2534, 25 กันยายน), หน้า 28 – 33.

สุภาณี เตชะดำรงสิน. 2521. การสร้างเกณฑ์ประเมินโรงเรียนอาชีวศึกษา แผนกพานิชยการ. วิทยานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรัตน์ เสี่ยงหล่อ. 2551. ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬามวยสากลสมัครเล่นในกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 .ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุวิมล ว่องวินิช. 2548. การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการมวย การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2544. พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร.
- เสนาะ ตีเยาว์. 2546. หลักการบริหาร (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และอเนก สุกรีแสง. 2522. หลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิชฌเศศ.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ และนันทนาการ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2544. วิชามวยไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- อดุลย์ วิริยเวชกุล. 2540. ดัชนีบ่งชี้คุณภาพบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหิดล. พิมพ์ครั้งที่ 2.
- อรุณ รักรธรรม. 2526. “ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่” การบริหารองค์การ. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- อุทุมพร จามรมาน. 2532. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียน. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ฟันนี้พับบลิชชิง.
- อุทุมพร จามรมาน. 2541. โมเดล. วารสารวิชาการ. 1-2, 22-26.
- อุทุมพร จามรมาน. 2524. ตัวบ่งชี้โอกาสทางการศึกษา. วารสารวิจัยทางการศึกษา (มกราคม มีนาคม) : หน้า 11 – 12.
- อำภา สุจิณโณ. 2545. การจัดการศูนย์กีฬาในมหาวิทยาลัยของรัฐ. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทางการกีฬา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Alkin, M,C, , ed .1992. Encyclopedia of Educational Research. Sydney : Macilan.
- Arbuckle., M.A. 1977. A Study of Factor Facilitating Continued Implementation of Education Change. Doctoral Dissertation . University of Massachusetts.
- Baker, T. 2003. Key Performance Indicators Manual. Australia : Allen and Unwin.
- Clark. Burton R. 1973. The Open Door College : A Case Study . New York : Mcgraw – Hill.
- Co.. Inc .. 1960, Quoted in Ruiz . Macario B. The Assessment of College Environment as an Approach to Institutional Self – Analysis .Central Philipine University.
- Clark .M.A. 1979. A Practical Guide to Graduate Program Review. Finding . Quote in Peseau , B.A. “What do NCATE Standards Measure ?” Journal Education. 30

(September – October) : 5-6).

Cronbach. And other. 1980. Toward Reform of Program Evaluation. Jossey – Bass.
Sanfransisco. California.

Cronbach.Lee.J. 1963. Course Improvement Through Evaluation. Teachers College
Record 64, 672.

Hammond . R.L. 1973. Evaluation at The Local Level. In B.R. Worthen and J.R.
Sanders, Education Evaluation : Theory and Practic. Ohio.

Havelook, R. and Huberman , A. 1978 . Solving Education Problem : The Theory and
Reality of Innovation in Developing Countries. New York.

House. E. R. 1980. Evaluating with Validity. Page . Beverly Hills. California.

Johnstone, J. N. 1981. Indicators Of Education System. London: The Anchor Press.

Joint Committee, 1981. Education for Information, Library, and Media Personnel.
Washington. D.C. : Office of Libralies and Learning Technologies, U.S.
Department of Education.

Lucas. Maria Beatriz Moreia . 1983. “Commerically Available Automate Library
Circulation Systems and Development of Criteria for Selecting such System for
Higher Education”. Dissertation Abstracts International. : 2818A.

Metfessel , N.S., and Michale , W.B. 1967. A Paradigm Involving Multiple Criterion
Measures for The Evaluation of the Effectiveness of School Program.

Nevo. David. 1983. “The Conceptualization of Educational Evaluation : An Analytical
Review of the Literature”. Review of Educational Research. 53. 117-128.

Peseau . B.A. and Orr, P.G. 1979. “What do NCATE Standards Measure ?” Journal of
Teacher Education. 30 (September – October) : 5-6.

Provus. Marvin E. 1971. Discrepancy Evaluation for Education Program Improvement
and Assessment. California : McCutchan.

Scriven. M. 1973. “The Goal – Free Evaluation” . In : House. E R. (ed.) School
Evaluation : The Politics and Process. McCutchan.

Semrow. Joseph J. et al. 1982, A Guide for Self – Study and Evaluation. Chicago :
North Central Association of Colleges and School.

Stake, E. 1973. The Countenance of Education Evaluation. Teacher College Record,
68, 523 – 540.

Stufflebeam, D. and other. 1971. Education Evaluation and Decision Making. Lllinois :
F.E. Peacock Publisher.

Taba. Hilda. 1962. Curriculum Development. New York : Harcourt, Brace and Word, Inc.

- Tyler, R.W. 1960. Basic Principle of Curriculum and Instruction . Syllabus for Education 305. Chicago : University of Chicago Press.
- Young,. Micki Jo. And Stone, Elizabeth W. 1978. A Program for Quality in Continuing Education for Information, Library, and Media Personnel. Washington. D.C. : Office of Libralies and Learning Technologies, U.S. Department of Education.
- Yamane, T. 1973. Statistics, An Introductory Analysis. 3rd ed. New York : Harper and Row Publishers.
- Zais, Robert S. 1976. Curriculum Principles and Foundations. New York : Thomas Y. Crowell Company Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

**รายนามผู้เชี่ยวชาญให้ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการศึกษาวิจัยครั้งนี้
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย 17 ท่าน**

1. นายสมชาติ เจริญวัชรวิทย์
ตำแหน่ง นายกสมาคมมวยกีฬามวยอาชีพแห่งประเทศไทย
2. นายเพิ่มพล ภูธรใจ
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการฝ่ายสารสนเทศและวิชาการกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย
(อดีตผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย)
3. นายสมพร ไชยสงคราม
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการกองนิติการ การกีฬาแห่งประเทศไทย(อดีตผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย)
4. นายกิจจา เกิดสวัสดิ์
ตำแหน่ง ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย
5. ดร.แสงวง วิทยพิทักษ์
ตำแหน่ง คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาลัยมวยไทยศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง และอดีตผู้ตัดสินมวยไทยเวทีราชดำเนิน
6. ดร.ศิริพร อยู่ประเสริฐ
ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญระดับ 9 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมเขต 2
7. นายสมบุญ นินุตติเมธี
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายมวยอิมิเน้นท์แอร์ และผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยประจำเวทีลุมพินี
8. นายสมเกียรติ ไตรพัฒนาพร
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายมวยแสงสว่างพันธุ์ปลา และผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยประจำเวทีลุมพินี
9. นายยงยุทธ เลอวิศิษฎ์
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายมวยเกียรติยงยุทธ และผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยประจำเวทีราชดำเนิน
10. นายธีรวัฒน์ ชูกรณ์
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายมวยเกียรติกำธร
11. นายฐาตุร ฝ่องสุภา
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายศศิประภาyim

**รายนามผู้เชี่ยวชาญให้ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการศึกษาวิจัยครั้งนี้
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย 17 ท่าน (ต่อ)**

12. นายประวิทย์ ก้องทองสมุทร
ตำแหน่ง หัวหน้าค่าย พ.ธวัชชัย และผู้จัดรายการแข่งขันกีฬามวยประจำเวทีราชดำเนิน
13. นายเสนาะ ปานเย็น
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายมวยศิษย์ อ.
14. นายสมาน พุฒเพ็ง
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายมวย ป.สมาน
15. นายกู้เกียรติ ประภัสสรกุล
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายเกียรติประภัสสร
16. นายสุดใจ ปุ่มประโคน
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายเกียรติหมู่ 9
17. นายอนันต์ จันทร์ดีบ
ตำแหน่ง หัวหน้าค่ายมวยแก้วสัมฤทธิ์

ภาคผนวก ข

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๑๖๗

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายสมชาติ เจริญวัชรวิทย์

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใคร์ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓) ๑๑๖

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายเพิ่มพล ภูธรใจ

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๘ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๑๖๐

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอรเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายสมพร ไชยสงคราม

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใค้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ตั๋ว ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๑๖๘

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายกิจจา เกิดสวัสดิ์

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๘ ตีอ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๑๖๘

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน ดร.แสง วิทย์พิทักษ์

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใค้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๔ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๑๐๙

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

90 มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน ดร.ศิริพร อยู่ประเสริฐ

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎิบัณติต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎิบัณติต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในขณะนี้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎิบัณติต สาขาวิชาพลศึกษา ใคร์ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎิบัณติต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๘ ตีข ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗๒๓)/ ๑๖๗

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอลเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญวิจัย

เรียน นายสมบูรณ์ นิรุตติเมธี

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่ นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๔ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗๒๓)/ ๑๖๗

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายสมเกียรติ ไตรพัฒนานาพร

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ถืออยู่ นิสิตระดับคุษฎุภบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรคุษฎุภบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกาณ์นี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรคุษฎุภบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใค้รขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรคุษฎุภบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๔ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๑๖๗

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายยงยุทธ เลอวิศิษฎ์

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้ออยู่ นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในขณะนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ตีอ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/๑๐๔

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายธีรวัฒน์ ชุกรณ์

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ตีอ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๕๖๕

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายสุภากร ผ่องสุภา

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาตามหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๔ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗/๒๓)/ ๑๖๘

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายประวิทย์ ก้องทองสมุทร

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ตือออยู่ นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ตั๋ว ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗๒๓)/ ๕๖๗

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายเสนาะ ปานเย็น

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใค้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗๒๓)/๕๖๗

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายสมาน พุฒเพ็ง

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใค้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗๒๓)/๕๖๘

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายกู้เกียรติ ประภัสสรสกุล

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่ นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์มยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์มยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๘ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗๒๓)/๒๖๙

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายสุดใจ ปุ่มประโคน

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ถีข่อย นิสิตระดับดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค้ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์ถมยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ใค้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๘ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๓๕ - ๘ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๘ - ๒๖๒๕

ที่ ศธ ๐๐๕๑๒.๖(๒๗๒๓)/๑๖๔

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอรเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิจัย

เรียน นายอนันต์ จันทร์ดี

สิ่งที่แนบมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ

๒. ต้นร่างแบบประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ด้วย นายอนุวัฒน์ ธี้อยู่ นิสิตระดับดุขฎิบัณติต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา
ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรดุขฎิบัณติต สาขาวิชาพลศึกษา ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. สมบูรณ์ อินทร์มยยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้คณะ
กรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎิบัณติต สาขาวิชาพลศึกษา ใคร้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย
ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์มยยา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุขฎิบัณติต สาขาวิชาพลศึกษา

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

โทร. ๐ - ๒ ๒๑๔ - ๒๖๒๕, ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๓๕ - ๔ ต่อ ๓๒๐

โทรสาร. ๐ - ๒๒๑๔ - ๒๖๒๕

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ด้วยเทคนิคเดลฟาย

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัย
(รอบที่ 1)

เรื่อง

การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ผู้วิจัย

นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา
สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง

การศึกษาค้างนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยการใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ในการเก็บข้อมูล โดยใช้ทัศนะของผู้เชี่ยวชาญเป็นหลัก และเพื่อให้ทรงสนะที่แน่นอนและถูกต้อง จึงจำเป็นต้องสอบถามถามย้ำกลับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 รอบ ซึ่งวิธีการของกระบวนการเทคนิคเดลฟาย โดยรอบที่ 1 เป็นคำถามปลายเปิดให้ผู้เชี่ยวชาญตอบในประเด็นกว้างๆ เพื่อรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญมาสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลรอบที่ 2 ต่อไป สำหรับแบบสอบถามในรอบที่ 2 นี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) จากนั้นส่งแบบสอบถามรอบที่ 2 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตอบ ส่วนแบบสอบถามรอบที่ 3 จะประกอบด้วยคำถามเหมือนกับคำถามรอบที่ 2 แต่จะมีการเพิ่มรายการให้ผู้เชี่ยวชาญได้ทราบความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยแสดงเป็นค่าตำแหน่งค่ามัธยฐาน หรือค่าฐานนิยม และพิสัยระหว่างควอไทล์ ในแต่ละข้อคำถาม รวมทั้งตำแหน่งที่ผู้เชี่ยวชาญนั้นๆ ตอบในรอบที่ 2 เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญทราบความเหมือนหรือความแตกต่างในคำตอบในข้อใดที่อยู่นอกพิสัยควอไทล์ ผู้เชี่ยวชาญจะถูกขอร้องให้แสดงเหตุผลประกอบ

เพื่อความเที่ยงในการวิจัย ระยะเวลาของการตอบแบบสอบถาม จะเป็นระยะเวลาที่ห่างไม่มากนัก ทางผู้วิจัยจึงขอความกรุณาให้ท่านตอบแบบสอบถามรอบที่ 1 ภายในระยะเวลา 1 สัปดาห์

โดยแบบสอบถามรอบที่ 1 เป็นคำถามปลายเปิด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับความสงเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่)

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาพลศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามรอบที่ 1

1 ท่านคิดว่าค่ายมวยไทยในประเทศไทยในปัจจุบัน ควรจะประกอบไปด้วยเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพใดบ้างที่บ่งชี้ได้ถึงการดำเนินงานภายในค่ายมวย และในแต่ละเกณฑ์มาตรฐานนั้นมีตัวบ่งชี้ใดที่ประกอบรวมกันเป็นเกณฑ์มาตรฐานด้านนั้น

ตัวอย่าง

...1.เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพด้าน.....

.....ตัวบ่งชี้...1.1.....

.....1.2.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

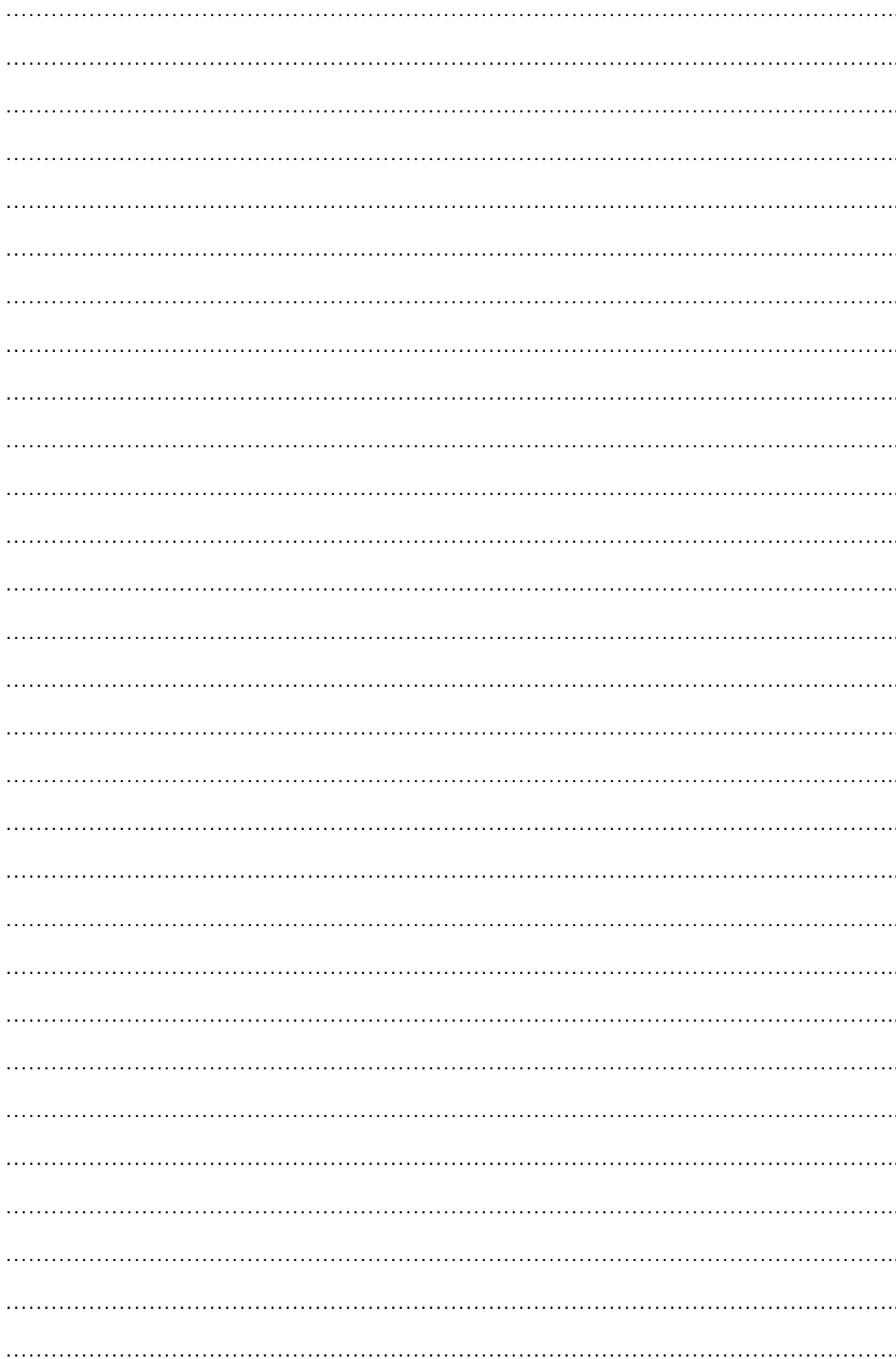
.....

.....

.....

.....

A series of 27 horizontal dotted lines for writing.

(รอบที่ 2)

เรื่อง

การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ผู้วิจัย

นายอนุวัฒน์ ธีออยู่

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ธมยา

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัย

(รอบที่ 2)

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ
ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

คำชี้แจง

1. ขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นต่อตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ในแต่ละด้าน เกี่ยวกับความเหมาะสมในการบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องสำหรับเลือกตอบในแต่ละข้อความของตัวชี้บ่ง ซึ่งการตอบในแต่ละช่องมีความหมาย ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ว่าตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในการบ่งชี้ว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในด้านนั้นๆ
4	หมายถึง	เห็นด้วย	ว่าตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในการบ่งชี้ว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในด้านนั้นๆ
3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ	ว่าตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในการบ่งชี้ว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในด้านนั้นๆ
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย	ว่าตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในการบ่งชี้ว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในด้านนั้นๆ
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ว่าตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมในการบ่งชี้ว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในด้านนั้นๆ

2. ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอความ
กรุณาให้ท่านตอบแบบสอบถามรอบที่ 2 นี้ เพื่อผู้วิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่าน

(นายอนุวัฒน์ ถ้อยอยู่)

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาพลศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามเทคนิคเดลฟาย (Delphi)

แบบสอบถามชุดนี้สร้างขึ้นจากผลการสัมภาษณ์ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านกีฬามวยไทยและหัวหน้าค่ายมวย ในเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ซึ่งบริบทที่ได้ดังกล่าวจะส่งผลต่อการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์ให้ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านกีฬามวยไทยและหัวหน้าค่ายมวย ได้ประเมินว่าแนวโน้มแต่ละด้านมีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดในการพัฒนาบริบทดังกล่าวเป็นเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย รวมทั้งแนวโน้มดังกล่าวพึงประสงค์ หรือไม่พึงประสงค์ ซึ่งการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหารสถานศึกษาดังกล่าว จะส่งผลต่อการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ต่อไป

คำชี้แจง สำหรับการตอบแบบสอบถาม

ขอให้ท่านประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องตัวเลือกที่ตรงกับระดับการประเมินของท่าน

ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
	5	4	3	2	1
1.มาตรฐานด้านการบริหารค่าย มวยไทย					
1.1 โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน					
1.2 แผนงานและแผนงบประมาณ					
1.3 ระบบบุคลากร สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป					
1.4 ระบบบัญชีการเงิน					
2.มาตรฐานด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม					
2.1 สถานที่ฝึกซ้อมเหมาะสม					
2.2 ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์					
2.3 ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน					
2.4 การควบคุมการฝึกซ้อม					

ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
	5	4	3	2	1
2.5 การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม					
2.6 สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม					
3.มาตรฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย					
3.1 มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย					
3.2 มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย					
4. มาตรฐานด้านการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย					
4.1 การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย					
4.2 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน					
4.3 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ					
5. มาตรฐานด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก ความปลอดภัย แก่ นักมวย					
5.1 สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย					
5.2 สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ					
5.3 มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง					
5.4 การจัดหาอาหารและโภชนาการ					
6. มาตรฐานด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย					
6.1 ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย					
6.2 ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย					
6.3 ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย					

ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
	5	4	3	2	1
6.4 ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ให้แก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย					
7.มาตรฐานด้านการจัดการ ในการแข่งขันของนักมวย					
7.1 การดูแลและนักมวยก่อนการขึ้นแข่งขันจริง					
7.2 การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน					
7.3 การจัดการขณะกำลังแข่งขัน					
7.4 การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน					
8. มาตรฐานด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542					
8.1 ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542					
9. มาตรฐานด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย					
9.1 เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย					
9.2 เกียรติประวัติค่ายมวย					
9.3 เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย					

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัย
(รอบที่ 3)

เรื่อง

การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

ผู้วิจัย

นายอนุวัฒน์ ธีออยู่

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ธมยา

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัย

(รอบที่ 3)

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามฉบับสุดท้ายของการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงความสอดคล้องของแต่ละข้อคำถามจากการตอบแบบสอบถามรอบที่ 2 ของผู้เชี่ยวชาญ โดยระบุค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยควอไทล์ที่วิเคราะห์ได้ และระบุอันดับคะแนนการตอบแบบสอบถามของทางในรอบที่ 2 ไว้ด้วย โดยใช้สัญลักษณ์ดังนี้

สัญลักษณ์ หมายถึง ค่ามัธยฐาน

สัญลักษณ์ หมายถึง ช่วงระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
ส่วนใหญ่

สัญลักษณ์ หมายถึง ตำแหน่งความคิดเห็นของท่านในการตอบรอบที่ 1

จุดประสงค์ของการตอบแบบสอบถามในรอบสุดท้ายนี้ เพื่อให้ท่านได้ทราบคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 17 ท่าน และทบทวนคำตอบของตนเองในรอบที่ 2 ท่านอาจจะเปลี่ยนคำตอบใหม่ หรือยังคงยืนยันคำตอบเดิมก็ได้ หากข้อใดมีการเปลี่ยนแปลงคำตอบ ขอให้ท่านขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องอันดับคะแนนที่เลือกใหม่ และหากยังยืนยันคำตอบเดิม ขอความกรุณาท่านให้เขียนเหตุผลในการยืนยันคำตอบเดิม หรือคำตอบใหม่ เฉพาะข้อที่อยู่นอกขอบเขตของพิสัยระหว่างควอไทล์ตามเกณฑ์อันดับคะแนนเดิมถึง 5 คะแนน สำหรับข้อคำถามที่เห็นด้วยมากที่สุด ลดตามลำดับ จนถึง 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามที่เห็นว่าเป็นไปได้น้อยที่สุดหรือเป็นไปได้

2. ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอความกรุณาให้ท่านตอบแบบสอบถามรอบสุดท้ายนี้ เพื่อผู้วิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่าน

(นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่)

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาพลศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
	5	4	3	2	1
1.มาตรฐานด้านการบริหารค่าย มวยไทย					
1.1 โครงสร้างการบริหารงานที่ชัดเจน		▲			
1.2 แผนงานและแผนงบประมาณ		▲			
1.3 ระบบบุคลากร สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป		▲			
1.4 ระบบบัญชีการเงิน		▲			
2.มาตรฐานด้านการฝึกซ้อมอุปกรณ์การฝึกซ้อม					
2.1 สถานที่ฝึกซ้อมเหมาะสม	▲				
2.2 ความพอเพียงและคุณภาพของอุปกรณ์	▲				
2.3 ความมีมาตรฐานและคุณภาพของผู้ฝึกสอน	▲				
2.4 การควบคุมการฝึกซ้อม	▲				
2.5 การจัดการความปลอดภัยในการฝึกซ้อม	▲				
2.6 สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม	▲				
3.มาตรฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย					
3.1 มีบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายในค่ายมวย	▲				
3.2 มีการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนาสมรรถนะนักมวยไทย		▲			
4. มาตรฐานด้านการอนุรักษ์ และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย					
4.1 การไหว้ครู และประเพณีปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย		▲			

ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
	5	4	3	2	1
4.2 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน		▲			
4.3 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะมวยไทยแก่ชาวต่างชาติ		▲			
5. มาตรฐานด้านการจัดการสถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พัก และความปลอดภัย แก่นักมวย					
5.1 สภาพแวดล้อมและสุขลักษณะของที่พักอาศัย	▲				
5.2 สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ		▲			
5.3 มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุนการตามสมควรแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	▲				
5.4 การจัดหาอาหารและโภชนาการ	▲				
6. มาตรฐานด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย					
6.1 ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย		▲			
6.2 ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย		▲			
6.3 ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย		▲			
6.4 ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 แก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย		▲			
7. มาตรฐานด้านการจัดการ ในการแข่งขันของนักมวย					
7.1 การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันจริง	▲				
7.2 การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน	▲				
7.3 การจัดการขณะกำลังแข่งขัน	▲				
7.4 การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน	▲				

ตัวบ่งชี้เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
	5	4	3	2	1
8. มาตรฐานด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบตามแนวทางพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542					
8.1 ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎระเบียบของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542	▲ —				
9. มาตรฐานด้านเกียรติประวัติค่ายมวยไทย					
9.1 เกียรติประวัตินักมวยในค่ายมวย		▲			
9.2 เกียรติประวัติค่ายมวย		▲			
9.3 เกียรติประวัติของบุคคลอื่นๆ ในค่ายมวย		▲			

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้
ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

**แบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้
ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย**

ร่างเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย ชุดนี้สร้างขึ้นจากผลจากวิจัยเรื่อง “การพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย” โดยผ่านระเบียบวิธีวิจัยและกระบวนการวิจัยที่ถูกต้อง

แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์ให้หัวหน้าค่ายมวยไทย ได้แสดงความคิดเห็นถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทยที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น ซึ่งผลจากการประเมินแบบสอบถามฉบับนี้จะส่งผลต่อการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย

คำชี้แจง สำหรับการตอบแบบสอบถาม

ขอให้ท่านประเมินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพค่ายมวยไทยในประเทศไทย โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องตัวเลือกที่ตรงกับระดับการประเมินของท่าน

เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	เหมาะสมและความเป็นไปได้					หมายเหตุ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย น้อย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	
	5	4	3	2	1	
1.มาตรฐานด้านการบริหาร ค่าย มวยไทย						
1.1 ระบบบัญชีการเงิน						
1.2 โครงสร้างการบริหารงานที่ ชัดเจน						
1.3 แผนงานและแผน งบประมาณ						
1.4 ระบบธุรการ สารบรรณ และการบริหารงานทั่วไป						

เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวชไทย	เหมาะสมและความเป็นไปได้					หมายเหตุ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย น้อย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	
	5	4	3	2	1	
2.มาตรฐานด้านการฝึกซ้อม อุปกรณ์การฝึกซ้อม						
2.1 สถานที่ฝึกซ้อมเหมาะสม						
2.2 ความพอเพียงและคุณภาพ ของอุปกรณ์						
2.3 ความมีมาตรฐานและ คุณภาพของผู้ฝึกสอน						
2.4 การควบคุมการฝึกซ้อม						
2.5 การจัดการความปลอดภัย ในการฝึกซ้อม						
2.6 สิ่งอำนวยความสะดวกใน การฝึกซ้อม						
3.มาตรฐานด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กีฬาในการพัฒนาสมรรถนะ นักมวชไทย						
3.1 มีบุคลากรที่มีความรู้ในการ ใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาภายใน ค่ายมวช						
3.2 มีการใช้วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีกีฬาในการพัฒนา สมรรถนะนักมวชไทยได้อย่าง เหมาะสมและถูกต้อง						

เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	เหมาะสมและความเป็นไปได้					หมายเหตุ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย น้อย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	
	5	4	3	2	1	
4. มาตรฐานด้านการ อนุรักษ์ เผยแพร่ศิลปะมวย ไทย						
4.1 การไหว้ครู และประเพณี ปฏิบัติต่างๆ ของมวยไทย						
4.2 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะ มวยไทยแก่เยาวชน และชุมชน						
4.3 การอนุรักษ์เผยแพร่ศิลปะ มวยไทยแก่ชาวต่างชาติ						
5. มาตรฐานด้านการจัดการ สถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ที่พักรวมถึง ที่พัก ความ ปลอดภัย แก่นักมวย						
5.1 สภาพแวดล้อมและ สุขลักษณะของที่พักรวมถึงที่พักอาศัย						
5.2 สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นฐานเพียงพอ และมีคุณภาพ						
5.3 มีอุปกรณ์และสื่อสนับสนุน การตามสมควรแก่นักมวยและ บุคคลที่เกี่ยวข้อง						
5.4 การจัดหาอาหารและ โภชนาการ						

เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	เหมาะสมและความเป็นไปได้					หมายเหตุ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย น้อย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	
	5	4	3	2	1	
6. มาตรฐานด้านการส่งเสริมความรู้และการพัฒนาตนเองแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย						
6.1 ส่งเสริมการศึกษาแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย						
6.2 ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย						
6.3 ส่งเสริมสวัสดิการค่าศึกษาและพัฒนาตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย						
6.4 ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ให้แก่นักมวยและบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในค่ายมวย						
7. มาตรฐานด้านการจัดการแข่งขันของนักมวย						
7.1 การดูแลนักมวยก่อนการแข่งขันแข่งขันจริง						
7.2 การจัดการการเดินทางขณะเดินทางไปแข่งขัน และการเก็บตัวก่อนการแข่งขัน						

เกณฑ์มาตรฐาน คุณภาพค่ายมวยไทย	เหมาะสมและความเป็นไปได้					หมายเหตุ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย น้อย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	
	5	4	3	2	1	
7.3 การจัดการขณะกำลัง แข่งขัน						
7.4 การจัดการผลประโยชน์ และรายได้จากการแข่งขัน						
8. มาตรฐานด้านการปฏิบัติ ตามกฎหมายระเบียบตาม แนวทางพระราชบัญญัติ กีฬามวย พ.ศ. 2542						
8.1 ค่ายมวยปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของพระราชบัญญัติ กีฬามวย .ศ. 2542						
9. มาตรฐานด้านเกียรติ ประวัติค่ายมวยไทย						
9.1 เกียรติประวัตินักมวยใน ค่ายมวย						
9.2 เกียรติประวัติค่ายมวย						
9.3 เกียรติประวัติของบุคคล อื่นๆ ในค่ายมวย						

ภาคผนวก จ

รายชื่อค่ายมวยไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อค้ายมวยไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค้าย	ชื่อค้ายมวย	จังหวัด
1	นายสุริยา แพททรงพัฒน์	อัสวโยธิน	กทม.
2	นายธนาภาค วุฒินาม	เอส.เค.วี. ยิมส์	กทม.
3	นายมงคล เสถียรวารารณ์	เอื้อสัมพันธุ์	กทม.
4	นายธนาวิภูษิต รัตนะ	ว.รัตนะ	กทม.
5	นายเสน่ห์ ปิ่นประดับ	ส.มิตรสหาย	กทม.
6	สิบโทธิศักดิ์ วิเศษกิจ	ส.วิเศษกิจ	กทม.
7	นายสันต์ โพนสุวรรณ	ลูกหลวงพ่อไธธร	กทม.
8	นายโชคชัย พิสิษฐุฒินันท์	เกียรติศักดิ์โชคชัย	กทม.
9	นายศศลักษณ์ ก้อนแก้ว	แหลมทองการแพทย์	กทม.
10	นางณัฐสิริ ว่องประเสริฐการ	วินดีสปอร์ต	กทม.
11	นายโกวิท สาลี	ป.จรรยาศักดิ์	กทม.
12	นายสมชัย วีระมโนกุล	วีระมโนกุล	กทม.
13	นายฐาภุค ผ่องสุภา	ผ่องสุภายิม	กทม.
14	นายเชี่ยวชาญ ธนเศวต	เชี่ยวชาญ ธนเศวต	กทม.
15	นายเสรีไทย วรรณาม	เสรีไทยทนายความ	กทม.
16	นายวรากร ใจสงฆ์	ส.ตะวันรุ่ง	กทม.

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
17	นายวรากร ใจสงฆ์	ลูกเจ้าแม่รัตนดี	กทม.
18	นายถวิล แก่นจันทร์	ศ.ทวีศักดิ์	กทม.
19	นายเอกราช เชนจิตราวงศ์	เพชรบูรณ์ชัย	กทม.
20	นายชาญฉลาด ทองดี	ช.ไคว่อยู่ฮะฮี่ฮูฮู	กทม.
21	นางสาวรสนา สุไลมาน	อินแกรมยิม	กทม.
22	นายธีระ สายบัว	ศักดิ์สายบัว	กทม.
23	นายชูชาติ คล่องการ	ช.ชูชาติ	กทม.
24	นายรุ่งโรจน์ ทรงศิริ	ศิษย์จำยา	กทม.
25	นายวิริติ ด้วงทิพย์	ทิพย์รัตน์	กทม.
26	นายศุภเกียรติ สาระภี	ก.เกียรติพร	กทม.
27	นายนักรบ ต้นวีรพงษ์ศิริ	ลูกศรียาน	กทม.
28	นายสิน วิเศษกิจ	ส.สิงห์สังเวียน	กทม.
29	นายพรพงศ์ กรวัชระ	ศิษย์ป่า ช.	กทม.
30	นายสุจินต์ สันตสิงห์	ศิษย์สาริกา	กทม.
31	นายสุเมธ ชื่อสัตตบงกช	ส.ยุพินดา	กทม.
32	ดต.สินชัย จิตต์ศิริ	สินชัยยิม	กทม.
33	นายนพรัตน์ ลาวิลาส	สบูโยโก๊ะ	กทม.

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
34	นายประมวล สุนทร	ส.สุนทร	กทม.
35	นายชาติรี แก้วโชติ	ส.บุญมีฤทธิ์	กทม.
36	นายมานพ สุวรรณดี	สกินเดี่ยวิม	กทม.
37	นายมอหำหมาด บุตรหลำ	โชคลัดดา	กทม.
38	พันเอกบัณฑิต แสงอ่อน	ส.บัณฑิต	กทม.
39	ร้อยตำรวจโทโกศล เทียงทัศน์	ศิษย์โกศล	กทม.
40	นายอุดมศักดิ์ จารุเพียรเลิศ	ฮั่วแท็กซี	กทม.
41	นายอนุชิต ทองรุจิโรจน์	เซ็งซิมอ้วยิม	กทม.
42	นายสันต์ สุวรรณทิษัมพร	เซเว่นฟาร์ม	กทม.
43	พันตำรวจโทธรรมนิศร โภคทรัพย์	ศ.เทพบุรี	กทม.
44	นายเสนาะ ปานเย็น	ศิษย์ อ.	กทม.
45	นางอรทัย มัจฉากล่ำ	ต.เฉลิมชัย	กทม.
46	นายประจวบ ศิริ	ลูกเจ้าแม่เซิมทอง	กทม.
47	นายวิน ปัญญาปริโชติ	วินดีเยี่ยม	กทม.
48	นายรุชิต บุญจอม	ศิษย์ทรายทอง	กทม.
49	นายสุวรรณ อรัญ	อ.อ้วนสุวรรณ	กทม.
50	ร.ท. สมยศ จุลเสน	ส.จุลเสน	กทม.

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
51	นายอุดมศักดิ์ มาลี	อ.มาลีพิทักษ์	กทม.
52	ส.อ. ชาญศักดิ์ รุ่งเรือง	ศักดิ์รุ่งเรือง	กทม.
53	พล.ต.ต. เสวก ปิ่นสินชัย	ปิ่นสินชัย	กทม.
54	นายสยาม ปิ่นสินชัย	เสถียรเย็นง	กทม.
55	นายภาคิน เทียบคำ	เกียรติภาคิน	กทม.
56	นายสุเทพ ตู้ประดับ	ส.ตู้ประดับ	กทม.
57	นายเกียรติกุล เจริญขำ	ต.หลักสอง	กทม.
58	นางอนงรัตน์ จิตตัญญู	ก.อนงค์รัตน์	กทม.
59	นายทองอินทร์ แม่่นศรนรา	ลูกมะขามหวาน	กทม.
60	นายพินิจ เอี่ยมท้วม	ศิษย์มานพชัย	กทม.
61	นายประจวบ ทองมี	ส.ดริ่มคาร์	กทม.
62	จังหวัดส.อ. เดชา วิจิตรพันธุ์	ณรงค์ชัยยิม	กทม.
63	น.ส. ปิยะดา ชาญพิทักษ์สมุทร	ป.ปิยะดา	กทม.
64	นายวิจิตร เกื้อกุล	ศิษย์ ว.ก.	กทม.
65	นายสิทธิโรจน์ แสนแก้ว	ราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	กทม.
66	นายวิสุทธิศักดิ์ หิรัญสุข	ส.หิรัญสุข	กทม.
67	นายประทีป เกื้อสกุล	เพชรนาวา	กทม.

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
68	นายภาณุภัท สิริธนิกัญญา	สิริธนิกัญญา	กทม.
69	นายทองพูน ภูสมนึก	ศิษย์เพชรยินดี	กทม.
70	นายสุวิทย์ บำรุงไร่	ก.สุวิทย์	กทม.
71	ส.ต. ทรงพล พงษ์สว่าง	ป.พงษ์สว่าง	กทม.
72	ด.ต. นรเสฏฐ์ ตู้เงิน	ศิษย์อนันต์	กทม.
73	นายพรชัย ชุมพล	พรชัยชุมพล	กทม.
74	น.ส. สุปราณี นาคใต้	เพชรภูทอง	กทม.
75	นายแสงชัย ศิริเลิศ	เกียรติกานต์	กทม.
76	นายอรรถพล จรเสมอ	ป.อรรถพล	กทม.
77	นายสงเสริม ทองเปราะ	แชมป์ปฐมนิยม	กทม.
78	นายสมชาย พิทักษ์ภริมย์สุข	เชียงใหม่ญนคร	กทม.
79	นางพิศมัย กาฬการ	ศรีคร้าม	กทม.
80	นายสมศักดิ์ โพธิ์วัน	ศิษย์ป่าไถ่	กทม.
81	นายอุทัย เขียวชาญ	ช.เขียวชาญ	กทม.
82	จังหวัดส.ต. เกริกชัย สุขันทอง	อินแกรมนิยม	กทม.
83	นายบุญธรรม ศรีวัฒนา	เพชรบุญธรรม	กทม.
84	นางจุฬาลักษณ์ วีระมโนกุล	บาสค์คามิรามิ	กทม.

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
85	นายโชคชัย พิสิษฐุฒินันท์	นครหลวงโปรโมชั่น	กทม.
86	จังหวัดส.ต. สุคนธ์ ยางสูงเนิน	พ.สุคนธ์ภักดี	กทม.
87	นายสมชาย เทศรุ่งเรือง	พี.เค.สเตอริโอ	กทม.
88	นายบุญโฮม หาญรุก	โฮมเคทอง	กทม.
89	นายสมเกียรติ เหลืองสุขเจริญ	เทคนิคบึงใหญ่	กทม.
90	พันเอกรังสรรค์ จารุเสน	เกียรติรังสรรค์	กทม.
91	จังหวัดส.อ. สุทัย วงษ์ทอง	ส.วงษ์ทอง	กทม.
92	นายอคร ตระกูลบุญเอียด	ไผ่กองปราบ	กทม.
93	พ.ต. สิทธิศักดิ์ ธีวันนา	ธ.รักไทย	กทม.
94	นายพิชัย สุวัฒน์ลิ้มปี	สิงห์บางบัว	กทม.
95	นายเชวงศักดิ์ อักษรชู	รร.กีฬากรุงเทพ	กทม.
96	นายคชา พันธเสน	บ๊ิกช็อคแคมป์	กทม.
97	นายยรรยง มีพร้อม	ตะวัน	กทม.
98	ส.ต.ท. ชลิต ผิวหล่อ	ต.ผิวหล่อภักดี	กทม.
99	นายบรรจบ วัชรพลางกูร	ส.สตาร์แคมป์	กทม.
100	พ.อ. บรรณสิทธิ์ อจละนันท์	โป้ป่อทอง	กทม.
101	พล.ต.ต. เสวก ปิ่นสินชัย	นฤภัย	กทม.

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
102	พล.ต.ต. เสวก ปิ่นสินชัย	อัศวินดำ	กทม.
103	นายสมพิศ ชูจิตร	ศิษย์สรพิษ	กทม.
104	ดต.เจริญ กาญจนาชจิต	ศิษย์เจริญ	กทม.
105	นายยงยุทธ สุขไพบูลย์วัฒน์	ศิษย์ศาลเจ้าบางบัว	กทม.
106	นายปิติพงษ์ วชิรรัตนวงศ์	ส.สกาวัฒน์	กทม.
107	นายวิน ปัญญาปริโชติ	ศิษย์รามคำแหง	กทม.
108	นายวัฒน์พงษ์ พลสงคราม	พลสงคราม	กทม.
109	นายสมหมาย กาพล	ศักดิ์สมหมาย	ขอนแก่น
110	นายหนูเชียร บุญหล้า	เกียรติประดู่	ขอนแก่น
111	นายโผน โจมทา	ป.ทองทิพย์	ขอนแก่น
112	นายสำราญ คงแดง	เกียรติสำราญ	ขอนแก่น
113	นายสุรพล พรหมดงศรี	ศิษย์สามารถ	ขอนแก่น
114	นายทองคุณ สระแก้ว	พ.เพชรเสรี	สุรินทร์
115	นายอรรถพงษ์ ดีท้าว	เกียรติสุมาลี	สุรินทร์
116	นางวิลาสินี คิตดี	ว.วิลาสินี	สุรินทร์
117	นายนิเวศน์ อินงาม	ศิษย์ป่าอ้อ,ก.ศรีสุรินทร์	สุรินทร์
118	นายเยี่ยม เหลื่อมล้ำ	ศิษย์เจ้ากานต์	สุรินทร์

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
119	นายคช สารศร	ส.คชสาร	สุรินทร์
120	นายวัชรินทร์ ขอบจดี	ส.สวายทอง	สุรินทร์
121	นายสมยศ สมบัติวงศ์	อ.ยศมงคลชัย	สุรินทร์
122	นายบุญโสม เหลือมล้ำ	รพ.ศิขรภูมิ	สุรินทร์
123	นายเทียน เหมหงษ์	ศิษย์นักรบ	สุรินทร์
124	นายจงเจริญ วรรณตุง	พ.จงเจริญ	ลำพูน
125	นายสามารถ พุทธปวน	ศิษย์สามารถ	ลำพูน
126	นายนิเวศน์ สุวรรณเลิศ	ส.สุวรรณเลิศ	ลำพูน
127	นายชนินทร์ หลงสมบุญ	ศิษย์ ว.ป.,ศ.วชิรยิม	ลำพูน
128	นายสงบ พุทธพฤษ	ศูนย์กีฬาห้วยต้ม	ลำพูน
129	นายเดชมณตรี กันทวงศ์	ศ.วีระพันธ์	ลำพูน
130	นายพาศักดิ์ จีรัตน์	ก.ศักดิ์ลำพูน	ลำพูน
131	นายถาวร คำสิม	เกียรติถาวร	สมุทรสาคร
132	นายพรชัย พุทธา	ช.ชัยตรง	เชียงใหม่
133	นายสมาน จันทร์มูล	ส.สะพานขาว	เชียงใหม่
134	นายนุญชัย เชื้อนแดง	ศิษย์จอมณรงค์	เชียงใหม่
135	นายวิรัตน์ สิงห์ทัศน์	ศ.ชัยชนะ	เชียงใหม่

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
136	นายศรารุช ไหรา	ส.มัตติกา	เชียงใหม่
137	นายสุทัศน์ ปานคง	เกียรติปัญญาชน	กระบี่
138	นายประภาส รักด้วง	ศ.ครูภาส	กระบี่
139	นายฤทธิ์ศักดิ์ดา บุตรแขก	ศ.ฤทธิ์ศักดิ์ดา	กระบี่
141	นายโสภณ อังกนะตระกูล	ศิษย์ครูโสภณ	กระบี่
142	นายพิเชฐ เยี่ยมวิริยะกุล	ว.วิริยะกุล	นราธิวาส
143	นายโตม บุตรโกบ	ออตโตบาสัน	นราธิวาส
144	นายจรรยา กำไลทอง	เกียรติกำไลทอง	ภูเก็ต
145	นายรุ่งโรจน์ จิตวิริยนนท์	เตชิตทรัพย์	นครปฐม
146	นายประเสริฐ อินทร์บำรุง	ส.สุริต/ลูกสาย4 003/2544	นครปฐม
147	นายประเสริฐ อินทร์บำรุง	ส.สุริต/ลูกสาย4	นครปฐม
148	นายสินสมุทร พรหมโคต	เกษรังสี	อ่างทอง
149	นายสุรัตน์ มีมัน	หนองเสือยิมส์	อ่างทอง
150	นายประดิษฐ์ ฤทธิโคตร	ศรีมงคล	กาฬสินธุ์
151	นายดุสิต วงศ์ระเห	เมืองบัวขาว	กาฬสินธุ์
152	นายโสภณ ดลโสภณ	ศิษย์สามห่วง	กาฬสินธุ์
153	นายสุนิต โพธิ์พรม	ศิษย์สายปัญญา	กาฬสินธุ์

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
154	นายชุมพล สานิพันธ์	ป.ชุมพล	กาฬสินธุ์
155	นายอุทิศ อักชะราสา	ธ.ยุทธ	กาฬสินธุ์
156	นายผลา แพงจันทร์	ว.ศิลวงษ์	กาฬสินธุ์
157	นายพิทักษ์ พลศรี	ส.พิทักษ์ชัย	กาฬสินธุ์
158	นายสมบุญ บัวหาร	เล็กรุ่งเรืองยนต์	กาฬสินธุ์
159	นายกำจันทร์ ไกรแก้ว	จงใจชนะ	กาฬสินธุ์
160	นายประดิษฐ์ ภูโพธิ์ฤทธิ์	ศิษย์ประเสริฐ	กาฬสินธุ์
161	นายขวัญชัย บัวบาน	ศิษย์บัวบาน	ลพบุรี
162	ส.อ.จักร เนียมหอม	ศิษย์จักรเพชร	ลพบุรี
163	นางสาวอารีลักษณ์ เฉลิมทรัพย์	ศ.บุพการย์	ลพบุรี
164	จำสืบเอกชูรัตน์ สุดาวงษ์	ส.ทองคำ	ลพบุรี
165	นายทองอินทร์ บุญทันเสน	ศิษย์ครูอินทร์	มหาสารคาม
166	พ.ต.ต.วัฒนา บุตรโท	นันทิพัฒน์ชนสง	มหาสารคาม
167	นายประพิศ พรรณะ	เพชรราชภัฏ	มหาสารคาม
168	นายเรไร ลาจันทร์	เพชรเจริญวิทย์	มหาสารคาม
169	นายไสว ทวยมีฤทธิ์	ส.มีฤทธิ์ชัย	มหาสารคาม
170	นายสุพันธุ์ รัตนวงษา	ส.วิจิตรพันธุ์	มหาสารคาม

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
171	นายนิยม วัฒนบุตร	เพชรอติศร	มหาสารคาม
172	นายสุตใจ สัตพันธ์	ศิษย์ครูใจ	มหาสารคาม
173	นายคำภา มูลสมบัติ	ม.สมบัติ	มหาสารคาม
174	นายอินทนน พันหล่อมใส	เพชรหนองแสง	มหาสารคาม
175	นายวิรัตน์ จ้อยจินดา	อ.อัศวิน	ชลบุรี
176	นางเพ็ญศรี กลิ่นฟุ้ง	อ.เพ็ญศรี	ชลบุรี
177	นายเฉลียว ปลั่งกลาง	ส.สมานชัย	ชลบุรี
178	นายอนุรักษ์ รุ่งเรือง	เพชรรุ่งเรือง	ชลบุรี
179	นาวาเอกสัมฤทธิ์ ยนต์เปี่ยม	ส.อุตะเกา	ชลบุรี
180	นายอุดร ชีอตรง	ศิษย์สุทธา	ชลบุรี
181	นายธานี ดอนยี่นง	ส.ไก่ทอง	ชลบุรี
182	นายสมชาย ลือประเสริฐชัย	ส.บุญเจริญ	ชลบุรี
183	นายสายวน จวนรุ่ง	พ.รุ่งสวัสดิ์	ชลบุรี
184	นายกาย สมยศ	กายเฟอร์นิเจอร์	ชลบุรี
185	นายสมเกียรติ บุญเกิด	เกียรติบุญเกิด	ชลบุรี
186	นายสุรชัย ยินดีชาติ	เบิกฤกษ์นิม	ชลบุรี
187	นายวิรัตน์ เกตุแก้ว	ส.เอกรัตน์	ชลบุรี

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
188	นายคุณธร บุญญาภิสมภาร	อ.คุณธร	ชลบุรี
189	นายจรูญ รัตนพงศ์	บินหลาการ์เด็นท์	ชลบุรี
190	นายอำพัน ไตวา	เมืองพระบาท	ชลบุรี
191	นายรัตนชัย นาคปฐุม	เกียรติรักษาชัย	ชลบุรี
192	นายคงเดช กิยาหัตถ์	กียารัตน์	ชลบุรี
193	จำสืบเอกพิชิต เกษรมาลา	ป.บุรพา	ชลบุรี
194	นายวิรัตน์ เกตุแก้ว	ศิษย์นฤมด	ชลบุรี
195	นางชลธิชา ปานหงส์	เดวี(DEVY)	ชลบุรี
196	นายกอบศักดิ์ รุ่งธนาพิพัฒน์	เทพธาทอง	ชลบุรี
197	นายสุชิน ทองประกอบ	อ.พนัสนิคม	ชลบุรี
198	นายปรีเวช เปรมประยูรสุข	ป.ประยูรสุข	ชลบุรี
199	นายสุทัศน์ พุ่มพันธ์ม่วง	ส.พุ่มพันธ์ม่วง	ชลบุรี
200	นายอำนาจ สุขสวาท	ส.ศักดิ์อำนาจ	ชลบุรี
201	นาวาเอกตติย์ พันธุ์สิทธิ์	ต.พันธุ์สิทธิ์	ชลบุรี
202	นายสมชาย พันนุช	ส.พันนุช	ชลบุรี
203	นางสาวสมหญิง หอกชัด	ศิษย์เจ้าไหว	ภูเก็ต
204	นายวัชรพล สุขกุล	เดชเดโช	ภูเก็ต

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
205	นายจรูญ มัชกุล	เกียรติจรูญชัย	ภูเก็ต
206	นายธวัชชัย บุญฤทธิ์	บุญฤทธิ์	ภูเก็ต
207	นายจเร อำนาครุฑ	อ.ศักดิ์เจริญ	ภูเก็ต
208	นายไกรสร พันธุ์ทิพย์	ศ.เลิศทิพย์	ภูเก็ต
209	นายไพโรจน์ บุญเสพ	ลูกคลองเสนห์	ภูเก็ต
210	นายออมสิน อภิชาติตระกูล	ส.สุานตะวัน	ภูเก็ต
211	นายนนท์ บัญญาวุฑโฒ	เมืองหาดใหญ่	สงขลา
212	นายประดิษฐ์ วรพรวดิตกาล	ว.ประดิษฐ์	สงขลา
213	นายไพฑูรย์ เสรีรัตน์	ป.เสรีรัตน์	สงขลา
214	นายถนอมศักดิ์ กิมบัว	สัมมาปีโตเลียม	สงขลา
215	นายวีระ จิตต์จันทร์	ส.ทิ้งหม้อ	สงขลา
216	นายปลื้ม แก้วเสน	ป.แก้วเสน	สงขลา
217	นายดอเลาะ บิลลาเต๊ะ	วันมณีน้อย	สงขลา
218	นายเคลื่อน หนุราช	ศิษย์จักรพันธ์	สงขลา
219	นายธีรพล หมดหมัด	ศรีทุ่งทอง	สงขลา
220	นายประสิทธิ์ คงชูช่วย	ศิษย์เฒ่าประทุม	สงขลา
221	นายคำนึ่ง คัทไซ	ครูบ้านป่า	สงขลา

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
222	นายมาจ หมวดเย็บ	สิงห์วังเข้	สงขลา
223	นายสิน เปี้ยทอง	ก.ลิวติพงศกร	นครปฐม
224	นายหอม รัตนวารี	ลูกหนองแหน	ชลบุรี
225	นายภูมิพิชัย รัตนวิศิษฐ์	บางกอก 2007	กทม.
226	นายรุ่งชัย อำไพ	โชคปราณีฟาร์ม	กทม.
227	พ.ต.อ. โสภาส เทียนหิรัญ	เทียนหิรัญ	กทม.
228	จังหวัดส.อ.เดชา วิจิตรพันธุ์	ช.วิจิตรพันธุ์	กทม.
229	นายอุดม คงนง	ยีนส์นวมทองยิม อ.นวมทอง	กทม.
230	นายภูมิพิชัย รัตนวิศิษฐ์	มีนบุรีโปลีเทคนิค	กทม.
231	นายเดช พรหมศิลป์	ศิษย์ครูแดง	หนองบัวลำภู
232	นายไพศาล เวชพงศา	ไอเสือดาว	กทม.
233	นายบุญเลิศ พันธุ์สว่าง	ส.พิทักษ์ชัย	หนองคาย
234	นายจิรศักดิ์ จาระ	เกียรติหุม 7	หนองคาย
235	นายจิตรกร พรหมบุตร	แพนด้ายิมส์	หนองคาย
236	นายประสูตร พะยิม	หน้อยคาร์เซ็นเตอร์	สิงห์บุรี
237	นางโสพิศ วิหารธรรมเม	ส.โสพิศ	สิงห์บุรี
238	นายสมัย จันทพันธ์	ลูกโนนจาน	อำนาจเจริญ

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
239	นายเที่ยง บุญงาม	ศิษย์ผู้ช่วยเที่ยง	อำนาจเจริญ
240	นายชูชาติ แก้วมณี	เกียรติชูชาติ	อำนาจเจริญ
241	นายศรีณรงค์ วิเศษแก้ว	ศ.สกุลแก้ว	อำนาจเจริญ
242	นายสมาน อุ่นทอง	ศ.พริกขี้หนู	อำนาจเจริญ
243	นายธงชัย เป้าทอง	ศิษย์ อ.ธงชัย	กำแพงเพชร
244	นายพิมพ์า พรหมโสภา	ส.นาเจริญ	อำนาจเจริญ
245	นายคำหล้า แก้วพิทักษ์	เกียรติ พ.พิทักษ์	อำนาจเจริญ
246	นายณรงค์ ความสวัสดิ์	ศิษย์ครูต๋อย	อุบลราชธานี
247	นายทองดาว สุขขุม	ส.สุขขุมยิมส์	อุบลราชธานี
248	นายอับดุลหัลล์ ชลเขตต์	เกียรติอดิศักดิ์ยิมส์	พังงา
249	น.พ.สุทธิชัย ไชคกิจชัย	ส.ไชคกิจชัย	นครปฐม
250	นางอุดมลักษณ์ เดชาสถิตย์วงศ์	อ.ชำอินทร์	สิงห์บุรี
251	นายฤชา ไกรวิเศษ	ปู้ตา	ยโสธร
252	ร.ต.วัฒนชัย เกตุเพชร	ม.วัฒนชัย	สิงห์บุรี
253	นายณรงค์ ดงสิงห์	ศิษย์ณรงค์ชัย	กทม.
254	นายวิรัตน์ ปุริเศษ	เกียรติตะวันชัย	หนองคาย
255	นายสิรภพ ศรีสวัสดิ์	กี ยังเติร์ก	หนองคาย

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
256	นายณรงค์ มณีจักร	ส.ณรงค์ชัย	หนองคาย
257	นางมลตรี สิงห์เสนา	ส.วังไพร	หนองคาย
258	นายประชิต บุญพินิจ	ก.ประชิตชัยโทมัส	หนองคาย
259	นายไพรินทร์ มีชัย	เพชรไพรินทร์	อุบลฯ
260	นายพีระพล อัครบุตร	ศิษย์พีระพล	อุบลฯ
261	ร.ต.ท. ธนวัต เล็งสุข	เหลียมธนวัต	สงขลา
262	นายประพันธ์ หนูเพชร	ศ.พรรณเพชร	สงขลา
263	นายสวัสดิ์ นิ่มนวล	วันเขียนดำ	สงขลา
264	นายประสิทธิ์ คงชูช่วย	ศิษย์ใจประทุม	สงขลา
265	นายบัว หมดเว็บบ	สิงห์วังเข้	สงขลา
266	พันโทณัฐ ศรีอินทร์	ศ.บดินทร์เดชา	ยโสธร
267	นายธงชัย พิมลรัมย์	อ.บุญเลิศ	บุรีรัมย์
268	นายวิริยะ เจริญสมบุญ	ยะเกียรติเพชร	บุรีรัมย์
269	นายประสิทธิ์ บุรินทร์รัมย์	ส.บุษบา	บุรีรัมย์
270	นายประกิจ จารรัมย์	ป.ประกิจยม	บุรีรัมย์
271	นายรัตนศักดิ์ อามาตย์มนตรี	ลูกวินดา	กาฬสินธุ์
272	นายรัตนศักดิ์ อามาตย์มนตรี	รัตนศักดิ์ยมส์	กาฬสินธุ์

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
273	นายวินัย สุวรรณโชติ	ป.สุวรรณโชติ	ระยอง
274	นายอานนท์ มั่งคั่ง	ส.สมานมิตร	ระยอง
275	นายธรรมรัตน์ วงศ์นอก	ศิษย์ยอดธนู	มหาสารคาม
276	นายอดุล รักษาบุญ	ป.บุญเลิศ	เลย
277	นายอานนท์ ทรายทอง	ศิษย์ อ.	เลย
278	นายไชยยันต์ สมอดี	ผานางยิมส์	เลย
279	นายวิไล แผ่นคำ	ส.แพร์ฟ่องจิต	แพร์
280	นายจำลอง กาวีวน	ศิษย์ผู้ใหญ่จำลอง	แพร์
281	นายสายันต์ แพสุวรรณ	ไอ เอส ยิมส์	ชุมพร
282	นายบุญเลิศ ก้อนเพชร	ศิษย์ป่าสัก	เพชรบูรณ์
283	นายวรโชติ สุคนธ์ขจร	ส.วรโชติ	เพชรบูรณ์
284	ด.ต. มงคล บุตรราช	ม.บุตรราช	เพชรบูรณ์
285	นายทวีวัฒน์ เลิศรุจิกุล	รุจิ 2000	เพชรบูรณ์
286	นายกฤตภาส นิลมุล	ศ.กฤตภาส	เพชรบูรณ์
287	นายอำนาจ โคตรฉะ	ส.รวมพลัง	เพชรบูรณ์
288	นายทองคำ ไวยพริกไทย	โนนทองยิม	เพชรบูรณ์
289	นายทองใบ ดีแฮ	ศิษย์สงวนเล็ก	หนองบัวลำภู

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
290	นายณรงค์วิธ บัวมาศ	ต.บัวมาศ	กทม.
291	น.ส. ทศนี ยางเครือ	เกียรติทศนี	กทม.
292	นายสมพร บัวเบา	เมืองร้อยเอ็ด	กทม.
293	นายนริศ ว่องประเสริฐการ	ทีอปคิงส์บ็อคชิ่งยิม	กทม.
294	นายดาวเรือง มีนิลดี	ป.ดาวรุ่งเรือง	สุพรรณบุรี
295	นางอุไร ศรีจำพันธ์	พัยคัมสุพรรณ	สุพรรณบุรี
296	นายเสน่ห์ หล้าบรรเทา	ส.ศักดิ์เสน่ห์	กทม.
297	นายรุ่งสาง นิมนวล	ศิษย์จำลอง	อ่างทอง
298	นายสัมฤทธิ์ ชันหัตถ์	ส.สิทธิฤทธิ์	กำแพงเพชร
299	นายณรงค์ศักดิ์ มหรรณสุวรรณ	ศิษย์โอ	บุรีรัมย์
300	นายเจริญ คนหลัก	ลูกบุญมี	บุรีรัมย์
301	นายศรัชัย เจริญดี	ศิษย์ศรพิชัย	บุรีรัมย์
302	นายปกาสิต อ่อนันต์	แสงมรกต	กทม.
303	นายสมเกียรติ สกุลเมตตา	โจบางกะปิ	กทม.
304	นางสุวรรณยา ทิพย์เสถียร	ส.สุวรรณยา	กาฬสินธุ์
305	นายสุขสันต์ น้อยกลาง	ศ.ศิริเพชรทานาแบ้	กทม.
306	นางสาวธนกร น้อยหนัน	ป. กอบแก้ว	กทม.

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
307	นายสายันต์ ปั้นโหมด	ส.สายันท์	พิจิตร
308	นายวิบูลย์ ประวัตติเมือง	เกียรติวิบูลย์	พิจิตร
309	นางน้อย อ่อนมาก	ตะวันแดงขอนแก่น	มหาสารคาม
310	นายภูวนัน ทุมสีมา	ศักดิ์ภูวนัน	กาฬสินธุ์
311	นายพระชนต์ อุทัยเลิศ	ศิษย์ดอกไม้ไฟ	มหาสารคาม
312	นายสมหมาย วรรณศิริ	เพชรชื่นชม	มหาสารคาม
313	นายสาธิต บุญช่วย	บ้านเจริญสุข	ฉะเชิงเทรา
314	นายอรรถกร สำเร็จ	ส.สิทธิชัย	ฉะเชิงเทรา
315	นายรัตภูมิ ดอนไพรอัน	ศ.เงินไทย	พิษณุโลก
316	นายอำนาจ วงศ์คำจันทร์	อ.การช่าง	ชัยภูมิ
317	นายกนก กุลวงศ์	ศิษย์โสพนธ์	นครปฐม
318	นายนิคม ชัยศิริ	ค.ชัยศิริ	ตรัง
319	นายวิชัย พลมา	ศ.ทวีป	ตรัง
320	นายอเนก ศักดิ์เจริญ	ศิษย์อิติสุคโต	ประจวบคีรีขันธ์
321	นายวิลาศ กลายสุวรรณ	ศิษย์คมพยัคฆ์	ชุมพร
322	นายสมเดช อุ่นศิริ	ส.สมเดช	เลย
323	นายยุทธชัย สุโกติ	อ.ยุทธชัย	เลย

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
324	นายสมเกียรติ เนียมมงคล	ส.เนียมมงคล	ฉะเชิงเทรา
325	นายสมจิตร โสมณวัตร	ทองดีสดีล	ยโสธร
326	นายธนกฤต สำราญกลาง	ส.วีระพล	ชัยภูมิ
327	นายธนกฤต สำราญกลาง	ต.ไพโรจน์	ชัยภูมิ
328	นายธนกฤต สำราญกลาง	ไฮเทคเซนเตอร์	ชัยภูมิ
329	ร.ต.ต. เทิดศักดิ์ ชัดเรือง	ศิษย์หมวดเทิด	ลำปาง
330	นายภิรมย์ จันทร์ทอง	ศ.ภิรมย์ทอง	ตรัง
331	นายนิกร ทุ้ยอ้น	เกียรติวรากร	ตรัง
332	นายนิคม โพธิ์ขาว	เอ็กชินดีคอนยิม	กทม.
333	นายสมควรร รุ่งเรือง	ลูกวังซีเหล็ก	พิษณุโลก
334	นายเพชร มีแก้ว	เพชรห้วยทับทัน	ราชบุรี
335	นายณรงค์ ป๋องทัฟไทย	โตโยต้าระยอง	ชลบุรี
336	นายประภาพร กันตะนันท์	ส.สมภาพ	ชลบุรี
337	นายเหียน เขียวช่อม	พยัคฆ์อรุณ	ชลบุรี
338	นายมงคล เสาวภา	สุขเกษมรีสปอร์ต	ชลบุรี
339	นายสมโภชน์ ทศหล้า	สกอรีเปียนยิมส์	ชลบุรี
340	นายมะเส็น หมดศรี	เส็นเมืองใต้	สงขลา

ลำดับที่	ชื่อหัวหน้าค่าย	ชื่อค่ายมวย	จังหวัด
341	นายประจวบ อีสภาโร	เพชรวังเนียน	สงขลา
342	นายดารีศ สาบวช	สิงห์ศรราม	สงขลา
343	นายนิมิตร วงษ์แก้ว	ศิษย์มิตรใหม่	บุรีรัมย์
344	นายสว่าง จินดารา	จังหวัดจินดา	สงขลา
345	นายบรรณจง ปองผล	เกียรติบรรณจง	สงขลา
346	นายสมนึก สุวรรณรัตน์	ศ.แสมชัย	สงขลา
347	นายสุไหลหมาน สาบวช	พยัคฆ์สองคม	สงขลา
348	นายอำนาจ สถาพร	ศิษย์ อบต.จ้อน	จันทบุรี
349	นายประยงค์ ชินแสน	ยงค์ทับไทร	จันทบุรี

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ	นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่
เกิดวันที่	19 สิงหาคม พ.ศ. 2517
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	307/1 ซอยอินทามระ 45 ถนนสุขุมวิท เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10240 โทร 086 515 5433,087 039 8858,022776507
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2528 ประถมศึกษาโรงเรียนรังสีวิทยา พ.ศ.2531 มัธยมต้นโรงเรียนกุนนที่รุทธารามวิทยาคม พ.ศ.2534 มัธยมปลายโรงเรียน ภปร. ราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม พ.ศ.2538 วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พ.ศ.2544 การศึกษามหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พ.ศ. 2554 ครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ประวัติการทำงาน	ผู้จัดการและรองหัวหน้าค่ายมวยลูกบ้านใหญ่ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร พ.ศ.2547 – 2553 ผู้ช่วยปฏิบัติงานโครงการ การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ.2554 – 2555 สมาชิกสภาเขตดินแดง ตำแหน่งรองประธานสภาเขต ปัจจุบัน สมาชิกสภาเขตดินแดง ตำแหน่งประธานสภาเขต

